

1 Mayıs'ta Taksim'e!

Proleterce DEVİRİMCI DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Nisan 2011 Sayı: 25

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Libya'ya bombalar yağıyor günlerdir. Afganistan ve Irak'tan sonra, şimdi de Libya, emperyalistlerin açık işgali altında... Ve yine aynı argümanlarla...“Halkı diktatörden kurtarmak”, “demokrasi götürmek” vb...

Emperyalizmin yalan ve demagogisi her yerinden tel tel döküldüğü halde, bu ikiyüzlü politikayı temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp önümüze koyuyorlar. Daha düne kadar Kaddafi'nin ayaklarının altına kırmızı halı sererek karşılayanlar, elini öpenler, çadırında diz çökenler, onlar değilmiş gibi... Ve sanki onun diktatör olduğunu bilmiyorlarmış da, yeni fark etmişler gibi!

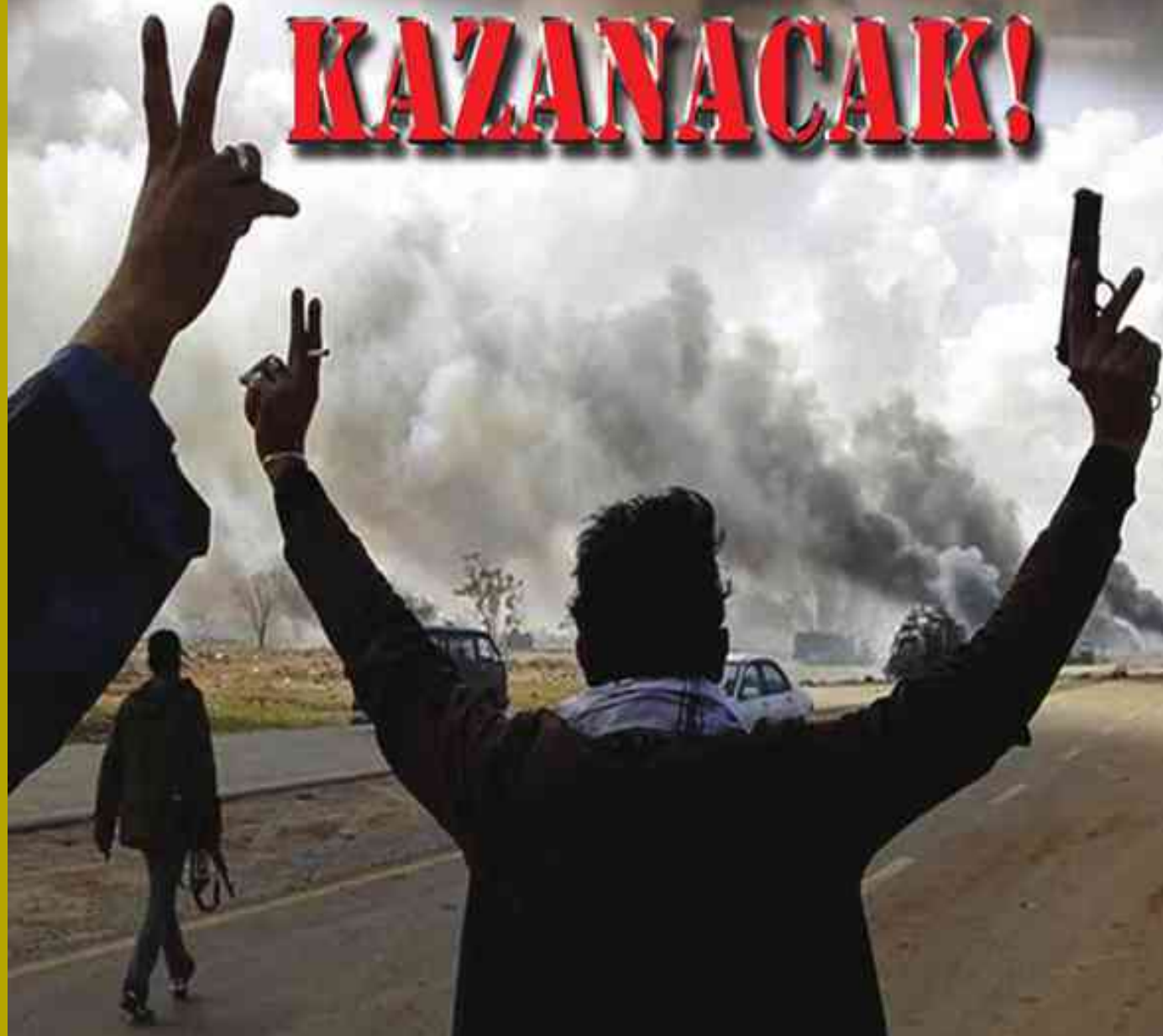
Diktatörleri bizzat işbaşına getiren, silahlandıran, halka saldırtan, emperyalizmdir. Şimdi de Yemen'de, Bahreyn'de, ayaklanan halkın üzerine ateş açan, yüzlercesini katleden diktatörlerin arkasında onlar vardır. Suudi Arabistan ordusunu Bahreyn'e gönderip halk hareketini bastırmak için binlercesini öldürten de onlardır. O Suudi Arabistan ki, Ortadoğu'nun en despot, en gerici rejimidir. Ama aynı zamanda ABD'nin en yakın müttefiki. Onun için oraya “demokrasi götürme” gereği duymazlar! Aksine korur, kollar, arkasında dururlar. Bir başka ülkenin topraklarına girip halkını katletmesini teşvik eder ve sessizlikle geçiştirmeye çalışırlar. Bu denli ikiyüzlü, sahtekardırlar.

Libya'nın işgali için uydurdukları gerekçelerin, bugün halklar nezdinde hiçbir inandırıcılığı yoktur. Öncesi bir yana, Irak'ta ve Afganistan'da yaşananlar, onların “demokrasi” dedikleri şeyin, nasıl bir vahşet olduğunu herkese göstermiştir. ABD'nin bu denli nefretle anılmasında, bu işgallerde yaşananların rolü büyüktür. O yüzden de ABD, Libya saldırısında geride durmaya özen göstermiş, Fransa'nın öne çıkmasına razı olmuştur.

Sayfa 2'de sürüyor

Emperyalizm yenilecek

DİRENEEN HALKLAR KAZANACAK!

Emperyalizm yenilecek

Direnen halklar kazanacak

Fransa, en eski sömürgeci devletlerden biridir. Emperyalizm dönemiyle birlikte gerilese de halen sömürgeleri vardır. Özellikle Afrika ülkeleri, uzun yıllar Fransız sömürgesi altında yaşamıştır. Sonradan ulusal kurtuluş savaşlarıyla bu ülkeler bağımsızlıklarını elde etmişler, fakat Fransa'ya bağımlılıkları sürmüştür. Bunların içinde en ünlüsü Cezayir'dir. Keza Tunus da Fransa'nın hegemonyası altındaydı. Tunus'un diktatörü Bin Ali'ye son ana kadar destek veren tek ülke Fransa oldu. Ve Tunus'taki yenilgi, Fransa'nın bugün canhıraş bir şekilde öne atılmasına yol açtı.

Esasında Tunus'ta başlayan halk isyanının, diğer ülkelere doğru yayılması, bütün emperyalistlere korkulu anlar yaşattı. Libya'ya saldırının en önemli nedenlerinden biri de, bu isyan dalgasını durdurabilmektir. Elbette Libya'daki petrol ve Libya çöllerinde inşa edilen güneş enerjisi santralleri gibi yatırımlar, emperyalistler açısından hayati önemdedir. 11 Eylül'den sonra başlayan, dünyanın yeniden paylaşımı kavgasında, enerjiyi ve enerji yollarını ele geçirmek, emperyalistler arası savaşın eksenini oluşturmaktadır. Fakat onlar için daha önemli olan, ezilen halkların, işçi ve emekçilerin ayaklanmalarını bastırmak, gözdağı verebilmektir. Bu konuda bütün emperyalistler ittifak halindedir.

Emperyalistlerin Libya saldırısı, Türkiye'nin durumunu da gözler önüne serdi. Saldırıdan iki hafta önce "NATO'nun Libya'da ne işi var" diye kükreyen Başbakan Erdoğan, sonrasında işgalin NATO şemsiyesi altında yapılmasını isteyen ülke oldu. Aynı Başbakan, yakın bir zamanda Libya'ya gitmiş ve Kaddafi'nin elinden "insan hakları" ödülü almıştı. Şimdi Kaddafi'nin diktatörlüğünden, Libya halkını katlettiğinden dem vuruyor. Tıpkı emperyalist ağababaları gibi...

Başbakanından Dışişleri Bakanına, Libya ile ilgili ilk açıklamaları ile bugün geldikleri yer, iddia ettikleri gibi "bağımsız" bir dış politika izlemediklerini, izleyemeyeceklerini ortaya koyuyor. Emperyalizme bağımlı bir Türkiye'nin, "bağımsız" ne iç ne de dış politikası olabilir çünkü. Obama'nın kendilerini telefonla aramış olmasına övünenler, Fransa'ya efelenerek durumu kurtarmaya çalışanlar, emperyalizmin işbirlikçisi oldukları gerçeğini gizleyemez haldeler.

Öyle ki, Irak işgali sırasında Türkiye'nin de savaşa dahil olması için hazırlanan 1 Mart tezkeresinin akıbetine uğramamak için, meclisten yangından mal kaçırır gibi tezkeri çıkardılar. 1 Mart'ta Ankara'ya akan yüzbinler, tezkerenin

reddedilmesinde önemli bir rol oynamışlardı. Bir kez daha aynı durumu yaşamamak için, CHP ve MHP gibi düzen partileriyle kol kola girerek, Libya tezkeresini onayladılar. Ancak anlaşıldı ki, daha tezkeri meclise gelmeden önce, Türk savaş gemileri Libya açıklarına çoktan varmıştı. Keza İzmir NATO üssü, Libya saldırısında merkez olarak kullanılıyordu.

Böylece Türkiye, Libya işgalinin önemli bir parçası haline geldi. Zaten Irak işgali sırasında da da tezkeri çıkmamasına rağmen başta İncirlik olmak üzere ABD ve NATO üsleri kullanılmış, ABD askeri mühimmatı, Türkiye üzerinden Irak'a ulaşmıştı. Fakat Irak'ta açıktan savaşın içine girmemiş ve sonradan da bununla övünmüşlerdi. Şimdi Irak pazarında işgalci emperyalistlerden arta kalan kırıntıları kapmaya çalışıyorlar. Erdoğan, "Erbil'e giden ilk Türk Başbakan" olarak övgüyle takdim ediliyor.

Libya'daki savaşın nasıl şekilleneceği belirsizdir. Türkiye de bu cangılın içindedir. Türkiye halkları, Irak işgaline olduğu gibi, Libya işgaline de karşıdılar. Ancak henüz Irak işgalindeki gibi büyük bir toplumsal muhalefet oluşmamış, geniş kitleler sokağa çıkamamıştır. Bunda egemenlerin Irak'tan çıkardıkları derslerle hızlı hareket etmesi ve birçok şeyin kapalı kapılar ardında yapılmasının payı vardır.

Önümüz 1 Mayıs! Bu 1 Mayıs, emperyalist işgale karşı da kitlelerin öfkesini ortaya koyacağı bir gün olacak. İşçi ve emekçiler, Kuzey Afrika halklarının isyanını selamlayacak, emperyalizmi ve onun işbirlikçilerini lanetleyecek. Bu işgale ortak olmayacağını haykıracak.

1 Mayıs'ta sadece Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri değil, tüm dünya proletaryası, Libya halkına desteklerini sunacaklar. Enternasyonal dayanışmanın en güzel örneklerini verecekler. Ve hep bir ağızdan bir kez daha haykıracaklar: Emperyalizm yenilecek! Direnen Halklar Kazanacak!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

"Mart-Mayıs süreci" olarak ifade edilen "eylem baharı"nın en yoğun dönemine girdik.

Devrimci 1 Mayıs Platformu, bu defa Taksim 1 Mayıs'ında daha etkin bir rol oynamak üzere çalışmalarına başladı. Libya'daki savaşa Türkiye'nin de girmiş ve savaşa ilgili tezkerenin çıkmış olmasından dolayı NATO ve savaş karşıtı eylemler yükseldi. G-20 zirvesinin Türkiye'de yapılacak olmasının hazırlıkları başladı. Bu arada sınıf mücadelesi de gerek Birleşik Metal-iş sendikasının grev kararları, gerek Belediye işkolunda yaşanan "Hak-iş darbesi", gerekse işten atılan işçilerin işyerlerinin önünde sürdürdüğü direnişlerle giderek hareketleniyor. İşçi sınıfı bu dönemde yaptığı eylemlerle 1 Mayıs'a ısınıyor. Bütün bunlara ek olarak, Nevin Berktaş ile ilgili kampanyamız, düzenlenecek bir etkinlikte yeni bir ivme kazanıyor.

Bir yanı sıra devrimci yapıların birlikte hareket etmesinin tartışılmaz bir önem taşıdığı, diğer yandan kendi güçlerimizin daha sağlam, daha güçlü, daha donanımlı, daha kitlesel hale getirilmesi gerektiği bir dönemden geçiyoruz. Sorumluluklarımız büyük, görevlerimiz çok... Kavgada kararlılık, inançta sarsılmazlık her zamankinden daha büyük bir önem taşıyor.

"İnancın sınıandığı zor mekanlar; HÜCRELER" kitabının "Dava Dosyası" çıktı.

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

25. sayıda

3	Seçimler yaklaşırken
4	"Hücreler" kitabı Dava Dosyası çıktı
5	Nevin Berktaş için özgürlük şarkıları
6	Grev. Kavga bayrağı daha yukarı
7	Metal grevi Süsler Doruk'ta başladı
8	Onteks işçileri direnişi yaygınlaştırıyor
9	Adana Numüne'de zincirleme eylemi
10	"İşçi sınıfı düşmanlığına karşı duracağız!"
11	Kürt halkı taleplerini haykırıyor
12	Gazi ve Ümraniye şehitleri anıldı
13	Gülsuyu'nda çeteler üç devrimciyi yaraladı
14	Devrimci 1 Mayıs Platformu deklarasyonu
15	1 Mayıs'ta Taksim'e
16	Libya Irak olur mu?
17	Libya'da öncelikli görev: İşgale karşı direnmek!
18	Medya'da kazan kaynıyor
19	Kıbrıs halkı haykırıyor: İşgalciler defolun!
20	Amerika'da yeniden; işçinin ayak sesleri
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	III- İmparatorun güç kaybetmesi, gerilemesi

Burjuvazi ve onun partileri, 12 Haziran'daki seçimlere hazırlanıyor. Çeşitli mesleklerden bürokratlar, birbiri ardına istifa edip, düzen partilerinden birine adaylık başvurusunda bulundular. Polis şeflerinden hakim ve savcılara kadar uzanan listede, bu kişilerin görev yaparken ne denli "tarafsız" oldukları, bir kez daha anlaşıldı.

Uzun bir dönemdir birbirleriyle kıyasıya mücadele eden her iki burjuva kampın öne çıkan isimleri, bugün açık kimlikleriyle AKP veya CHP'den aday adayı durumundalar. Bunlara Ergenekon sanıklarını da eklendi. Baybal, Özkan ve Haberal gibileri, CHP'den adaylık başvurusunda bulundu. Kontrgerilla şefleri de doğal olarak MHP'yi tercih ettiler. Her ne kadar MHP şimdilik onlara mesafeli durmaya özen gösterse de...

Ergenekon savcısı Zekeriya Öz'ün görev değişikliği, bu çabalardan birisi. Haziran'a kadar şu an içeride bulunan bazı gazetecilerin tahliyesi de gündeme gelebilir. Diğer yandan "torba yasa" ile esnek ve güvencesiz çalışmayı yasallaştıran AKP, işçi ve emekçilerin ağzına bir parmak bal çalmayı da ihmal etmiyor. Kredi borçlarının faizlerini düşürüyor, yapılandırma adı altında emekliliği teşvik ediyor vb... Böylece bir yandan artan öfkeyi boşaltacak soluk boruları yaratıyor, bir yanda da ekonomiye canlılık kazandırıyor.

Daha da önemlisi, başta ABD olmak üzere emperyalistlerle ilişkilere özen gösteriyor. **Libya olayında da görüldüğü gibi, içeride demagojik olarak ne söylerse söylesin, ABD'nin isteklerini yerine getiriyor.** Son gazeteci tutuklamaları üzerine ABD büyükelçisinin AKP karşıtı söz-

yor, halkı ilgilendiren önemli kararlar alınamıyor. Irak, Sudan gibi ülkelerin sözünü bile etmiyoruz. Ne seçim, ne referandum sonuçları, ne de bu sonuçlara dayanan hükümet ve uygulamaları ortadadır, am emperyalistler ve işbirlikçileri yine bu ülkelerde at oynatmaya devam etmektedir.

* * *

Türkiye'deki seçimlerde de durum farklı değildir. Parti isimleri değişir ama sömürü ve zulüm devam eder. Burjuvazi daha fazla kar elde ederken, yoksulluk ve açlık artar.

Elbette her seçim döneminin kendine has özellikleri de vardır. İçte ve dıştaki koşullar, burjuvazinin tercihini belirlemede etkili olurlar. 12 Haziran seçimlerinin sonuçlarını da bu koşullar belirleyecektir.

Örneğin, seçim sonrasında bir anayasa değişikliğinin gündemde olması, bu seçimleri daha özgün kılmaktadır. **Kürt halkının artan eylemleri, Alevilerin talepleri, anayasa tartışmalarını şimdiden alevlendirmiştir.** TUSİAD'ın hazırlattığı "anayasa taslağı"nda "anayasanın değiştirilemez ve değişmesi dahi teklif edilemez" denilen ilk üç maddeye dokunulması, kimliklerdeki "dın" bölümünün kaldırılması, seçim barajının düşürülmesi, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi gibi değişiklikler, başta MHP olmak üzere düzen partileri tarafından büyük bir infialle karşılandı. Sonrasında TUSİAD geri adım atmışsa da, bu tartışmalar yeni anayasa hazırlama sürecinde sıkça yapılacaktır. Ve 12 Haziran sonrası kurulacak hükümetin, meclisin, başını ağrıtmaya devam edecektir.

Diğer yandan Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya doğru yayılan halk hareketleri ve yeni emperyalist işgaller, bu seçimleri ve sonuçlarını daha önemli hale getirmiştir. **Birbiri ardına devrilen diktatörler, rejim değişiklikleri, parçalanmış ülkeler ile yeni bir dünya şekillenmektedir.** Emperyalistler, bir süredir dünyanın yeniden paylaşımı için birbirleriyle kıyasıya mücadele etmekte ve pazar alanlarını kapmak için yarışmaktadır. Yeni bir emperyalist savaş sürecidir yaşanan. Türkiye de bir şekilde bu savaşın içine çekilmiştir.

I ve II. Emperyalist savaşları kendi açısından en uygun şekilde kapatan Türk egemenleri, yeni emperyalist savaştan da karlı çıkmak istemektedir. II. Emperyalist savaş sırasında İnönü'nün söylediği gibi "yeni bir dünya kurulur, Türkiye'de bu dünyada yerini bulur" mu olacaktır; yoksa son 30 yılda parçalanma korkusu yaşayan Türkiye'nin korktuğu başına gelecek midir?

Kısacası, dünyada ve Türkiye'de yeni bir dönem başlarken, 12 Haziran'da seçimler olacaktır. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin planları ortadadır. Önemli olan onların bu planlarını bozacak işçi ve emekçilerin neler yapacağıdır. Her zaman olduğu gibi son sözü onlar söyleyecektir.

Seçimler yaklaşırken

Her seçim döneminin kendine has özellikleri vardır. İçte ve dıştaki koşullar, burjuvazinin tercihini belirlemede etkili olurlar. 12 Haziran seçimlerinin sonuçlarını da bu koşullar belirleyecektir.

Seçim sonrasında bir anayasa değişikliğinin gündemde olması; diğer yandan Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya doğru yayılan halk hareketleri ve yeni emperyalist işgaller, bu seçimleri daha önemli hale getirmiştir.

Kısacası, dünyada ve Türkiye'de yeni bir dönem başlarken, 12 Haziran'da seçimler olacaktır. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin planları ortadadır. Önemli olan, onların bu planlarını bozacak işçi ve emekçilerin neler yapacağıdır. Her zaman olduğu gibi son sözü onlar söyleyecektir.

Bu tablodan da görüldü ki, **12 Haziran seçimleri bir kez daha "şariatçı-ulusalcı" şeklinde bölünmüş olan iki burjuva klğin çekişmesine sahne olacaktır.**

Kılıçdaroğlu ile yenilenen CHP, oylarını yüzde 30'lara çıkarma hedefinde. Böylece AKP'ye daha ciddi bir rakip olarak, olası bir koalisyon hükümetinin başında yer alabilecek oy potansiyeline ulaşmayı amaçlıyor. AKP ise yine tek başına hükümet olabilecek şekilde yüzde 40'ların üzerine çıkmaya çalışıyor.

Kuşkusuz bu seçimlerde AKP'nin işi, öncekilerden daha zor. Her şeyden önce 8 yıldır tek başına hükümet olmanın yıpranmışlığını taşıyor. Geçmişteki gibi ne "mağdur" rolünü oynayabilir, ne de "demokrasi" şampiyonluğu yapabilir. **Gidererek artan biçimde kendini hissettiren baskı ve şiddet ortamı, AKP'ye karşı hemen her kesimin hoşnutsuzluğu büyüttüğü gibi, yalan ve demagojilerinin de ipliğini pazara çıkardı.** Her iki seçimde de arkasına aldığı burjuva liberaller, özellikle son gazeteci tutuklamalarının ardından AKP'ye daha fazla karşı çıkar oldular. AKP, bu seçimlerde burjuva liberallerin önemli bir kısmının, kendisini allayıp pullayarak vitrine koymasından mahrum kalacak.

Elbette AKP de çeşitli manevralarla, bozulan imajını düzeltmeye çalışıyor, çalışacak... Özel yetkilerle donatılmış

leri, ABD'nin bu seçimlerde AKP'ye oynamayacağı yorumlarına yol açmıştı. Fakat AKP, anlaşılan bir kez daha ABD'ye "bizi süpürmeyin, kullanın" diyor.

Büyük olasılıkla AKP, yeniden en fazla oyu alarak hükümeti kuracaktır. Ancak CHP'nin oylarını biraz daha arttırması ve daha etkili muhalefet yaparak, uzun süredir yakınılan "muhalefet boşluğu"nu doldurması beklenmektedir. Böylece CHP'yi yeni döneme daha güçlü şekilde hazırlayacaklardır. Kılıçdaroğlu rüzgarı ile Alevi ve Kürtlerin muhalefetini, işçi ve emekçilerin yükselen tepkisini, CHP potasında eritmektir, asıl planları.

Burjuva seçimlerinin zaten asıl hedefi, toplumsal muhalefeti düzen içine çekerek emebilmektir. Bu bazen Amerikan seçimlerinde olduğu gibi "cumhuriyetçiler" ve "demokratlar" arasında bir tahtaravelli gibi inip çıkan iki parti arasında görev değişimi şeklinde olur; bazen de Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, çok partililik ve koalisyon hükümetleri şeklinde... **Sonuçta tüm emperyalist ve bağımlı ülkelerde seçimlerin özü aynıdır: Sınıf olarak burjuvazinin diktatörlüğünü en uygun biçim ve araçlarla sürdürmek...**

O yüzden, seçimlerin "bir aldatmacadan ibaret" olduğunu söylüyoruz. İşte en "demokratik" burjuva ülkelerden Belçika'da, seçimlerin üzerinden aylar geçmesine rağmen hükümet kurulamadı. Ama ülke bu süre içinde aynı şekilde yönetili-

Nevin Berktaş'a özgürlük!

Nevin Berktaş'ın 19 Aralık saldırısı öncesi yazdığı ve 2000 yılının Ekim ayında basılan "İnancın Sınandığı Zor Mekanlar:HÜCRELER" kitabı, bir hafta içinde toplatılmış ve hakkında davalar açılmıştı. Onun için kısa sürede tükenmişti. Onun için kısa sürede tükenmişti. Nevin Berktaş'ın bu kitaptan dolayı tutuklanmasının ardından kitaba ilgi ve talep de arttı. Kitabın ilk baskısını da yapan Yediveren Yayınları, bu kez Belge Yayınları ile birlikte "Hücreler kitabının DAVA DOSYASI'nı çıkardılar.

Mart ayında basılan kitabı, bu yayınevlerinden ve kitapçılardan temin edebilirsiniz. Ayrıca dergimize ulaşarak isteyebilirsiniz.

Aşağıda Yediveren yayınları tarafından yazılan kitabın "sunu" bölümünü yayınlıyoruz.

"İnancın Sınandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER" kitabının "DAVA DOSYASI'nı, yazarı Nevin Berktaş'ın tutuklu bulunduğu bir sırada yayınlıyoruz. Toplam 21 yılını cezaevlerinde geçiren Berktaş, bu kez cezaevindeyken yazdığı "Hücreler" kitabına verilen 10 aylık hapis cezasından dolayı Bakırköy Kadın Hapishanesinde bulunuyor.

Kitap, ilk olarak Ekim 2000 tarihinde basıldı. Basılır basılmaz da ilk haftasında toplatıldı. Yazarına, yayınevi sahibine, matbaaya, para ve hapis cezaları yağdırıldı. Yasalar değişip de bu cezalar geçersiz kalınca, yeni maddelerden yeniden davalar açıldı ve yeniden para ve hapis cezaları verdiler.

Kitap, devrimci tutsakların F tipi hücre cezaevlerine götürülmek istendiği bir dönemde yayınlanmıştı. Emperyalist-kapitalist sistemde hapishane koşullarını, dünyadan ve Türkiye'den örneklerle ortaya koyuyor ve ona karşı verilen direnişleri anlatıyordu. 12 Eylül cezaevlerinin hücrelerini, bizzat kendi yaşadıkları üzerinden resmediyor, en zor dönemlerde bile faşist yaptırımlara boyun eğmeyenlerin olduğunu gösteriyordu. Bu aynı zamanda "F Tipi Cezaevleri"ne karşı, devrimci tutsakların her şekilde direneceğinin ilanıydı.

Egemen güçlerin kitaba olan düşmanlığı; onun içeriğine, verdiği mesajlara ve zamanlamasınadır. Kitabın yayınlanmasından üç ay sonra, tüm cezaevlerine yönelik 19 Aralık saldırısı gerçekleşti ve onlarca tutsak vahşice katledildi. Fakat 19 Aralık aynı zamanda, devrimci tutsakların direniş tarihine eklenen, şanlı bir sayfa oldu. Günlerce süren destansı bir direniş, ölüme meydan okuyuş yaşandı. Bu direniş, "F Tipleri"nde ölüm oruçları, fiili direnişlerle devam etti. Yüzlercesi öldü, yaralandı, ölümcül hastalıklara yakalandı, ama devrimci kimliklerinden ödün vermediler.

Kitap, içerde-dışarıda hücrelere karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak düşünülmüş, hazırlığı ve yayınlanması o şekilde gerçekleşmiştir. Ve amacına da ulaşmıştır.

Kitabın ilk baskısının "önsöz"ünde şunlar söyleniyor:

"Tarih; sınıflı toplumla birlikte ortaya çıkan devletlerin ve ona hakim olan sınıfların, ezilen, sömürülen kesimlerin öncülerini etkisiz kılmak için yüzyıllardır en etkili zindan projelerini yaşama geçirme çabalarına tanıklık etmiştir. Sınıflı toplumların sonuncusu olan kapitalizm ise, sömürü biçimlerinde olduğu gibi 'öncü'leri ezme ve yok etme yöntemlerinde de önceki toplumların çok ilerisinde, en gelişmiş teknik ve donanımla üst noktaya ulaşmıştır...

Elinizdeki kitap; egemen sınıfların yüzyıllardır yapıp geliştirdikleri zindanları, onun kapitalizmde aldığı biçimleri ve en son ölüm hücrelerinin oluşumu-

nu, bununla neyi hedeflediklerini ve sonuçlarını ortaya koyuyor... 12 Eylül cezaevleri ve hücreleri, yine yaşananların ve ona karşı amansız bir mücadeleye girişenlerin kaleminden aktarılıyor. 'Direniş' denilen yerde direnişin, 'başarılmaz' denilen yerde zaferin gurununu ve sevincini tattırıyor. 'İnsan yaşayamaz' raporu verilen hücrelerde aylarca yıllarca tutulan, herkese boyun eğdirildiği bir yerde tek

ÇIKTI

başına 'direniş cephesi' oluşturulan ve zaferi, tırnaklarıyla söküp alan tutsakların direnişi, bugünüme de ışık tutuyor, yol gösteriyor...

Egemenlerin 'hücre tipi cezaevi'ne geçişe hazırlandığı bir dönemde, nasıl bir saldırı ile karşı karşıya kalındığının görülmesi ve ona karşı mücadele açısından önemli bir kaynak sunuyor bizlere. Sadece bu da değil. Olmazı olur kılan, imkansız başarılan bir iradenin karşısında 'ölüm hücreleri'nin bile kar etmeyeceği ve bu savaşı da devrimci tutsakların kazanacağı inancını güçlendiriyor."

Aradan geçen 10 yılı aşkın sürede, buradaki tespit ve öngörülerin, yaşanmış gerçekler olarak tarihe kazındığını görüyoruz. Tıpkı 12 Eylül cezaevlerindeki direnişler gibi...

Yazar, direnişini olanca sadeliği ve devrimci metevazılık ile anlatmış, onun yankılarını ve sonuçlarını ise tarihe bırakmıştır. Ve aradan geçen süre, direnişinin önemini ortaya koyduğu gibi; tüm devrimci tutsaklara ışık tutma ve daha geniş kesimlere duyurma çabasının da ne kadar yerinde olduğunu göstermiştir.

Kitabın ilk baskısının üzerinden 10 yıl geçtikten sonra, yazarının kitaptan dolayı tutuklanmasıyla birlikte, "Hücreler" kitabını okumak isteyen birçok kişi yayınevimizi arayarak, kitabı edinmek istediklerini bildirdiler. Fakat kitap, daha basıldığı zaman tükenmişti. İkinci baskısını yapmamız ise yasal olarak engellenmişti. Tutuklanmasının ardından, gelen yoğun isteği de gözönüne alarak, "Dava Dosyası'nı basmaya karar verdik. Mahkemelerin iddianeme ve kararlarının yanısıra, Nevin Berktaş'ın savunmasını da bu kitapta yayınlıyoruz. Ayrıca davaya konu olan "Hücreler" kitabının ana bölümlerini ekledik. Ancak ilk bölümdeki güncel tahliller içeren kısımları olabildiğince kısalttık. Kitabın ilk baskısında yer alan "İHD Cezaevi Kurultayı"na gönderilen tebliğleri ve daha sonra başlı başına bir kitap olarak da basılan "İzolasyon Hücreleri Ölüm Hücreleridir" bölümlerini çıkardık. Yayınlanan bölümler ise, tashihler ve anlam bozuklukları düzeltilerek hazırlanmıştır. Bununla birlikte, yazarın tutuklanmasından sonraki gelişmeler de eklenmiştir.

Amacımız; fazlalıklardan arınmış, okunma rahatlığı sunan ve yeni gelişmelerle güncellenmiş bir şekilde, kitabı okuyucuyla yeniden buluşturmadır. Tarihe şerh düşen böyle bir yapıtı basmış olmak, bizim için ayrı bir gurur kaynağıdır.

Yediveren Yayınları
Mart 2011

HÜCREM

Paslanmış o demir kapılarında
Kurtçuklar beslenir aralarında
Yasun bağlamışsın duvarlarında
ESKİMİŞSİN HÜCREM
Bu düzen gibi!

Tırnakla oyulan sözler taşında
Çakan şimşekleri gördüm düşümde
Patlıyordu karanlığın içinde
SEN ZULÜMSÜN HÜCREM
Bu düzen gibi!

İki metre boyun, bir metre enin
Eksik olmaz yaştın, yerermiş nemin
İğrenç geldi bana, senin her günün
SEN İĞRENÇSİN HÜCREM
Bu düzen gibi!

Sen insan kafesi, topraksız kabir
Benim azmim bile, seni çürütür
Bir gün devran döner, bir akım gelir
YIKILIRSIN HÜCREM
BU DÜZEN GİBİ!

Nevin Berktaş'a özgürlük!

Adana'da bildiri dağıtımı

sohbetlerden sonra, "peki biz ne yapalım, ne yapabiliriz" diyerek Nevin Berktaş'ı sahiplendiler. Nevin Berktaş'ın da Adana'lı olduğunu söylediğimizde daha çok benimsediler. Nevin Berktaş'ın durumunu öğrendikten sonra, o gün Adana'ya gelecek olan

Tayyip Erdoğan'a beddua- lar yağdırıp, "AKP'nin adaleti işte bu kadar" diyerek tepkilerini dile getirdiler.

Sanat Sokağın çıkışındaki esnafa da bildirilerimizden verdik. Bildiri almayanlar da yanımıza gelerek bildiri istediler bizden. Onlarla da Nevin Berktaş ve burjuva adaleti üzerine konuştuk.

Biz bildiri dağıtımını yaparken, esnaf da bir ihtiyacımız olup olmadığını sordu, ilgilerine teşekkür ettik.

Yanımızdaki bildiriler yarım saat içinde tükenmişti. Dağıtım bittikten sonra esnafla sohbet ettik, ardından oradan ayrıldık.

Adana Çakmak caddesi, Sanat Sokağı'nın girişinde, 27 Mart Pazar günü "Nevin Berktaş'a Özgürlük" başlıklı bildiri dağıtıldı.

"Nevin Berktaş serbest bırakılsın" kampanyası çerçevesinde gerçekleştirilen bildiri dağıtımına ilgi büyük oldu. Gencinden yaşlına birçok insan bildirileri alıp okudular. İçlerinden bazıları "kimdir bu arkadaş" diye sordu. Nevin'i tanıyanlar ise, "yine mi içeri aldılar? Yeni çıkmıştı halbu ki" diyerek devletin adalet sistemine isyan ettiler.

Ayrıntılı bilgi almak isteyenler de yanımıza gelerek Nevin Berktaş hakkında sorular sordular. Yaptığımız

Nevin Berktaş için ÖZGÜRLÜK ŞARKILARI

"Nevin Berktaş'a Özgürlük" kampanyası kapsamında Yediveren yayınları tarafından bir etkinlik düzenleniyor.

İstanbul-Altunizade'de bulunan Petrol İş Genel Merkezi'nin konferans salonunda, 10 Nisan Pazar günü gerçekleştirilecek olan etkinlik, yazdığı kitaptan dolayı hala cezaevinde tutulan Nevin Berktaş'la dayanışma amacını taşıyor.

"Nevin Berktaş için ÖZGÜRLÜK ŞARKILARI" adını taşıyan etkinlikte, **Menderes Samancılar, Metin Kahraman, Hilmi Yarayıcı, İlkey Akkaya, Grup Munzur ve Tanyeli Şiir Grubu** yer alıyor.

Etkinlikte, müzik ve şiir grupları dışında, çeşitli konuşmacılar da yer alacak ve sinevizyon gösterimi yapılacaktır.

Devrimci kurumların kendi belirledikleri biçimlerle katılımı için davet edildiği etkinliğe, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Halk Cephesi ve Mücadele Birliği de katılıyorlar.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde bu yıl yine dünyanın dört bir yanında yüz binlerce insan sokağa çıktı. Türkiye'de ise İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Bursa ve Mersin'de mitingler yapıldı. Diğer illerin bir kısmında basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirildi.

Ağır çalışma koşullarının kadınları iki kat vurduğu, televizyonlarda ve gazetelerde kadın cinayetlerinin eksik olmadığı, şiddetin ve eşitsizliğin her gün daha da büyüdüğü bir döneme denk gelen 8 Mart kutlamalarında, yine iki 8 Mart vardı. Birisi devrimcilerin organize ettiği ve 8 Mart'ın kızılığını taşıyan, diğeri ise "erkeklerden soyutlanmış" şölen havasındaki mitingti.

Devrimci 8 Mart Platformu'nun organize ettiği miting, 6 Mart'ta Kadıköy'de gerçekleştirildi. Aralarında PDD, BDSP HC, DK, YDK, DH, EÖC, Kaldıraç, EKA'nın da bulunduğu Platform bileşenleri, saat 11'den itibaren Tepe Natilius önünde toplandı. Platformun ortak pankartının arkasında 12'de yürüyüşe geçen kortej, dünya komünist ve devrimci kadın önderlerin, Türkiye'de şehit düşen devrimcilerin fotoğraflarının yanı sıra, cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüyü anlatan dövizler taşıdılar. "8 Mart kızıldır kızıl kalacak", "Yaşasın 8 Mart", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son" sloganlarını atan kortejler, Kadıköy İskele meydanına yürüdüler.

8 Mart kızılığı alanlardaydı

Proleterce Devrimci Duruş korteji ise, "Emekçi kadının sahiplendiği kavga yenilmez" ve "Nevin Berktaş serbest bırakılsın" pankartlarıyla katıldı. Dünya'daki komünist ve devrimci kadın önderlerinin, **Zeynep Poyraz, Selma Aybal, Songül Kayabaşı ve Nilgün Gök**'ün fotoğrafları ile birlikte Kasım ayından beri Bakırköy'de hukuksuz bir şekilde tutulan komünist tutsak Nevin Berktaş'ın serbest bırakılması talebini içeren dövizlerin taşındığı kortejde, disiplinli bir duruş vardı. "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz", "Zeynep-Nilgün yoldaş-

lar ölümsüzdür", "Selma-Songül yoldaşlar ölümsüzdür", "Biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz", "Bağımsızlık, demokrasi, özgürlük, sosyalizm için tek yol devrim", "Nevin Berktaş'a özgürlük" sloganları atıldı. Yürüyüş güzergahına ise "Nevin Berktaş'a özgürlük" yazılamaları yapıldı.

Polis noktasında Halk Cephesi kortejisinin geçtiği sırada polisin küfür etmesi üzerine kısa süreli bir çatışma yaşandı. Tüm kortejlerin alana girmesiyle birlikte program saygı duruşuyla başladı.

Paşabahçe direnişini kazanımla taçlandıran Türkan Albayrak Platform adına açıklamayı okudu. Sırasıyla direnişlerini sürdüren Onteks, PTT ve direnişteki işçiler, birer konuşma yaptılar. Komünist tutsak Nevin Berktaş'ın Bakırköy Hapishanesi'nden gönderdiği mesajı ise, PDD temsilcisi okudu. Mesajın ardından "Nevin Berktaş'a özgürlük" sloganları atıldı.

Miting programı Grup Yorum, Grup Adalılar ve Grup Emeğe Ezgi'nin söylediği türküler ve marşların ardından çekilen halaylarla bitirildi.

8 Mart'ın içini boşaltmaya çalışan burjuvazinin bu çabalarının sonuç vermeyeceği yansıdı alana. 8 Mart'ın kızılığını dünden bugüne taşıyan devrimciler ve emekçi kadınlar, bir kez daha kadın erkek el ele kavga bayrağını dalgalandırdılar.

Grev, Grev, Grev... Kavga bayrağı daha yukarı!

Birleşik Metal-İş'e üye işçiler, 21 yıl aradan sonra greve çıktılar. Birleşik Metal-İş Sendikası ile metal işkolundaki patronların sendikası olan MESS (Metal Sanayicileri Sendikası) arasında süren toplu iş görüşmelerinde, MESS'in yüzde 5.35 zam ve esnek çalışmayı dayatmasıyla, TİS görüşmelerinde uzlaşma sağlanamadı. Arabulucu süreçleri de bitti. Grev kararı uygulanmaya başlandı.

Bu grev kararı, elbette büyük bir önem taşıyor. **Türkiye işçi sınıfı, uzun yıllardan sonra 2007 Telekom grevini yeniden mücadele arenasına soktu.** Fakat bu silahı yeterince etkili kullanamadı. Bunda en önemli faktör, kuşkusuz ki, işbirlikçi uzlaşmacı sendikacıların tutumudur. Bir diğer faktör ise, devrimcilerin sınıfla bağlarının zayıflığı, sınıfın örgütlülük düzeyidir.

Metal işçileri, dünyada grev ve halk hareketlerinin yaygınlaştığı, kimi ülkelerde diktatörlerin devrildiği bir süreçte grev bayrağını yükseltiyorlar. Aynı zamanda ülkemizde de bir yandan güvencesiz, kuralsız, esnek çalışmanın "torba yasa"yla yasal hale getirildiği, bu saldırılara karşı direnişlerin yükseldiği bir süreçten geçiliyor. Dolayısıyla bu grev, sadece metal işçileri açısından değil, tüm işçi ve emekçiler, güvencesiz çalışan işçiler açısından da oldukça önemli. Bütün işçi emekçilerin gözü kulağı, bu grevdedir. Metal işçisi de bu sorumlulukla hareket etmelidir.

Grevin sınıf mücadelesindeki rolü

Grev, işçi sınıfının elindeki en etkili silahlardan biridir. Bu silah etkisini, işçi sınıfının burjuvaziye taleplerini kabul ettirmek için üretimden gelen gücünü devreye sokmasından alır. Yani şalteri indirir, üretimi durdururlar.

Üretim patronların candamarıdır. Üretim durduğunda burjuvazinin karları düşer. Tüm üretimi azami kar elde etmek için yapan burjuvazi, grevin olmasını istemez. Yasalar buna göre düzenlenmiştir. Yargı, ordu, polis, tüm baskı mekanizması, buna göre hazırlanmıştır. **Her ne kadar anayasada grev hakkı bulunuyorsa da (ki bu, anayasaya yasadışı grevler yapılarak geçirildi) grevi etkisizleştiren veya patronlara lokavt hakkı tanıyan hükümler bolca sıralanmıştır.** Bunlar da yetmezmiş gibi, 12 Eylül sonrası "Yüksek Hakem Kurulu" adı verilen bir kurul oluşturulmuş, bu kurul grev hakkında "bilirkişi" kılınmıştır. Ayrıca Bakanlar Kurulu kararıyla da grev erteleme veya iptal etme yetkisi vardır. Birçok grev bu şekilde ertelenip iptal edilmiştir.

Grev, sınıf mücadelesinde etkili, vurucu gücü yüksek eylem biçimidir. **Proletarya ile burjuvazi arasında cepheden bir savaştır.** Bundan dolayıdır ki, burjuvazi, grevi yasalarla engellemeye, yasaların yetmediği yerde çıplak zoru devreye sokarak durdurmaya kalkar. Grev kararı bile, burjuvaziyi ve onun çanak yalayıcılarını ürkütür. İşçi ve emekçiler içinse grev, büyük bir sevinçtir. Grev yeri, "bayram yeri" gibidir, grev halaylarla karşılanır.

Burjuvazi ile proletarya çetin bir kavga yürütürler grev sürecinde. Fıllı kavganın yanısıra politik taktik, psikolojik vb. çok yönlü bir savaş sürer. Ve **savaş**

Metal işçileri 21 yıl sonra greve çıktı. Yaklaşık 15 bin işçi grev bayrağını dalgalandıracak. Bu grev, tüm işçi sınıfının grevidir. Bütün işçi ve emekçiler, metal işçilerinin greviyle dayanışmalıdır. İşyerlerinde, mahallelerde, okullarda çeşitli biçimlerle greve destek vermelidir.

Grev yeri kavga yeri olmalıdır!

sanatının ana kuralı, "verili durumda düşmanın o anki zayıf noktasını tespit ederek, oradan vurmaktır"tır. Bu kural, grev için de geçerlidir. Yapılacak grev, eğer burjuvaziye zarar vermiyorsa veya patronlar bir şekliyle üretimini sürdürüyorlarsa, herhangi bir hükmü, caydırıcı gücü kalmaz. Başarıya ulaşma şansı da ortadan kalkar. Dolayısıyla zamanlaması ve sektörün genel ekonomideki yeri, önem taşımaktadır. Bolca stoğu olan bir işyerinde grevin pek fazla etkisi olmaz mesela. Veya grev devam ederken patronların stoklarını dışarı çıkarmasına izin vermek, grevin başarıya ulaşma şansını azaltır.

Yine genel ekonomide ağırlığı olan, kilit noktada duran, kendi dışında diğer sektörleri de etkileyen bir sektörde yapılacak grevin, her iki sınıf açısından -proletarya için büyük bir moral ve umut, burjuvazi içinse önemli bir kayıp ve zarar olacağından- etki gücü son derece yüksek olacaktır.

Metal sektörü de bunlardan biridir. **Metal, ağır sanayi dallarına girer. Ülke ekonomisinde kilit bir noktadadır.** Diğer sektörleri de bir şekliyle etkiler. Ekonominin kilit noktasındaki bir sektörde grev, ekonomik taleplerle başlasa dahi, hızla siyasi bir içeriğe bürünür. Çünkü burjuvazinin tümünü rahatsız eder. İşçi sınıfının ise, genelini kapsar ve "sınıfa karşı sınıf" bilincini geliştirir. Metal işçileri de kendilerini "emek mücadelesi"yle sınırlamamalıdır. Bu grevi bütün sınıfın grevi olarak ele almalı, öyle hazırlanmalıdır.

Grev için elverişli koşullar

Metal işkolunun ekonominin kilit noktasında olması, bu grevin en önemli avantajlarından biridir. Diğer yandan, **dünyanın her yerinde halk ayaklanmaları, grevlerin hayata geçiyor oluşu, ülkemiz-**

de direnişlerin çoğalması, birbirini olumlu yönde etkileyen faktörler olarak görmek gerekir.

Bu önemli avantajlara rağmen, Birleşik Metal yöneticilerinin 60 günlük bir süreyi beklemeleri, grevin etkisini baştan zayıflatan bir rol oynamıştır. Bu süre içerisinde metal patronları stoklarını depolamışlar, al-

caklarını, ödemelerini, sözleşmelerini buna göre yapmışlardır. Kısacası tedbirini baştan almışlardır. Zaten yasalar patronlardan yanadır ve patronlar, bu yasalara dayanarak grevi etkisiz kılmaya çalışırlar. Burjuvazi, devletiyle birlikte greve karşı bu denli zırhlı iken, sendikacıların ve öncü işçilerin grev hazırlığı çok daha güçlü olmalıdır. Her savaşta, öncesinden yapılan yığınak, savaşın sonucunu belirler. Grev de işçilerle patronların bir savaşı ise, böyle bir hazırlık şarttır.

Oysa Birleşik Metal-iş yöneticileri, greve başlamadan önce yeterli bir hazırlık yapmadılar. En başta mücadeleyi yasal cendereye hapsettirler. **Mevcut yasalara göre bile, arabulucu raporundan sonra 60 gün içerisinde herhangi bir gün diliminde fiili greve çıkma olanağı varken, uzlaşma umudu ve beklentisiyle, 60 gün beklemeyi tercih ettiler.**

Türk Metal'i işbirlikçi uzlaşmacı olarak niteleyen Birleşik Metal-iş yöneticileri (ki öyledirler, hatta faşist mafya çeteleridir) 60 gün bekleyerek, kendileri de uzlaşmacı bir çizgi izlediklerini göstermişlerdir. "MESS üyeliğinden istifa eden işyeriyle anlaşma yoluna gidebiliriz" türü açıklamaları da, bu uzlaşmacı tutumun bir başka ifadesidir.

Bugün içinde bulunulan koşullar, grevin etkili olabilmesi için önemli avantajlar sunmaktadır. Bu avantajlar, doğru biçimde değerlendirildiğinde, metal grevinin başarı şansı yüksektir. Ancak bu elverişli ortam, tek başına yeterli değildir. Diğer en büyük etken, iç örgütlülüktür. Grev komiteleri, savunma komiteleri, teknik komite, destek dayanışmayı örgütleyecek komiteler vb. oluşturulmalıdır. Yine grevde olan bütün işyerlerinden seçilen öncü işçilerden merkezi bir komite kurulmalıdır. Özellikle devrimci demokrat işçiler inisiyatifli davranıp, uzlaşmacı sendikal anlayışa izin vermemelidirler.

Grev dersleriyle donanmak...

Grev yeri bir okuldur. Bu okul, sınıf bilincini geliştirmek için eğitimin yanı sıra, yaşamın direnişçi bir şekilde örgütlenmesiyle başarılı olur. Grev çadırlarında bir komün yaşamı kurulmalıdır. Buna göre işbölümü yapılarak gelen gıda, giyecek, para, tek elde toplanıp eşit bir şekilde dağıtılmalı, kolektif bir paylaşım oluşturulmalıdır. Grev çadırlarında tüm işçiler bulunmalı, geliş gidişler disiplinli olmalıdır. İşçilerin birbirleriyle kaynaşmasını güçlendirecek şekilde grev çadırları ziyaret edilmelidir. Grevin her aşaması eğitime tabi tutulmalıdır.

Öncü işçiler ve devrimci-demokrat sendikacılar, önceki grev deneyimlerini iyi özümsemelidirler. Bu grevlerde yaşanan eksiklikler, yeniden tekrarlanmamalıdır. **Telekom grevinde yaşananlar, yakın bir örnek olarak hafızalardadır. Telekom'da iç örgütlülük ve eğitim oldukça zayıftı. Ve işçiler erken**

zafer havasına sokulmuştu. Uzayan greve ve devletin psikolojik saldırılarına karşı hazırlık yapılmamıştı. Ayrıca grev kırıcıların engellenmesinde çok yetersiz kalınmıştı.

Sadece Telekom'da değil, son yıllarda gerçekleşen birçok işçi direnişlerinde de benzer yaklaşımlar görüldü. Örneğin Sinter'de sendika yöneticileri, fabrikada üretimin devam etmesi karşısında hiç bir şey yapmadılar. Aksine "yeni işçilerle üretim yapamazlar, son kozlarını oynuyorlar" diyerek, erken zafer beklentisi yarattılar. Oysa grev kırıcılarına asla izin verilmemelidir. Fabrikadan, depolardan mal giriş çıkışı engellenmelidir. Diğer yandan erken zafer havası yaratılmamalı, grevin uzaması durumunda karamsarlığa düşülmesine engel olunmalıdır.

"Üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz" diyerek, bir yerde çakılı kalmak doğru değildir. Elbette grev yeri boş bırakılamaz. Fakat belli bir işbölümü ile çok çeşitli biçimler de devreye sokulabilir. Örneğin Tekel direnişinin büyümesinde, Tekel işçilerinin sadece çadırlarda beklemeyip, AKP il binalarına, meclise vb dönük eylemler yapması, etkili olmuştu. Metal grevi de, militan eylemlerle birleşmelidir. MESS ve devlet kurumlarının önü başta olmak üzere çeşitli gösteriler, eylemler yapılmalıdır. Bu, işçileri sürece aktif biçimde kattığı gibi, burjuvaziye de rahatsız edecektir. Aynı zamanda kitlelerin dikkatini greve çekecek, savunmadan çıkıp, saldırıya geçilmesini sağlayacaktır.

Her eylemin, her grevin psikolojik savaş yönü de vardır. Bu savaş, karşı tarafın moralini bozma ve kitleleri kazanma amacını taşır. Burjuvazi ve onun devleti, yalan yanlış bilgilerle her zaman kitleleri etkilemeye çalışmaktadır. Bir direniş, bir grev söz konusu olduğunda ise, onu karalamak ve kitlelerden yalıtım için büyük bir çaba harcar. Örneğin Telekom grevinde, kendi eliyle sabotajlar yaparak, işçileri sabotajcılıkla suçlayıp, kitlelerin tepkisini grevci işçilere yönlendirmeye çalışmıştı. Keza Belediye işçilerinin grevinde, "doktorlardan çok ücret alıyorlar, biriken çöpler toplumun sağlığını bozuyor" şeklindeki demagojilerle, halkı işçileri karşı karşıya getirmeye uğraşmıştı.

MESS patronları da çok geçmeden benzer demagojilerle saldırıya geçerek, psikolojik üstünlüğü kurmaya girişecektir. Bunu bertaraf edebilmek için, grevci işçilerin taleplerini ve içlerinde bulundukları durumu geniş kesimlere anlatması gerekmektedir. İlk başta işçilerin oturdukları semtlerde ailelerinin de katılımıyla toplantılar örgütlemelidir. Aileler de bu grevin bir parçası haline gelmelidir. Esasen grev ve militan eylemler birleştirilirse, kitlelerin greve ilgisi ve desteği artacaktır.

* * *

Grev işçi sınıfının grevidir. Bütün işçi ve emekçiler, metal işçilerinin greviyle dayanışmalıdır. İşyerlerinde, mahallelerde, okullarda grevle dayanışma biçimleri büyütülmelidir. Sendikali işyerlerindeki devrimci demokrat işçiler ve sendika yöneticileri, kendi sendikalarını, genel merkezlerini, konfederasyonlarını, ziyaretler ve maddi yardımların ilerisine taşıma yönünde zorlamalıdır. İş yavaşlatma, iki saatlik, tam günlük dayanışma grevleri vb. gibi eylemli biçimler hayata geçirilmelidir. Grev yeri kavgaya yerli olmalıdır.

Metal grevi Süsler Doruk'ta başladı

Eskişehir'de bulunan Süsler Doruk fabrikasında 600-650 işçi bulunuyor. Bunların 440'ı sendikali ve hepsi grevde. 22 Mart'ta grevin başlangıcından bu yana, dönüşümlü nöbetlerle fabrika önünde duruluyor, 6+2 işçi, 12'şer saat sabah 8 akşam 8 nöbetlere şerek duruyorlar.

Süsler fabrikasının yanı sıra, Renta diye başka bir fabrika var. Yine aynı patron, aynı iş kolu... Normalde Doruk'da çalışan 60 memur grev için yapılacak seçim gününde patron tarafından Renta'ya kaydırılmış ve seçim böylece kaybedilmiş...

Grevle birlikte fabrikada üretim durmuş halde. Fabrikada memurlar ve örgütlü olmayan 30 kalıp işçisi çalışıyor sadece. Grev gözcüsü işçilerin, fabrika içine girişleri izin alınıp gerçekleşiyor. İşçiler, yemeğe, tualete, özel güvenlikçilerin gözetiminde gidebiliyorlar. Nöbet tutacak işçilerin listeleri haftalık hazırlanıp valiliğe veriliyor. Yani her şey, baskılarla ve gözetimde gerçekleşiyor. Ayın 22'sinde işçilere ödeme yapılması gerekiyorken, daha sonra 25'ine atılmış, ama ödemeleri yapılmamış. Bu ödemeler greve çıkılmadan önceki dönem için.

Süsler Doruk'ta direnişe geçen işçilerle görüştük. İşte anlattıkları...

Greve gitme sebepleriniz nelerdir?

Toplu sözleşmede yüzde 5,35 zam önerildi. Bu oran hem komik, hemde düşük. Düşük, çünkü 2008 de yaşanan krizde şirketlerin neredeyse hepsi hükümetten aldıkları teşvikler ve desteklerle sıkıntı yaşamadılar, aksine daha da büyüyenler oldu. Ama işçilerin çalışma ve yaşama koşulları daha da kötüleşti. Her iş yerinde farklı ve az zam uygulamaları var. Bunların dışında iş kanunu'ndaki değişiklikler ve hükümetin tasaklarıyla TİS'in imzalanmasından sonra bile, tarafların dışında değişime yol açılabilir. Bu yıl ki TİS görüşmelerinde Türk Metal İş, her zamanki gibi masadan MESS patronlarının bir dediği ikiletmeden anlaşarak kalktılar. Hatta işçilerden tepki almamak için sözleşmeyi karambola getirerek kurban bayramından bir gün önce akşam imzaladılar. Bizler birleşik metal iş olarak bu günlere kadar bize dayatılan TİS'i reddettik ve iyileştirilmesi için çabaladık. Hiçbir sonuç alınamayınca da en doğal hakkımız olan greve çıkma hakkımızı kullanıyoruz.

Kriz zamanı işten çıkarmalar oldu mu?

Hayır bizim fabrikamızda olmadı. Kriz, bizlerin komik ücretlerle ve ağır koşullarda çalıştırılmamıza güzel bir neden sadece. Hatta metal sektörünün 2009'dan bu yana büyüme gösterdiği söyleniyor ama tabi işçiye yansıyan bir şey yok.

İçerdeki örgütlülük nasıl, kaç kişi çalışıyor? Fabrikanın şu an ki işleyişi ne durumda? İçerde üretim devam ediyor mu?

Toplam 600-650 çalışan var, memurlarda dahil. 2007'den başlayarak Birleşik Metal İş'de 440 örgütlü işçi var, greve çıkan sayı da bu. Üretim tamamen durdu diyebiliriz. Sadece kalıp bölümünde devam edebilir, çünkü orada 30 kişilik örgütsüz greve katılamayacak işçi grubu var.

Bu güne kadar neler yapıldı? İleriki günlerde nasıl bir yol izlenilmesi düşünülmüyor?

Bugün greve çıkışımızın 4. günü. İlk gün grev pankartının asılmasıyla birlikte yürüyüş gerçekleştirdik, organize bölgenin içinde. Daha sonra fabrika önüne çadırımızı kurup altışarlı grup-

lar halinde dönüşümlü olarak 12'şer saatlik nöbetler tutuyoruz gece gündüz. İkişer kişi de aynı şekilde aşağıdaki fabrikada nöbete devam ediyor. Birleşik Metal İş'e bağlı yaklaşık 10 fabrikada da greve çıkılacak 2'şer 3'er gün ara ile.

Sizce bunlar sesinizi duyurmanız ve sonuç almanız için yeterli olacak mı? Pasif ve dışarıdan saldırıya açık bir eylem biçimi gibi gözüküyor.

Sesimizi duyurma konusunda biz de endişeliyiz. Çünkü 21 yıl sonunda metal sektöründeki ilk grev, ama ulusal medyanın kanallarında veya gazetelerinde şimdiye kadar bir haber göremedik, yalnızca yerel gazetelerde çıktı bu haber. Arkadaşlar arasında konuşmaya başladık, hem organize sanayi içinde, hem de şehir içinde yürüyüşler ve basın açıklamaları yaparak sesimizi daha da yükseltmeliyiz diye. Dışarıdan saldırı konusunda bir korkumuz yok. Öyle bir durumda bütün grevde olan işçi arkadaşlarımızın buraya toplanacağına eminiz. İşverenin saldırıları olacaktır, hem tehditleriyle hem de polis ile birlikte olacaktır. Yakın bir zamanda beklemiyoruz, çünkü fabrika şu anda stoklarını tüketmekte. Bu da yaklaşık 1 hafta sürecektir. Günler geçip stoklar tükenip ve diğer fabrikalarda grev pankartları asıldıkça, MESS deki patronlar sıkışıkça, sonuç alabilecek miyiz, yoksa sadece saldırılar mı artacak bunları göreceğiz. Ama bu işi sonuna kadar götürmekte inançlıyız.

Diğer sendikaların TİS'de tavırları nasıl oldu?

Metal sektöründe en çok örgütlü işçi sayısına sahip sendika Türk Metal İş. Bu yıl ki TİS görüşmelerinde Türk Metal İş, her zamanki gibi masadan MESS patronlarının bir dediğini ikiletmeden, anlaşarak kalktılar. Hatta işçilerden tepki almamak için sözleşmeyi karambola getirerek kurban bayramından bir gün önce akşam imzaladılar. Bizler Birleşik Metal İş olarak bu günlere kadar bize dayatılan TİS'i reddettik ve iyileştirilmesi için çabaladık. Hiçbir sonuç alınamayınca da en doğal hakkımız olan greve çıkma hakkımızı kullanıyoruz.

Bugüne kadar sizlere kimler destek verdi, ziyaret ettiler?

Bazı sendikalardan il temsilcileri ziyaret etti. Burada öğrencilerden destekçilerimiz var. Ama asıl desteği işçi arkadaşlarımızdan beklerken, onlardan hayal kırıklığı yaşıyoruz. İlk günkü yürüyüşümüze destek olanı bırakın, çıkıp alkışlayanı bile görmedik. Çadırımızı ziyarete gelen birkaç arkadaşımız oluyor, ama bunun dışında çok az. İşçi dolu servisler önümüzden geçiyor sürekli, ama bir tane bile durup destek veren olmadı şimdiye kadar Bizi en çok üzen de bu.

Teşekkür ediyoruz. Mücadelenizde başarılar dileriz.

Ontex işçileri

DİRENİŞİ YAYGINLAŞTIRIYOR

İşten atıldıktan sonra direnişe geçen Onteks işçileri, eylemlerini Carrefour içine kadar taşıdılar. 24

Mart akşamı polis baskısı ve tacizine uğrayan Onteks işçilerinin her cumartesi gerçekleştirdikleri yürüyüşün beşincisi, 26 Mart'ta yapıldı. Onteks işçilerinin yanı sıra PTT, Çel-Mer ve KDS direnişçilerinin de katıldığı eylem, Galatasaray'dan Burger King önüne kadar sürdürüldü. Direnişçi işçilerin kendi pankartlarıyla katıldığı yürüyüşe 200 kişi katıldı. Yürüyüş coşkulu bir şekilde yapılırken "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Direne direne kazanacağız", "Taşeron işçisi köle değildir" sloganları haykırıldı. Yürüyüş sırasında oturma eylemi ile caddeden geçenlere konuşmalar yapılarak, yürüyüşün ve direnişlerin amacı anlatıldı. Fransa konsolosluğu önünde ise enternasyonal dayanışma gösteren direnişçiler, "Emperyalist haydutlar Libya'dan defolun", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği" sloganları atıldılar.

İşçiler, Burger King önünde yaptıkları açıklamada, sınıf dayanışmasına vurgu yaptılar. Son dönemde direnişlere yönelik polis baskısının ve saldırısının arttığını, bu baskıların işçileri yıldıramayacağını söylediler. Sırasıyla Onteks, PTT, Çel-Mer ve KDS işçileri söz aldı. Ayrıca Metal Greviyle Dayanışma Komitesi de eyleme katıldı.

Onteks'te direnen işçilerden Gamze Kayhan ile Onteks direnişini konuştuk.

"Saldırılara boyun eğmeyeceğiz"

PDD: Süreci biraz anlatır mısınız? Neden direniştesiniz?

Gamze Kayhan: Bu fabrikada 23 yıldır Selüloz-İş sendikası var. Bu sendika, bir saltanat sürmektedir ve işçilerden yana bir sendikal anlayışa sahip değildir. Kendi iradesini, işçilere dayatmıştır. Buna, TİS sürecinde müdahale etmek istedik. Sendika yönetimi, tamamen patronların sözcülüğünü yaptı. Biz buna karşı çıktık. Sendikanın işçiden yana olması gerektiğini savunduk. Ve eğer sendikal işçiyseniz, örgütlüyseniz, mücadele etmemiz gerekiyordu. Ağır koşullarda çalışıyorduk. 5-6 yıllık, 11 yıllık işçi bile asgari ücretle çalışıyordu. Asgari ücretin altında çalışan vasıfsız işçiler vardı. Biz buna yeter dedik. Çalışma koşulları her geçen gün katmerlenirken, bizim ücretlerimizde artış olmuyordu. Ücretlerimizde artış istedik. 23 yıldır sendika fabrikada örgütlü olmasına rağmen, temsilciler atama ile geliyordu. Bu atamayı da sendika ve patron birlikte yapıyordu. Fabrikadaki baş temsilcimiz 15 yıldır aynı kişi ve bu temsilci, aynı zamanda baş formen. Biz kendi temsilcilerimizi oluşturmak istedik. Eğer işçilerin sözcülüğünü yapacaksa, temsilcileri işçilerin kendisi seçmelidir.

İlk başta bu iki taleple mücadeleye başladık. Daha sonra TİS'in sadece ekonomik taleplerden oluşmadığının farkına vardık. İdari maddelerin de değişmesi gerekiyordu. Çünkü bu maddeler tamamen patrondan yanaydı. Onun için 11 maddeyi kapsayan bir değişiklik istedik. Kendimiz yaptık, çünkü sendikadan bunu yapmasını istediğimizde komik bahanelerle geri çevirdiler. 60 öncü işçiyle başlayarak yüzlere varan sayılara ulaştık. Bu bizim gücümüzü gösterdi. Patron ve sendika öncü işçileri geri çekmek, diğer işçilerin gözünde küçük düşürmek için birçok saldırıda bulundu. İşçiler olarak bir araya gelip komiteleşme girişiminde bulunduk. Bunun farkına varan sendika yöneticileri ve patron "örgüt eli var bu işin içinde" dediler. Birçok öncü arkadaşımıza "terörist" yaftası yakıştırdılar. Biz yi-

ne mücadeleye devam ettik. Çünkü biz biliyoruz ki, 23 yıllık saltanat kolay yıkılmayacak. Biliyoruz ki patron ne kadar bizim karşıımızdaysa, sendika yöneticileri de o kadar karşıımızda.

Bu noktaya hangi aşamalardan geçerek geldiniz?

Herkes düşük ücretlerle çalışıyor, herkes bu temsilcilerin ağır psikolojik baskılarına maruz kalıyor. Bunlara dur demek için 320 sendikal işçinin yüzde 80'ini, taşeron işçiler ve sözleşmeli işçilerin de desteğiyle yemek boykotu gerçekleştirdik. Bu yemek boykotundan sonra gücümüzü gören sendika yöneticileri ve patron, toplantı yaptılar. Patronun toplantı odaları "ikna ve tehdit" odaları oldu. Sendika da aynı şekilde bunları yaptı. Bu şekilde işçileri etkiledikleri de oldu. Onların yalanlarını açığa çıkardık, eğitimlere hız verdik.

11 Şubat'ta bir imza oldu. Satış sözleşmesinin im-

zasıydı. Biz o gün sendika odasında bir toplantı yaptık. "Siz bize sormadan nasıl imza atarsınız?" dedik. Bunu protesto ederek dışarı çıktık. Aynı akşam 30 öncü işçiyle toplanarak "bu sendika bize ihanet etmiştir" dedik. Burada sendikal anlayış bazında konuştuk, kesinlikle sendikaları kötülemek için değil. Temsilcilerin seçilmesi için topladığımız 235 imzayı Genel Merkez'e gönderdik. Kendi temsilci adaylarımızı belirlemek için pazar günü bir toplantı yapmak istedik. Patron uyanık davranarak o güne mesai koydu. Bizler de pazar mesailerinin yasal olmadığını, istemeyen işçinin gitmeyeceğini anlatan bir bildiri kaleme alarak dağıttık. 17 Şubat günü iş aktinin fesh edildiğine dair belge verdiler. Belgede "iyi niyet ve ahlak kurallarının ihlal edildiği" söyleniyordu. Yasadışı bildiri dağıtmak, iş yerinin önünde yüksek sesle konuşmak, iş durdurmaya yeltenmek vb. Bunlar, bizim sendikal faaliyetlerimiz içine giren ve TİS sürecinde olması gereken şeyler... 16 Şubat'ta 36 öncü işçi arkadaşla beraber sendikaya gitmek için yola çıktık. Fabrika önünde buluştuk. Fabrikanın önünde, sivil, resmi, çevik kuvveti yığılıydı. Biz tehditlere, baskılara boyun eğmedik. O polisler eşliğinde sendikamıza gittik. Eğer biz sendikal işçiyseniz ve sendikamızı savunuyorsanız, orada polisin ne işi var? Sendika neden polis çağırıyor? Bu da gösteriyor ki, sendika, patron ve polis işbirliği içinde. Ve bizim gücümüzden korkuyorlar. Bizler polisleri "Burası bizim evimizdir, biz evimize geliyoruz ve biz kendi evimizde istediğimiz kadar kalırız" dedik. Polis kapıyı açmak zorunda kaldı. Şube başkanına "Sürecin en başından beri sizden sandık sözünü aldık, temsilci seçimi sözünü aldık, ama imza atıldı. Biz sandığa gitmek istiyoruz. Sandık konulacak" dedik. "Hayır, sandık konulamaz" dediler. "Eğer korkuyorsan, benim temsilcilerim gidecek diyorsan, kork dedik. Onlar da aday olsunlar, seçilirlerse çalışırlar" dedik. Sonuçta işçiler güç birliğiyle belirleyecek bunu. Ama biliyorlardı ki, bu temsilciler seçilmeyecek. Gerçekten işçinin iradesini temsil eden temsilciler gelecekti, bunu göze alamadılar.

lar. Biz artık orada, sendika yöneticilerinin rengini gördük. Kendi sendika şube yöneticimiz bile, "evet sendika sarıdır" dedi. Halbuki sendikaya o rengi veren o koltukta oturanlardır. "İşten atılırsak, o fabrikada şalter inecek mi? Bir işçi atılırsa, bir şey yapacak mısınız?" diye sorduk. "Hayır biz bir şey yapamayız" dedi. Bu da gösteriyor ki, önceden hazırlanmış her şey. Bizi gözden çıkartmışlar. "Arkadaşlar biz sizi savunacağız" diyemediler. Gece vardiyasına gittik. Sabah vardiyasına gelenler içeriye alınmadı, gece vardiyasındaki arkadaşlar da dışarıda bekletildi. Güvenlik geldi "Arkadaşlar iş akdiniz feshedilmiştir" dediler. Eğer bir işçi işten çıkartılacaksa, disiplin kuruluna çıkartılması gerekir. Bizler disiplin kuruluna çıkartılmadan, niye işten atıldığımız söylenmeden kağıtlara imza atmayacağız dedik. Kağıtları okumak istediğimizi söyledik. Okutmadılar kağıtları. Temsilcilerle görüşmek istedik. Temsilciler yok dediler. Bir saat sonra bizim yanımıza geldiler. Öyle bir anlayış ki, sen baş temsilcisin ve senin on beş tane işçinin işten atılıyor, haberin olmadığını söylüyorsun. Temsilci, fesihnameyi okudu, ibranameyi okumadı. İbranameye bütün haklarını aldığını ve yasal bir işlem yapmayacağına dair bildirim yapılıyor. Hem tazminatsız olarak çıkartıyorsun, hem de "bütün haklarını aldım" dememizi bekliyorsun. Bu da planlanmış, programlanmış ve yıldırma amaçlı yapılan uygulamaydı. Biz bunlara kanmadık. En başından "işten çıkartılırsak çadırı kurarız" demiştik. Öyle de oldu. İşten atıldık, beklemeye başladık. Sendika yöneticileri ne konuşmaya geldiler ne telefonlara cevap verdiler. Evrensel gazetesinde genel başkan yardımcısının bir demeci var: "Bu arkadaşlar bizim dediklerimize uymamışlardır, uymadıkları için de işten atılmışlardır" diyor. Adamlar kendileri itiraf etmişler zaten.

Atılan işçilerin ne kadarı direnişte?

İlk etapta 15 işçi atıldı. "Bir işçi atılsa bile şalter inecek, üretim durdurulacak" demiştik. Arkadaşımız da aldığımız karara uyarak, bizim işten atıldığımızı öğrendiğinde, makinaları durdurup bir konuşma yapıyor. Bu arkadaşımız da işten atıldı ve 16 kişi olduk. İlerleyen günlerde bir arkadaşımız sırf ziyarete geldiği için işten çıkartıldı. 17 kişi olduk. Hepimiz ekonomik sıkıntılar içerisindeyiz. Tazminatsız olarak işten çıkarıldık. İşsizlik parası da alamıyoruz. Ama biz burada durmamızın gerekliliği bilinciyle hareket ediyoruz. O arkadaşların ekonomik yanları ağır bastığı için yanımıza gelmiyorlar. Burada 10 kişi direniyoruz.

Fabrikada toplam kaç kişi çalışıyor ve ne üretiliyor?

Fabrikada 400'ü geçkin işçi çalışıyor. Bunun 330'u beyaz yakalılar da dahil sendika üyesi. Taşeronlaşma hızla ilerliyor. Sevkiyat bölümü ve üretim bölümü diye ayrışma var. Sevkiyat bölümünde taşeronlaştırma başlamış durumda. İçeride ütü paketleme bölümündeki işçiler taşeron olarak işe alınmaya başladı. Bundan kaynaklı da sendika üyeleri düşmekte. İşçi sayısı azalıyor. Üç işçinin yapacağı işi, bir işçiye yaptırıyorlar. Uluslararası bir tekel olan Onteks fabrikasında çalışıyoruz. Bu fabrika Can Bebe, Canped, Canleydi ürünleri üretiyor.

Üye olduğunuz sendika destek sunmadı mı? Diğer sendikalardan, şubelerden destek var mı?

Türk-İş'in içerisinde az denilecek kadar ilerici sendika var. Bunlar da Şubeler Platformu'nu kurmuş durumdalar. Hava-İş'in desteği var. Eğitim-Sen'in biraz desteği var. Biz sendikalardan yardım ve destek istiyoruz. Birçok sendika ve siyasi partinin desteğini alamıyoruz. CHP geldi, "Arkadaşlar burada şölen yapalım, siz bütün yakınlarınızı toplayın" dediler. Buna yanaşmadık. Yemek getireceğiz, yakacak getireceğiz gi-

bi vaatlerde bulundular. İki gün getirdiler ve sonrasında durdular. Hep bir çıkar amaçlı yapıyorlar. Bize destek veren sendikalar, Hava-İş, Tüm Bel-Sen'dir.

İçerideki arkadaşlarla ilişkileriniz devam ediyor mu? Onların ilgisi nasıl?

İçeride de yoğun baskı var. Önceden servisler dışarıda çıkmaktaydı. Şimdi üretime yakın bir yerden kalkıyor. İşçilere bizim sesimizin ulaşmaması için ayrıca baskı bir uygulanmakta. "O işçilere gitmeyeceksin, el sallamayacaksın, onlar şudur, budur" gibi propaganda yapmaktalar. El sallayan arkadaşlarımızı "niye el salladın" diye tehdit ediyorlar. Ya da buraya gelip tokalaşan arkadaşlarımıza "sen niye onların yanına gittin" diye baskı yapıyorlar. Yeni yeni arkadaşlarımız kendi kabuklarından çıkmaya başladılar. Dışarıdan görüşüyoruz, telefonlarla iletişim kuruyoruz. İçerden çok az sayıda destek alıyoruz, ama bu artacaktır. İçerideki baskılar artıkça insanlar ya tamamen içlerine kapanacak ya da dışarı kapı açacaklardır.

Buradaki direniş dışında neler yapıyorsunuz?

Çadır kurduk, kolektif bir çalışma var. Herkes desteğini sunuyor, bir şeyler yapıyorlar. Direniş Komitesi'ni kurduk. Herkesin kendi görevi var. Sendikaları, partileri dolaşmak için arkadaşlarımız var. Gün boyu geziyorlar. Dayanışma gecesi düzenleyeceğiz. PTT işçileriyle beraber. Çünkü bizler her yerde direnişler olduğu için, tek başımıza yapmak istemiyoruz. Direnişteki işçileri ziyaret ediyoruz. PTT işçileriyle direnişimizi ortaklaştırdık. Her cumartesi Galatasaray'dan Burger King'in önüne yürüyüş ve basın açıklaması yapıyoruz.

Son olarak ne söylemek istersin?

Biz işçiler birlik olmadığımız süreçte, sömürüye, ezilmeye başkaldırmadığımız süreçte, sorunlarla başedemeyeceğiz. Bugün PTT işçileri polis terörüne maruz kaldı. Konak işçileri polis terörüne maruz kaldı. Biliyoruz ki hakkını arayan bütün işçiler bu koşullara maruz kalacaktır. Dünyanın her tarafında başkaldıran işçiler aynı sömürüye ve baskıya maruz kalmaktadır. Bu saldırılar, başka işçilere yapılsa da, hepimize yapılmış bir saldırdır. Bizler bu saldırıya boyun eğmiyoruz. Hep beraber hareket ediyoruz. Mücadelemize farklı bir boyut katarak eylemler yaptık. CarrefourSa'larda Canbebe ürünlerini boykot çağrısı yükselttik. Bu ürünleri boykot ederken, ayrıca marketlerdeki tekelleri de boykot ediyoruz.

Konak Belediye işçilerine polis saldırısı

İzmir-Konak Belediyesi'nde taşeron şirkette çalışırken işlerinden atılan işçiler, direnişlerine belediye önünde kurdukları çadırda devam ederken, polisin saldırısına uğradılar. CHP ve belediye önünde eylemler gerçekleştiren işçiler, işe geri dönme ve sendikalı olma taleplerini haykırıyor. CHP Genel Merkezi'nin seçimlerde "büyük koz" olarak kullandığı "taşeron sistemi kaldıracağız" söyleminin bir yalan olduğu, CHP'li belediyelerin uygulamalarında görüldü. İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışırken işten atılan Kent AŞ. işçilerinin direnişleri hala tazeliğini koruyorken, bu kez de Konak işçileri direnişe geçti.

22 Mart gecesi (direnişin 27. günü) polis gece 1'de çadırı basarak 6 işçiye gözaltına aldı. Ayrıca işçilerin ısınmak için kullandıkları soba, battaniye ve temel ihtiyaç maddeleri de polis tarafından gasp edildi. İşçilere coplarla ve gazlarla saldıran polis, kadın işçileri de taciz etti. Yapılan saldırıya karşı işçiler, 23 Mart'ta Kıbrıs Şehitleri caddesinde bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdiler. "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarının atıldığı eylemde, baskılara rağmen direnişin devam edeceklerini açıkladılar. İşçilerle dayanışma eylemleri ve ziyaretleri de sürüyor.

PTT işçileri direnişe devam ediyor

Direnişlerini Topkapı'daki Avrupa Postanesi ve Sarıyer'de sürdüren PTT işçileri, 3 ayı geride bıraktılar. İşçiler, ayrıca imza kampanyası başlattılar.

22 Mart'ta ise kendilerini Sirkeci'deki Büyük Postane'nin parmaklıklarına zincirleyen işçiler, gözaltına alındılar. Sabah saatlerinde taleplerini haykıran dövizlerle birlikte gelen üç PTT işçisi, zincirleme eylemi gerçekleştirdi. "Yaşasın PTT direnişimiz", "Taşerona hayır", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarını atan işçiler, zincirleri kesildikten sonra gözaltına alınarak karakola götürüldüler ve akşam saatlerinde bırakıldılar.

Onteks işçileri de PTT önünde açıklama yaptılar. Ayrıca Haber Sen de PTT'nin direnişçi işçileri destekleyen ve çalışma koşullarını protesto eden bir gösteri düzenledi.

Adana Numune'de zincirleme eylemi

Adana Numune Hastanesi işçileri, 21 Mart pazartesi günü, direnişin 80. gününde, seslerini duyurabilmek için İl Sağlık Müdürlüğü'ne kendilerini zincirlediler.

1 Ocak'ta Adana Numune Hastanesi ve bu hastaneye bağlı Fatma Kemal Timuçin Kalp Merkezi ile Seyhan Uygulama Hastanesi'nde çalışan 107 işçi işten atılmıştı. İşten atılan işçiler o günden sonra hastane bahçesine çadır kurarak direnişe geçtiler.

Direnişin 80. gününde kadınlı-erkekli 10 işçi, kendilerini Adana İl Sağlık Müdürlüğü bahçe duvarına zincirlediler. İşçiler, zinciri önce birbirlerine, sonra da il müdürlük binasının duvarlarına bağladılar. "Bizler bu ülkenin işçileri, emekçileri olarak zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz olmadığını biliyoruz ve AKP'nin taşeron sistemine başkaldırıyoruz" dediler "İşimizi geri istiyoruz", "Güvenceli iş, güvenceli gelecek istiyoruz", "bağır herkes dursun taşeron artık son bulsun" sloganları atıldı. Aralarında hamile bir işçinin de bulunduğu işçiler, polisin eylemi bitirme çağrısına sloganlarla karşılık verdi. Bunun üzerine çevik kuvvet polisleri işçilere müdahale etti ve 10 işçi gözaltına alındı. Gözaltına alınan işçiler Adana Emniyet Müdürlüğü'ndeki ifadelerinin ardından serbest bırakıldı. Aşağıda eylemi yapan işçilerle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Eylemi yapma amacınız nedir?

Ses getirmek için yaptık. Artık gerekli kişilerin sesimizi duyması gerekiyor. 80. günümüzü taçlandırmak istedik ve yaptık.

Kaç kişi zincirleme eylemine katıldı?

10 kişi katıldık. Diğer arkadaşlar çadırımıza sahip çıktılar.

Eylem nasıl oldu?

Sabah il sağlık müdürlüğüne gittik. Oradaki demirlere zincirledik kendimizi. "İşimizi geri istiyoruz, "Numune işçisi direnişin simgesi", "İşte numune işte direniş" sloganları atıldı. Konuşmada, "80 gündür işsiziz, evimize ekmek götüremiyoruz, sizin aileniz yok mu, bizimle uğraşacağımıza başka şeylerle uğraşın" dedik. Artık birileri kulak versin sesimize.

Yetkililer çağrınızla ilgilendi mi?

Daha önce valiye duyurmuştuk ama validen de ses çıkmadı. İdare de sorumsuz. Olan biz işçilere oldu.

Dava açmıştınız sonuç ne oldu?

Davada 8 işçi arkadaşımız kazandı. Karşı taraf tanık getirmediği için(!) davamız 31 Mart'a ertelendi. Biz inanıyoruz, biz kazanacağız.

Gözaltılar nasıl oldu?

Polis 20-25 dakika dağılmamız için bekledi. "Basın açıklamanızı yapın, dağılın" dedi. Dağılmadık ve kendimizi zincirledik. Sonrasında müdahalede bulundular. Bir kadın arkadaşımızın kolunu bükte sivil polis, "yapma kolumu kıracaksın" diyen arkadaşımıza, "kırarız o kolu" dedi. Arkadaşımız da "sıkıyorsa kırsana" diye karşılık verdi. Sonrada bizi Akıncılar Karakolu'na götürdüler. Oradan da Adli Tıp'a. Sonrasında serbest bıraktılar. Biz de çadırımıza döndük. Sonuna kadar direnmeye kararlıyız.

DSB: Daha önce Belediye-iş sendikası şubesinde başkanlık yapmış üç sendikacının Hizmet-iş'e geçtiğini biliyoruz. Neler yaşandığını anlatır mısınız?

Belediye-iş 1 No.lu Şube Yöneticisi Hüseyin Yıldız: Geçmişte burada yöneticilik yapmış bu üç kişi, yani Serdar

Özkul, Nihat Altaş ve Hasan Koç, Belediye-iş'te demokratik bir işleyişin olmadığını söylüyorlardı. Biz de Belediye-iş'te yaşanan sorunlara dönük eleştiriler getiriyorduk, bu nedenle yer yer kimi sorunları birlikte dile getirdiğimiz oldu. Ancak onlar, Belediye yetkilileriyle birlikte Hizmet-iş'i örgütlemeye katıldılar. Aslında patronun kucağında sendikacılık yapma çabasına giriştiler. Oysa sendikacıların, işçilerin hak ve özgürlükleri için mücadele vermesi gerekir. Hizmet-iş ise, işçi düşmanı yasaların geçmesine, TİS'lerin patronların dayattığı gibi imzalanmasına, işçilerin teslim alınmasına hizmet etmektedir. Ve işkolumuzda, patronla birlikte örgütlenme yapmaktadırlar. Bu nedenle Hizmet-iş sendikası, işçi düşmanıdır. Böyle bir sendikayı işyerine getirmeye çalışanlar da, işçi düşmanlığı yapmaktadır. Sendikaların adını kullanarak hain ve işbirlikçi bir yapıyı güçlendirmeye çalışmaktır. Bu da onların kişiliklerini ortaya koymaktadır. Önümüzdeki dönemde, patronlar tarafından kıdem ve ihbar tazminatlarının fona devredilmesi ya da ortadan kaldırılması planlanıyorken, torba yasası meclisten geçiriliyorken, Hizmet-iş sendikası İstanbul işçisinin teslim alınması, toplumun teslim alınması için görev üstlenmektedir.

Hizmet-iş'in örgütlenmesi için ne tür yöntemler kullanılmaktadır?

İşçi düşmanı eski sendikacılar aracılığıyla, işçilerimize baskının her türlüünü yapmaktadırlar. Hizmet-iş'e geçmek istemeyen üyelerimizi sürgünlere gönderme, tehdit etme çok yaygın. Bunu müdürler, baş şoförler, daire amirleri, işbirliği halinde yapıyorlar. İşçilerin yevmiyeleri kesilmekte, TİS'te hatta kanunda bile olmayan zorlama yöntemlerle sürgüne yollanmakta, yerleri değiştirilmektedir. Temsilcilerimizin bile yerleri değiştiriliyor. Yalanlarla, tehditlerle ve asla yapamayacakları vaatlerle işçiler kandırılmaya çalışılıyor. Serdar Özkul ve Nihat Altaş, işçilerin isimlerini patrona gammazlıyor, sokakta gördüklerinde "seni bitireceğim", "işten attıracağım", "torba yasasına koyup seni göndereceğim", "yevmiyeni kestireceğim" türü tehditler savuruyorlar. Sosyal İşler Daire Başkanı Mevlüt Bulut ve Davut Salihoğlu'nun kendi arkalarında olduğunu açıktan söylüyorlar. "Bize karşı direnen herkesi..." diye açık tehditler yöneliyorlar. Bu yöntemler, Hizmet-iş sendikasının patron eliyle örgütlendiğini kanıtıyor. Bütün işçiler de biliyor. İlk dönem belediyenin araçlarını kullanarak, kamu binalarını kullanarak örgütlenme yapmışlardı. Örneğin Kadir Topbaş'ın ikamet ettiği binanın garajında yasadışı şekilde noter getirilmiş, yüzlerce üyemiz zorla üye yapılmıştı. Biz bunlara sessiz kalmadık. İki üç gün içinde işçiler garajı bastı, suçüstü yapıldı ve bu durum açığa çıkarıldı. Hizmet-iş sendika-

sı Hak-iş konfederasyonu'nun bir sendikasıdır. Hak-iş Konfederasyonu, hükümetle işbirliği içinde. Türkiye çapında yüz binlerce işçiden alacağı aidat sendikacılığı yaratmak için; işçilerin TİS'lerdeki dayatmalara ya da saldırı yasalarına sessiz kalmalarını sağlamak için; işçileri teslim almak ve mücadelenin dışına tutmak için; mücadele edecek sendikacıların önünü kesmek için kirli pazarlıklar yapıyor. Üstelik taşeronlaştırma saldırısının ve hak gasplarının çok yoğun yaşandığı bir süreçte Hizmet-iş sendikası, en azından 2012 yılına kadar işçileri güvencesiz olarak çalışmak zorunda bırakmıştır. Belediye-iş sendikası, 2012 Mart ayına kadar geçerli olan bir sözleşme imzalamıştır. Belediye-iş sendikasına üye olmayan işçiler bu sözleşmeden yararlanamazlar. Bugün Hizmet-iş sendikasına geçen işçiler, sözleşmeden kaynaklanan haklarını kaybetmekle karşı karşıyadır.

Peki işçiler Hizmet-iş'e tepki göstermiyorlar mı? Son gelişmeler karşısında işçilerin tutumu nedir?

Mesela, 31 Mart günü kendi bireysel çıkarları için işçileri zehirlemeye çalışan eski sendika yöneticileri Yenikapı Su Ürünleri biriminde, Hizmet-iş sendikası adına bir toplantı yapmaya kalkıştılar. Birim müdürü Arif İrfan Eker, kendi müdürlük odasında bu toplantıyı yaptırıyor. Biz yetkili sendika olmamıza rağmen bizimle görüşmüyor, Hizmet-iş örgütlenmesi için yasadışı biçimde kendi odasını kullanıyor. Durumu gören temsilcimiz "yasadışı biçimde toplantı yapıyorsunuz, burayı terkedin" demesine rağmen, Serdar Özkul, Nihat Altaş ve yedi kişi toplantıyı sürdürüyorlar. Tabi işçilerin karakola gidip şikayet edecek hali yok, sendikasını arayıp sendikasına söyleyecek bu durumu. Biz de gidip onları dışarıya davet ederek, burada yetkilerinin olmadığını, yasadışı toplantı yapamayacaklarını söyledik. Orada işçi arkadaşlarımız, temsilcilerimiz, şube yöneticilerimiz ve çalışan kadrolarımız arasında karşılıklı itişmeler ve yumruklaşmalar yaşandı. Çıkan arbede sırasında yasadışı toplantı yapanlardan kolu kırılanların vs. olduğunu sonradan öğrendik. Daha önce de Nazmi adında bir temsilci arkadaşımız, işyerine bu patron işbirlikçisi sendikacıları sokmadığı için, bıçaklı-satırlı bir saldırıya maruz kalmıştı. Bütün bunlar işveren eliyle yapılıyor. Biz işçilerin hiçbir biçimde zarar görmesini ve kandırılmasını istemiyoruz. Böyle bulanık bir dönemde, patron kirli bir zemini hazırlıyor. Üstelik her türlü yalan, hile ve bilgi kirliliği var.

İşçiler sendika değiştiremezler mi? Karşı çıktığınız şey nedir?

Elbette şöyle bir şeye saygı duyarız ve anlayış olarak da karşı çıkmayız. İşçi, geri olan sendikasını değiştirip, en doğal hakkı olan daha ileri bir sendikaya geçmek isteyebilir. Bu onun en demokratik hakkıdır. İşçi olmalarından ve sendikalı olmalarından kaynaklı bir haktır bu. Ancak sendika Hizmet-iş gibi gerici bir sendikaysa, buna karşı çıkarız. Onlar işçiyi düşünmüyorlar. Bireysel çıkarlarının derdindeler. Bunun için de patronlarla kol kola en kirli yöntemleri devreye sokuyorlar. Ama şu bilinmelidir ki, kirliliğe hizmet edenler bunun içinde boğulacaklardır. Patron kucağında sendikacılık yapanlar bilmeliler ki, işçilerin bunların yakasına yapışacak. Hatta kendi çocukları bile yarın, "işçi düşmanı babam varmış" diyecek-

ler. Yaptıkları şey, ihanetin en büyüğüdür. Onlar da biliyor. Bunu bilmeyen bir tek insan kalmayacak İstanbul'da. Bunu da biz sağlayacağız.

Süreç Belediye-iş açısından nasıl gidiyor? Diğer sendikalarla ilişkiler nasıl ve işçilerin morali ne durumda?

Türk-iş'e bağlı İstanbul'da yönetimleri bulunan 13 sendika, birlikte hareket etme kararı aldı. Sadece Hizmet-iş'e karşı değil, bütün toplumsal sorunlara karşı, işten atmalara, örgütlenme önündeki engellerin kaldırılmasına karşı, birlikte aktif bir mücadele kararı aldılar. Belediye-iş de merkezi olarak bu sendikaların içinde yer alıyor. Bu durum sınıf mücadelesi açısından son derece önemli bir adımdır.

Hizmet-iş'le yürütülen mücadele konusunda ise, işçilerin geriye dönüşlerinde bir hızlanma yaşanıyor. İşçiler, her geçen gün biraz daha gerçeği görüyorlar. Biz de göstermek için çok daha fazla çalışıyoruz. Bedeli ne olursa olsun baskıya boyun eğmemek gerekiyor. Artık korkunun da aşıldığını söyleyebiliriz. Bundan sonra işçileri zaptetmemiz mümkün değil. Hizmet-iş'in tehdit ve baskılarına karşı büyüyen tepkiler, kendisini patlamalar biçiminde gösteriyor. Büyükşehir Belediyesi yöneticilerinin, memurların, müdürlerin, Hizmet-iş kimliğini bir tarafa bırakmaları gerekiyor. Yöneticilik ayrı, işbirlikçi-hain diye damgalanıp orada kalmak ayrıdır. Bu noktada hukuki olarak ve fiili olarak işçiler onların karşılıklarına çıkacak ve yakalarına yapışacaklar. İşçiler, baskıların, tehditlerin ortadan kaldırılmasını istiyor. Evleri ve cep telefonları aranıyor, taciz ediliyorlar. Bakanlar, milletvekilleri ve aşiret ilişkileri kullanılıyor. Fakat işçi sendikasını değiştirmek istemiyor. Ayrıca Hizmet-iş'ten geriye dönüşler devam ediyor. Bu süreç sendikaya ve sendikal mücadeleye ilgiyi de artırmıştır. Sendikamızın eksiklikleri, işçilere iyi bir düzeyde eğitim verilmemesi, işçilerin kandırılmasının ya da korkutulmasının en önemli nedenidir. Eğitimler ise hem yalanları açığa çıkartır, hem de korkuyu giderir. Sendikamız, temsilcilere dönük eğitimleri vermekle birlikte, bundan sonra taban eğitime ve işçi bilincini geliştirmeye ağırlık vermelidir. İşçiler sınıf bilinci alarak hakları ve özgürlükleri için mücadele etmeyi kavradıkça, kazanma azmi de gelişiyor. Bu süreç de oldukça eğitici, öğretici olmuştur. Kendilerine karşı olanları tanımakta, sendikalarına sahip çıkmanın önemini anlamakta ve mücadelenin bu yönünü de öğrenmektedirler. Sendikal mücadelenin, akrabalıktan, hemşerilikten, hatta aynı partiye oy vermiş olmaktan, daha önemli olduğunu görmektedirler. Bu çalışmalarımız yoğunlaştıkça, işçi arkadaşlarımız bilinçlendikçe geriye dönmeleri hızlanıyor.

Bizi sorarsanız dün neredeysek, bugün de oradayız. İşçi düşmanı olan her tür eğilime bugüne kadar karşı durduk ve bundan sonra da mücadele edeceğiz. Bedeli ne olursa olsun... İşçiler, kendileri için mücadele eden bir sendikayı, kendi emekleriyle kuracaklardır. Geleceklerini karartan bir sendikanın, sendika olmadığını er ya da geç kavrayacaklar ve hainlerden-işbirlikçilerden, para-pul, çıkar peşinden koşanlardan, onları zehirleyenlerden hesap soracaklardır. Kimi kısmi ve geçici başarılar elde etseler de, işçi kendine gelecek, kendisine zarar verenlerden mutlaka hesap soracaktır. Böyle düşünüyorum ve bunun mücadelesini veriyorum.

Mart ayı, genelde sınıf mücadelesinin keskinleştiği ve toplumsal hareketin yükseldiği bir aydır. Bu toplumsal hareket içinde Kürt halkının mücadelesi ayrı bir yer tutar. Çünkü Mart ayı, Newroz demektir. Newroz ise, ezilen Ortadoğu halklarının başkaldırı ve mücadele günüdür.

Newroz, Türkiye'nin gündemine, Kürt ulusal hareketiyle birlikte girdi. '70'li yıllarda daha sınırlı bir kitle ile ve sadece Kürt bölgesinde kutlanan newroz, 12 Eylül faşist rejiminin hüküm sürdüğü yıllarda kutlanamaz hale gelmişti. Ancak zulmün en koyusunun yaşandığı **Diyarbakır zindanında Mazlum Doğan, 20 Mart'ı 21 Mart'a bağlayan gecede, üç kibritle kendini yakarak, newroz ateşini hiç sönmeyecek şekilde nakşetti bilinçlere.** O günden sonra newroz, küçük grupların korsan eylemlerinden, silahlı kitle gösterilerine ve meydanlarda milyonların toplandığı günlere kadar, büyük bir ısrarın, kararlılığın ve azmin zaferi olarak kendi yolunu açtı.

90'lı yıllar boyunca newroz, devletin korkulu rüyası oldu. Her 21 Mart'ta Kürt bölgesinde büyük kitle gösterileri ve çatışmalar yaşandı. Tüm yasaklamalara, tehditlere, olağanüstü hallere rağmen, Kürt halkı newrozu kutlama ısrarından vazgeçmedi. Üzerlerine açılan ateşe, sürülen panzere, yüzlerce ölü ve binlerce yaralıya rağmen 21 Mart'ta sokağa çıktı, yürüdü tankların, namluların üzerine...

Bu büyük kararlılık karşısında, devletin pes etmek dışında çaresi kalmadı. Fakat bu yenilgiyi, bir biçimde kamufle etmesi, ona bir kılıf bulması gerekiyordu. Bu sıkışma ile newrozun aslında bir Türk bayramı olduğunu keşfetti! "Türki Cumhuriyetleri'nin newrozu yıllardır kutladıklarını söyleyerek, resmi nevrüz kutlamalarını başlattı.

2000'li yıllar, newrozu, nevrüzlaştırma çabasına tanıklık etti. Egemenler, her zaman olduğu gibi bir türlü bastıramadıkları, baş edemedikleri bir olguyu, başına basarak boğma taktiğine geçtiler. Fakat bu da tutmadı. Her yıl bir yanda giderek artan sayıda yüzbinler newroz alanlarını doldururken; yumurta kırma, demir dövme mizanseninde gerçekleşen resmi nevrüzler, trajikomik bir hal alarak giderek kayboldu.

Newrozu, "nevrüz"laştırma çabası, boş bir çaba olarak kaldı. Onu yeniden tüm coğrafyaya yayan Kürt halkı, her newroza kendi damgasını vurdu. Çünkü newrozu, newroz yapan onlardı. Demirci Kawa'dan, "çağdaş Kawa" olarak isimlendirilen Mazlum Doğan'a, onun yaratıcıları ve sürdürücüleriydiler. Her ne kadar 2000'li yıllarla birlikte newroz, bir karnaval, bir şenlik havasına sokulmaya çalışıldıysa da onun özünü oluşturan isyan ve başkaldırı yok edilememiş, her zorlu dönemde o öz, yeniden açığa çıkmıştı.

Çok uzun yıllar ve kıran kırana süren bir kavganın sonunda newroz, Kürt halkının egemenlere kabul ettirmeyi başardığı bir gün olmuştur. Öcalan'ın tutuklanmasının ardından, Kürt ulusal hareketindeki politik değişim, newrozu barışçıl gösterilerle kutlamaya dönüştürdü. Fakat tüm barış, diyalog söylemlerine rağmen, Kürt halkı newrozu hem bir ulusal bayram olarak, hem de mücadele günü şeklinde kutlamayı sürdürdü. Özellikle son yıllarda newrozun bir isyan ve başkaldırı günü olduğu daha fazla hatırlanmaya ve vurgulanmaya başlandı.

Newroz'dan meşru kitle eylemlerine... KÜRT HALKI TALEPLERİNİ HAYKIRIYOR

2011 newrozu da böyle kutlandı. Bir haftalık süreye boyunca köylerden, mahallelerden ilçe ve illere kadar, Kürtlerin bulunduğu hemen her yerde newroz ateşleri yükseldi. İstanbul, Diyarbakır, Van gibi büyük illerde, yüzbinlerce kişi, alanlarda toplandı. "An

azadi, an azadi" (ya özgürlük, ya özgürlük) olarak belirlenen bu yılın

newroz şiarı, milyonlarla birlikte haykırıldı. Meydanlardan kentlerin cadde ve sokaklarına akan kitle, birçok yerde polisle çatıştı. Kitlenin üzerine yine gaz bombaları yağdı, ateşler açıldı, yaralananlar, gözaltına alınanlar oldu. BDP'nin açtığı "demokratik çözüm çadırları"na saldırılar düzenlendi. Ve Newroz haftası boyunca devletin operasyonları artarak sürdü. Bu operasyonlarda 7 gerilla şehit düştü. Gerillaların cenazeleri, yine büyük kitle gösterileriyle kaldırıldı. Kısacası 2011 newrozu, yaygınlığı ve kitleliliğinin yanı sıra, coşkulu ve militan bir şekilde geçti.

Kuşkusuz bunda Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya kadar yayılan halk hareketlerinin etkisi vardı. **Yıllardır ağır baskı koşullarına ve asimilasyona karşı direnen Kürt halkı, sokağa çıkan, meydanları dolduran ve diktatörleri bir bir deviren Arap halklarının direnişini sevinçle karşıladı, ondan ayrı bir moral buldu.** Onlarla kendisi arasında paralellik kurarak, daha güvenli bir şekilde sokaklara çıktı, taleplerini daha gür haykırmaya başladı.

Mısır'daki halk isyanında Tahrir meydanını dolduran milyonlarca kişinin diktatörü devirmesi üzerine, Diyarbakır'ın da Tahrir'i yaratacağı söylenmiş ve 2011 newrozunun bu şekilde geçeceği beklentisi yayılmıştı. Öcalan'ın da bu doğrultudaki sözleri, beklentiyi arttırdı. Fakat newroz yaklaştıkça, bu yükselen beklenti düşürüldü. Hatta Öcalan, devletle görüşmelerde "pratik öneriler aşaması"na geldiğini, "2011'in çözüm yılı olacağını" söyleyerek, devletten umut ve beklentiyi yeniden arttırdı. Daha önce newrozla birlikte bitirileceği söylenen "eylemsizlik süreci", seçim sonrasına ertelendi. Bir kez daha umutlar, seçimlere, ardından gelecek olan anayasa değişikliğine bağlandı.

Son yıllarda kendine daha güvenli bir şekilde sokağa çıkan ve militan gösteriler gerçekleştiren Kürt halkı, bu newrozda, başta Diyarbakır olmak üzere birçok şehir meydanını "Tahrir"e çevirebilirdi. Fakat bunun konuşulması bile devleti ürkütmüştü, çeşitli vaatlerle bu newrozu da bir şekilde atlatmayı başardılar.

Kürt hareketi ise, newroz için yükselttiği beklentiyi, newroz sonrasına bıraktı. Adına "sivil itaatsizlik" dedikleri meşru eylem biçimlerini, newroz sonrasında devreye soktu. "Anadilde eğitim ve anadilin kamu-

sal alanda kullanılması, askeri ve siyasi operasyonlara son verilmesi, siyasi tutsakların serbest bırakılması, seçimlerdeki yüzde 10 barajının kaldırılması" şeklinde formüle edilen dört taleple eylemleri başlattı.

Bu eylemlere devletin saldırısı sert oldu. Diyarbakır başta olmak üzere tüm Kürt

illerinde, toplanma yerleri polis tarafından çevrildi, kitle ile milletvekilleri ve belediye başkanları arasına barikat oluşturuldu. Buna tepki gösteren halkın üzerine gaz bombası yağdırıldı, yeni gözaltı ve tutuklama furyası başlatıldı. Fakat halkın direnişi karşısında yine gerilemek zorunda kaldılar. Yapılan görüşmeler üzerine "çözüm çadırları" her yerde kuruldu. **Fakat bu çadırlar, meydanlarda ve yüzbinleri kapsayacak şekilde değil, sembolik ve trafiği aksatmayacak yerlerdeydi.** Kürt illerinden sonra İstanbul Taksim'de de Gezi Parkı'nda kuruldu örneğin. Dolayısıyla bir "Tahrir" yaratma iddiasından uzaklaşıldığı anlaşıldı.

Eylemin ilk halinden oldukça ürken devlet, tüm güçleriyle bunları bastırmaya çalıştı. İçlerinde milletvekillerinin de bulunduğu kitlenin üzerine gaz bombaları ve coplarla saldırdı. Böyle bir saldırıya maruz kalan BDP milletvekillerinden Sebahat Tuncer'in polise attığı cılız bir tokat, Bengi Yıldız'ın eline aldığı taş, yine büyük bir demagoji ve saldırı vesilesi yapıldı. Başbakan Erdoğan'dan Bakanlara kadar, devletin en üst kademelerinden tehdit dolu sözler sarfedildi. Bu milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılması bile konuşuldu.

Kürt halkının üzerine yıllardır bomba yağdıran, en vahşi işkencelerden geçiren, katleden, toplu mezarlara gömen, vekillerini yaka-paça gözaltına alıp yıllarca cezaevinde yatıran devlet, polise değen etkisiz bir tokadı, nasıl da büyütüyor ve "gereğinin yapılması"nı istiyordu. **Kürt vekillerin halkla birlikte eylemlerin içinde yer alması, onların en büyük rahatsızlığıydı. Geçtiğimiz yıl, yine bir gösteride BDP milletvekili Sebahat Tuncer'in üstüne tazyikli su sıkarak kalça kemiğini kırmışlardı. Bu kez gaz bombaları Sebahat Tuncer'in bacağına isabet etmiş ve morartmıştı. Bunlarla ilgili hiçbir işlem yapmayanlar, utanmazca taş ve tokat çığırıklığı yaptılar günlerce.** Newrozla birlikte büyüyen Kürt halkının mücadelesini bu şekilde bastırmaya, gözden düşürmeye çalıştılar. Hatta İbrahim Tatlıses'in vurulmasını bile, önce Irak Kürt Bölgesi'ndeki ortağına, sonra BDP üyesi olan Kürtlere atmaya kalktılar. Olayın arkasında mafya hesaplaşması çıktığı halde, Kürtleri hedef gösterdiler.

Devletin tüm saldırılarına ve demagojilerine rağmen, Kürt halkı daha fazla sokağa çıkıyor, taleplerini daha gür haykırıyor. Öcalan ve BDP yöneticileri, **Kürt halkının yıllardır yaptığı bu meşru eylemleri, "sivil itaatsizlik" gibi burjuva liberal isimlendirmelerle düzen için kabul edilebilir bir zemine çekmeye çalışsa da, halk buna doğru bir tanımlamayla "serhildan" diyor.** O "serhildan"ı biliyor. Ezilen tüm halklar gibi, kurtuluşlarının isyan ve ayaklanmadan geçtiğini, yılların birikimi ve tecrübesinden çıkarıyor. O yüzden de "sivil itaatsizlik" adı verilen düzen içi, pasif, edilgen biçimlere rağbet etmiyor. Bu ismi ve tarzı benimsemiyor.

Filistinle intifada nasıl özdeşleşmişse, Kürtlerle de serhildan özdeşleşmiştir. Kürt halkı, demokratik talepleri için sokağa çıkıyor, yeni serhildanlar yaratıyor.

Gazi ve Ümraniye şehitleri anıldı

Gazi mahallesi ve Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde, 11-15 Mart 1995'te devlet tarafından gerçekleştirilen katliama karşı halkın gösterdiği direnişlerde ölen 17 kişi, 16. yılında anıldı. 12 Mart'ta Gazi Mahallesi eski karakolda toplanan kitleler, Gazi mezarlığına yürüyerek anma gerçekleştirdi. Bu yılki anmalar da iki ayrı programla yapıldı. Gazi 12 Mart Platformu ve cemevi ile şehit aileleri ayrı anmalar yaptı. Proleterce Devrimci Duruş, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Devrimci Hareket, Kaldıraç, Mücadele Birliği ve Partizan'dan oluşan 12 Mart platformu, anmaya günler öncesinden yaptığı hazırlıkla girdi.

Platform bileşenleri, yaygın afişleme, bildiri dağıtımı ve ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdi. 10 Mart akşamı da Eski Karakol'da etkinlik yaptı. Etkinlik programı saygı duruşunun ardından sinevizyon gösterimiyle sürdü. Adalılar, İsyan Ateşi ve Emeğe Ezgi müzik grupları marşlar söyledi. Etkinliğin ardından, kortej oluşturan bileşenler, cemevine kadar yürüdü.

12 Mart'ta ise saat 10.00'dan itibaren toplanmaya başlayan platform bileşenleri kortej oluşturdular. En önde, şehit resimlerinin bulunduğu, "Gazi katliamını unutmamak, unutturmayacağız" sloganının yazılı olduğu pankart taşındı. Platform bileşenleri ana

pankartın arkasında, kendi pankartları ve sembollerle kortej oluşturdu. "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Gazi şehitleri ölümsüzdür", "Gazi katliamının hesabını soracağız" sloganları sıklıkla atıldı. Proleterce Devrimci Duruş okurları da eyleme "Asla unutmayacağız, asla bağışlamayacağız" pankartıyla katıldılar. Flamaların yanı sıra Gazi ve Ümraniye'de şehit düşen TİKB militanları Zeynep Poyraz ve Hakan Çabuk'un fotoğraflarının taşındığı kortejde "Taş yürek barikat yaşasın Gazi direnişimiz", "Katil devlet hesap verecek", "Gazi katliamının hesabını soracağız", "Zeynep Poyraz yoldaş ölümsüzdür", "Hakan Çabuk yoldaş ölümsüzdür", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Biz çelikten, biz Bolşevik müfrezye", "Marks, Engels, Lenin, Stalin, Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları yükseldi.

Ayrıca yürüyüş güzergahı üzerine "Nevin Berktaş'a Özgürlük" çıkartmaları yapıştırıldı. Yürüyüş kolu üzerine TİKB(B) imzalarının atıldığı görülürken, Bahar

durağında TİKB(B) imzalı "Zeynep ve Hakan yoldaşlar ölümsüzdür" pankartı asıldı. Bu sırada "Orak Çekiç Silah Yıldız Bayrağımız", "Yaşasın TİKB(Bolşevik)" sloganları duyuldu.

Mezarlıkta diğer platformların anmasının bitmesinden sonra Gazi 12 Mart Platformu anma gerçekleştirdi. Zeynep Poyraz'ın annesi ve babasının da yer aldığı anma, saygı duruşuyla başladı. Platform adına yapılan açıklamada Gazi katliamının tarihsel süreci anlatılırken, devletten hesap sorulacağı vurgusu yapıldı. Platformun anmasının ardından Proleterce Devrimci Duruş okurları Zeynep Poyraz'ın mezarı başında toplanarak anma yaptılar. Flamaların yanı sıra Zeynep ve Hakan'ın resimleriyle mezarın süslenmesinin ardından Zeynep Poyraz ve Hakan Çabuk şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Ardından yapılan konuşmada, ihtilalci komünistlerin tarihsel süreçlerde hep öne atıldığı ve süreci yarma kararlılığıyla hareket ettiği, şimdiki sürecin de böyle bir kararlılıkla hareket etmeyi gerektirdiği belirtildi.

Anma sırasında "Yaşasın Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Bolşevik", "Orak Çekiç Silah Yıldız Bayrağımız" sloganları da yankılandı. Anma and içilmesiyle birlikte bitirildi. Gazi 12 Mart Platformu'nun yanı sıra aynı gün Cemevi ve şehit aileleriyle birlikte Halk Cephesi, Barış, Eşitlik ve Demokrasi Platformu da anma yaptılar. Anmalara toplam katılım, 4 bin civarındaydı.

13 Mart'ta ise Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde anma yürüyüşü gerçekleştirildi. Devrimci kurumların ve derneklerin oluşturduğu platform tarafından organize edilen yürüyüşe 500 kişi katıldı. Gazi ve Ümraniye şehitlerinin fotoğrafları taşınırken, devrimci kurumlar kendi pankartlarıyla anmada yer aldılar.

Gazi ve Ümraniye'de yapılan anmalara katılım geçen yıllara göre düştü, fakat kitle coşkuluydu. Bu yılki anmada asıl öne çıkan, anmadan sonra emniyette yemek yiyen cemevi yöneticileri ve muhtarların görüntüleri oldu. Hiç de hakları olmadığı halde, Gazi şehitlerini kullanma cüretini gösteren bu grupun yaptıkları da "Gazi halkı devletle barıştı" şeklinde lanse edildi. Gazi anmalarının devrimcilerin öncülüğünde ve merkezi düzeyde örgütlenmesi gerektiği bir kez daha tüm yakıcılığı ile ortaya çıktı. Devlet kendini ne kadar aklamaya çalışsa ve kendine işbirlikçiler yaratsa da, hesap vermekten kurtulamayacak. Onlarla barıştığı iddia edilen kişiler ise hiçbir şekilde Gazi işçi ve emekçilerini temsil etmiyorlar. Onlar da halkın öfkesinden nasiplerini alacaklar.

Polisle yemek yiyenler Gazi halkını temsil edemezler

Gazi Mahallesi'nde 12 Mart anmasının ardından ekranlara yansıyan anmanın öfkesi değil, Emniyet Müdürlüğü'nde

yenilen yemek görüntüleri oldu. Üstelik hiçbir dönem Gazi anmalarına bu kadar yer ayırmayan burjuva medya, bu görüntüleri uzun uzun verdi ve "Gazi halkı devletle barıştı" şeklinde lanse etti. Oysa "Gazi halkı" adına barış sofrasına oturanlar, bir avuç cemevi yöneticisi ve iki mahalle muhtarıydı. Devletin ileri demokrasi masallarını sıklıkla anlattığı bir dönemde devletin böyle bir şeye ihtiyaç duyması da "normal"di. Normal olmayan Gazi emekçi halkı adına kendinde böyle bir hakkı bulan muhtarların ve yöneticilerin tutumuydu aslında.

Bu görüntüler, devletin Gazi'yi unutturmak için ne denli çaba gösterdiğinin de bir yansımasıydı. Newroz sürecinde de devletin kontrgerilla elemanlarından Ayhan Çarkın'ın ekranlara çıkararak, yaptıkları katliamları anlatması ve Kürt halkının "onurları" olduğunu söylemesi, aynı amaca hizmet ediyordu. Sanki ekranlarda konuşan bir katil değil de, sıradan insandı. Yıllardır devrimcileri ve halkı katledenler, yargılanmadığı gibi "kahraman" ilan edildiler. Şimdi de olabildiğince masumlaştırılmaya ve uzlaştırılmaya çalışılıyor.

Gazi'de benzer yemeklerin yedi yıldan beridir gizli gizli yenildiği de ortaya çıktı. Aynı gün Gazi'de emniyet müdürleri tarafından yemek verilirken, vali de Okmeydanı Cemevi'ni ziyaret ediyordu. Yani ne o gün gelişen bir şeydi, ne de yemeğe katılanların iddia ettiği gibi, bir "tufaya düşme" söz konusuydu.

Yaşananlar, devrimci yapıları da düşündürmelidir. Yıllardır 12 Mart anmalarını cemevi inisiyatifine terk ederek "koydukları programa uyarız" diyenler, ya da işi sadece "önden arkadan yürümek" derekesine düşürenler, böyle muhtarları

aday olarak çıkartıp sahipleneler, cemevi yönetimine adam sokmak için ilkesiz ittifaklar yapanlar, kendi sorumluluklarını ortaya koymalıdır.

Son yemek olayı ise basit bir "özür"le geçiştirilecek bir durum değildir. Yemeğe katılan 75. yıl Mahallesi muhtarı Sedat Çetintaş, Zübeyde Hanım Mahallesi Muhtarı Ali Ekber Palabıyık ve Cemevi yöneticileri istifa etmelidir. Devletin yaptığı hesap ortadadır. Kendini aklamak ve imajını tazelemek... Anmalardan önce, kendilerini devrimcilerin üzerinde gören bu kişiler, yemek olayının ardından "bizden devrimcilerin aldığı tutumu bekleyemezsiniz" diyerek bahanelere sığınıyorlar.

Yemek olayının duyulmasının ardından Gazi Mahallesi'nde devrimciler ve emekçi halk, protesto gösterileri düzenlediler. "Gazi emekçileri, katil devletle barışmayacak" talepli yürüyüşlerde bu yemeğe katılanlar istifaya çağrıldı. Proleterce Devrimci Duruş, DHF, Partizan, Devrimci Hareket, BDSP, ESP ve parti ve derneklerden oluşan bileşenler ilk yürüyüşlerini 16 Mart'ta gerçekleştirdiler. "Gazi halkı Gazi katliamını unutmayacak" pankartının açıldığı yürüyüş, Eski Karakol durağında başladı. Cemevi'ne kadar yapılan yürüyüşte "Katil devlet hesap verecek", "Gazi şehitleri ölümsüzdür" sloganları atılırken, yemeğe katılanların isimleri tek tek okunarak istifa etmeleri istendi. Cemevi önünde yapılan konuşmada, yemeğe katılanların Gazi halkını temsil etmedikleri ve derhal bulundukları görevlerden istifa etmeleri gerektiği söylendi. Yürüyüşe 200 kişi katıldı.

İkinci yürüyüş ise 19 Mart'ta yapıldı. Yürüyüş öncesi yaygın olarak afişleme ve bildiri dağıtımı organize edildi. Yürüyüş Eski Karakol'un önünden başlayarak, 75. Yıl Mahallesi muhtarlığı, Zübeyde Hanım Mahallesi muhtarlığı ve cemevi önlerine gelinerek devam etti. Gazi Halkı imzalı "Katillerle aynı sofraya oturan bizden değildir" pankartı açıldı. Yemeğe katılanların isimleri okunarak istifaya çağrıldılar. Sloganlar atıldı ve bir kez daha yemeğe katılanların istifaları istendi. 350 kişinin katıldığı yürüyüş basın açıklamasıyla sona erdi. Gazi'de eylemlerin devam edeceği vurgulandı.

Gülsuyu'nda çeteler üç devrimciyi yaraladı Devrimcilere kalkan elleri kıracağız!

Çeteleşme, son yıllarda iyice yaygınlaştı. Devrimcilerin bulunduğu semtlerde dahi faaliyet yürütür hale geldiler. Devlet, devrimci faaliyetin sürdüğü semtlere, özel olarak her tür yozlaştırma yöntemini sokmaya çalıştı, çeteleşmeyi teşvik etti, onları kolladı, korudu. Hatta bu çeteleri devrimci ve komünistlerin üzerine saldı.

Maltepe, Gülsuyu-Gülensu mahallesinde 11 Mart akşamı çeteler pusu kurarak iki yoldaşımızın da içinde olduğu üç kişiyi kurşunlayarak yaraladılar. İki yoldaşımız her iki bacağından yaralanırken, Halk Cephesi çevresinden olan diğer kişi de tek bacağından yaralandı.

Arabayla gelip kurşun yağdıran bu düşkünleşmiş, halkına yabancılaşmış, insanlıktan çıkmış serseriler, geldikleri arabayla kaçıp gittiler.

Yaşanan saldırı üzerine PDD, HC, Partizan, DHF, ESP, Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği ve BDP ortak eylem örgütledi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem, Heykel Meydanı'ndan başladı. Gülensu Heykel meydanında toplanan kitle, "Çetelerden hesabı devrimciler soracak", "Devrimcilere kalkan elleri kıracağız", "Çeteler halka hesap verecek", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları eşliğinde Gülsuyu Fatma Hanım meydanına gelindi. Polisin gelmesi üzerine "Katil polis, Gülsuyu'ndan defol" sloganları da atıldı. Burada yapılan açıklamadan sonra, kitle tekrar Gülensu mahallesine, olayın yaşandığı yere yürüdü. Burada yapılan açıklamadan sonra, civar kahvelerde de konuşmalar yapılarak eylem bitirildi.

Saldırının ardından mahallede TİKB(B) imzalı "Devrimcilere kalkan elleri kıracağız", "Çeteler halka hesap verecek" sloganlarının yer aldığı duvar yazılamaları yapıldı.

Yozlaşma ve çeteleşme, bu kapitalist sistemin bir ürünü. Azami kar temel yasasına dayanan bu sistem ve onun sahipleri, azami karı elde etmek için her yolu muhah sayar. Tüm çirkinliğini de topluma yaymaya çalışır. Çünkü yozlaşma, çeteleşme, uyuşturucu, onların soluk borusudur adeta. Kitleler zehirlensin, yozlaşsın, kendi talepleri etrafında örgütlenmesin ister. Kitleler örgütlenmedikçe onlar

da karına kar katacaktır.

Devletin beslediği, oluşturduğu bu çetelerle devrimci ve komünistleri hedef alması boşuna değildir. Çünkü komünist ve devrimciler, halkın öncü kesimleridir ve düzenin bu yozlaştırma-çürütme politikasına karşı bilinçli bir mücadele yürütürler.

Halkı da bu yönde uyarır, bilinçlendirirler. Örgütlü ve bilinçli bir halk, burjuvazinin bu yozlaştırma çabasına geçit vermez. O yüzden devletin ve onun beslediği çetelerin ilk hedefi, komünist ve devrimciler olmaktadır.

Fakat ne çeteleri, ne de kolluk güçleri, devrimci faaliyetimizi, kitleleri bilinçlendirme ve örgütlenme çabamızı engelleyemez. Gülsuyu gibi geçmişten bu yana devrimci faaliyetin sürdürüldüğü ve halkın önemli bir kısmının devrimcilere sempati duyduğu bir bölgede çetelere geçit verilmeyecektir.

Çeteler Halka Hesap Verecek!

PDD, Halk Cephesi, Partizan, BDP, GGGD, DHF, ESP, DK imzalarının yer aldığı, "Basına ve halkımıza" başlıklı açıklamayı kısaltarak yayınlıyoruz.

Dün gece saat 23.30 sularında mahallemiz pazar sokağı üstünde, üç arkadaşımız çeteler tarafından silahlı saldırıya uğramıştır. Bacaklarından kurşunlanan arkadaşlarımız, dün gece hastaneye kaldırılmış ve tedavileri yapılmıştır. Tamamen şans eseri sakatlanmaktan ya da ölmekten kurtulan arkadaşlarımızın sağlık durumları ciddidir.

Mahallemizde son süreçte devrimci kişilere ve kurumlara yönelik helikopterli, kar maskeli çevik kuvvet ve özel hareket timleri ile yapılan operasyonlar, çetelerin de devrimci demokrat kişi ve kurumlara yönelik saldırının önünü açmıştır. Tüm bu saldırılar, yozlaşmaya karşı verdiğimiz mücadeleyi engellemeye, sindirmeye dönüktür...

Faşizm istiyor ki, yozlaşalım; istiyor ki, kültürümüzü ve değerlerimizi unutalım; istiyor ki, evlerimiz başımıza yıkılırken sessizce kabullenelim. Bunun için ilk önce devrimcilere saldırıyor...

Korkuları büyüktür. Devrimcileri halkın içinden asla söküp atamayacaklar, yıldıramayacaklar... Ne helikopterli operasyonlar, ne de çete artıklarının tehdit ve saldırıları, bizi mücadelemizden vazgeçiremez...

**Çeteler halka hesap verecek!
Devrimcilere uzanan elleri kıracağız!
Gülsuyu çetelere mezar olacak!
Katil polis Gülsuyu'ndan defol!
Yozlaşmaya izin vermeyeceğiz!
Halkımız saflara hesap sormaya!
Yaşasın devrimci dayanışma!**

BASINA VE KAMUOYUNA..

2011 1 Mayıs'ı yaklaşıyor. Geçen yıl, Taksim'de bir araya gelen yüz binlerin kutladığı 1 Mayıs'ın ardından işçi-emekçilere, halklara saldırıların artarak devam ettiği; her türlü yöntemin muhah sayıldığı bir tarzda baskıların dizginlerinden boşaldığı koşullar altında 1 Mayıs'ı kutlayacağız..

Bölgemizde, emperyalist saldırganlık ve işgallerin Libya'da yaşandığı gibi yeni boyutlar kazandığı;

Kapitalist-emperyalist sistemin devam eden krizinin maliyetini milyonlarca işçi-emekçiye yıkacak saldırı yasalarının pervasızca gündeme getirildiği;

İşsizliğin kitlesel boyutlara ulaştığı; güvencesiz çalıştırmanın, esnekleştirilmenin, işten çıkarmaların yaygınlaştığı;

Yeni saldırı yasaları ile işçi-emekçilerin kazanılmış haklarına saldırıların artarak devam ettirileceğinin açıktan deklare edildiği;

Kürt halkı başta olmak üzere halklara dönük imha ve inkar politikalarının faklı politik hamlelerle devam ettirildiği;

Emek-sermaye çelişkisinin giderek derinleştiği ve tüm bunlara devletin baskı, yasak, tutuklama, tecrit saldırılarının artarak eşlik ettiği bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz.

Bununla birlikte, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da, sömürüye ve baskıya karşı umudu büyüten halk isyanlarının patlak verdiği;

İçerde, işçi-emekçi direnişlerinin lokal boyutu aşamasa da sürdüğü ve giderek bir kararlılık kazandığı bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyoruz.

Böylesi bir dönemde kutlayacağımız 2011 1 Mayıs'ının birleşik, kitlesel olmasının yanında, devrimci özüne uygun bir şekilde kutlanması hayati önemdedir.

1 Mayıs 2011, kapitalist-emperyalist sistemin askeri, ekonomik, kültürel ve ideolojik saldırılarına karşı mücadeleyi büyütmenin bir adımı olmalıdır.

1 Mayıs 2011, Bölgemizde yeni boyutlar kazanan emperyalist saldırı ve işgallere güçlü bir karşı duruşun ortaya konduğu bir gün olmalıdır.

1 Mayıs 2011, direnişteki işçilerle birlikte, sendikasız, sigortasız, iş güvencesiz, kölece koşullarda çalışan, iş bulamayan, işten atılan ve yok sayılan en geniş emekçi kesimlerin kitlesel bir şekilde Taksim Meydanı'nı doldurarak sesini duyurduğu mücadele günü olmalıdır.

Uzun yıllar süren direniş sayesinde kazanılan Taksim'de özgürce kutladığımız 2010 1 Mayıs'ından sonra, 1 Mayıs'ın alanı üzerinde farklı bir düşünce yoktur. 2011 1 Mayıs'ında dikkat noktası, saldırılara yanıt olacak bir içerikte, devrimci özüne uygun bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesidir. Bunun yolu, emekten ve halktan yana tüm devrimci, ilerici güçlerin bir araya gelerek, böyle bir 1 Mayıs'ı nasıl örgütleyeceğini birlikte tartışarak netleştirmesidir. Bu sorumluluk hepimizindir. Sendikalar, meslek odaları, DKÖ'ler, siyasi partiler, devrimci güçler kısacası tüm emek güçleri, 2010 1 Mayıs'ından çıkarttığı derslerle birleşik, kitlesel ve devrimci özüne uygun bir 1 Mayıs için bir an önce harekete geçmelidir.

Bizler 2011 1 Mayıs'ının yukarıda çizdiğimiz çerçevede geçmesi için her türlü çabayı göstereceğimizi deklare ediyoruz. Tüm devrimci yapıları, sendika ve kitle örgütlerini güçlerini birleştirmeye ve ortak davranmaya çağırıyoruz.

**28 Mart 2011
Devrimci 1 Mayıs Platformu**

Emperyalist savaşa, faşist baskılara ve krizin yüküne karşı

İşçiler, emekçiler!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Bir kez daha işçi ve emekçiler, meydanlara çıkacak, taleplerini haykıracak. Ve bir kez daha birleştiğinde, ne büyük bir güç olduğunu; bu büyük güç karşısında sömürücü zorbaların nasıl titrediğini gösterecek.

Zafer, direnen halkların olacaktır!

Bu yıl 1 Mayıs'a, ezilen halkların ayaklanmalarıyla, zaferleriyle giriyoruz. Tunus'ta başlayıp tüm Kuzey Afrika'yı ve Ortadoğu'yu saran isyan ateşi, diktatörleri bir bir devirerek yayılıyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yüreğine büyük bir korku salıyor.

Bu korkuyla emperyalistler, yanan isyan ateşini söndürebilmek için her yolu deniyorlar. Ya Mısır'da olduğu gibi farklı işbirlikçileri devreye sokuyorlar, ya da Libya'da, Bahreyn'de yaptıkları gibi doğrudan askeri müdahaleye başvuruyorlar.

Emperyalist krizin yükünü en ağır şekilde taşıyan ve bu duruma artık isyan eden Afrika ve Ortadoğu halkları, sadece diktatörlere, işbirlikçilere karşı değil, onların arkasında duran emperyalistlere karşı da büyük bir öfke duyuyor. Onların bomba ve füzelerle getirdikleri "demokrasi"nin nasıl bir şey olduğunu Irak ve Afganistan'dan çok iyi biliyorlar. Libya'da Kaddafi diktatörlüğüne karşı ayaklananlar bile, emperyalist işgali kabul etmeyeceklerini söylüyor. Parayla satın alınmış bir avuç çete dışında hepsi, emperyalist işgale karşı direnişe geçiyor.

Libya, ABD ve diğer işgalci emperyalistler için, bir Irak, bir Afganistan olacaktır. İşgalciler, Libya'da da batığa saplanacaktır.

Emperyalizmin askeri olmayacağı!

Türkiye, başını ABD, Fransa ve İngiltere'nin çektiği bu emperyalist işgale ortak olmak için jet hızıyla "tezkere"yi meclisten geçirdi. Irak savaşı öncesi "1 Mart tezkeresi"nin meclisten geçiremeyen AKP hükümeti, bu kez adeta yarığından mal kaçırır gibi tezkeyi mecliste onaylattı. Zaten CHP ve MHP, bu emperyalist direktife uymaya hazır olduklarını ilan etmişlerdi. Dahası, Türk Deniz Kuvvetleri, çoktan Libya karasularında konuşlanmıştı. Yani Türkiye, mecliste tezkere geçmeden bu savaşa dahil olmuştu.

Tezkereden 15 gün önce Başbakan Erdoğan, "NATO'nun Libya'da ne işi var" diyerek efeleniyordu. Emperyalistlerin saldırısı ile birlikte, onun bir parçası olmak için formüller aramaya başladılar ve nasıl kıvıracaklarını şaşırdılar. Erdoğan, "NATO, Libya'nın yeraltı zenginliklerine dokunmamalı" gibi demagojik

söylemleri, sözümona NATO'ya şartlar koyuyordu. Sanki onlara şart koyabilecek durumdaymış gibi. Ve sanki emperyalizm, yeraltı-yerüstü zenginliklerini sömürmek için değil, "insani yardım" için işgal edermiş gibi...

Türkiye, ne kadar demagojik söylemlere başvurursa da, bu işgalin önemli bir parçası haline gelmiş durumdadır. **Daha tezkere meclise bile gelmeden, İzmir'deki NATO üssünün, bu işgalde merkez olarak kullanıldığı ortaya çıktı.** Türk savaş gemileri Libya sularına girdi. Tezkerenin bir formaliteden ibaret olduğu, zaten girilmiş olan savaşa yasal bir kılıf geçirildiği anlaşıldı.

Türk egemenleri, emperyalizmin işbirlikçisi olarak bu savaşın içine girdiler. Ancak Türkiye halkları, Irak'taki işgale karşı olduğu gibi, Libya'ya yapılan emperyalist saldırıya da karşıdır. Bunu çeşitli gösterilerle ortaya koymuştur. Bir kez daha meydanları dolduran onbinler, emperyalizmi ve işbirlikçilerini lanetlemekte, direnen halkların yanında olduklarını haykırmaktadır.

Bir ulusu ezen bir ulus, özgür olamaz!

Türk egemen sınıfları, bir yandan Irak, Afganistan, Lübnan, Somali vb. emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde asker bulundururken, bir yandan da Kürt halkına şiddetle saldırmaya devam ediyor. Kürtlerin en küçük demokratik hak taleplerine dahi tahammül gösteremiyor, halkın üzerine ateş açıyor.

Mısır'da ayaklanan kitlelerin gücü karşısında Mübarek'i "halkın sesine kulak vermeye" çağıran Başbakan Erdoğan, yıllardır mücadele eden Kürt halkının, işçi ve emekçilerin taleplerine kulaklarını tıkıyor. O yüzden de miting ve gösterilerin yeni sloganı; "Erdoğan sonun Mübarek olsun!"dur.

Bugün Kürtler, demokratik talepleriyle yine meydanlardadır ve yine şiddetle bastırılmakta, milletvekilleri, belediye başkanları saldırıya uğramaktadır. Halen cezaevlerinde binlerce Kürt tutuklu ve hükümlü vardır. Tutuklu Kürt siyasetçilerin kendi dillerinde savunma yapması engellenmiş, ağır cezalar verilmiştir. Sözde Kürtçe konuşmak serbesttir ama Kürtçe savunma ve seçim propagandası halen yasaktır.

20 milyonu aşkın bir ulusun, kendi ana dilini kullanamaması, eğitim yapamaması, en büyük zulümdür ve bu zulüm yaklaşık yüzyıldır sürmektedir. Kürt halkı üzerindeki bu baskı ve şiddete suskun kalmak, benzer şekilde baskı ve şiddete maruz kalmayı getirdiği gibi, bunun utancını da yüklemektedir. Her ulus, kendisi için hak bildiği şeyi, diğer uluslar için de istemeli, kendisini diğer uluslardan ne küçük, ne de büyük görmelidir. Ve ezilen ulusa dönük her tür baskı ve şiddetin kar-

şısında durmalı, egemen güçlere karşı birlikte savaşmalıdır. Çünkü gerçekte her ulus, "iki ulus"tur. Bir yanda burjuvazi, diğer yanda işçi ve emekçiler... Hangi ulustan olursa olsun işçi ve emekçiler, birleşik bir güç halinde çıkmalıdır, burjuvazinin ve tüm sömürücülerin karşısına. Ancak o zaman bu zulüm tufanından kurtulmak mümkün olacaktır.

Krizin faturasını burjuvaziye ödetelim!

Türk egemen sınıfları, dışta yeni emperyalist paylaşım savaşının bir parçası olurken; içte de ezilen halkların, işçi ve emekçilerin üzerindeki sömürü ve baskıyı arttırmaktadır. "Torba yasası" adı altında, güvencesiz ve esnek çalışmayı yasal hale getirmiştir. İşçi ve emekçilerin reel ücretleri sürekli düşerken, temel ihtiyaç maddelerine gelen zamlarla, açlık sınırının altında yaşayanların sayısı hızla artmaktadır.

Emperyalist krizle birlikte, bu sömürü ve soygun düzeni, daha dizginsiz bir hal aldı. Bir yanda çığ gibi büyüyen işsizlik, diğer yanda çalışanlar üzerinde artan işgücü sömürüsü ile vahşi kapitalizm koşullarına döndü. Krizin yükünü işçi ve emekçilere yıkan burjuvazi, bir kez daha krizi fırsata çevirmiş durumda. Büyük te-keller, küçükleri de yutarak karlarına kar kattı.

Zengin-yoksul arasındaki uçurum, iyice derinleşti. Toplumun yüzde 1'ini oluşturan bir avuç sermayedar, yaratılan değerlerin yüzde 80'ine el ko-

yarken; yüzde 80'nini oluşturan işçi, emekçi, küçük üretici ve esnafa ise, ancak kalan yüzde 20 düşmektedir.

Bu duruma isyan edip örgütlenmeye çalışanlara ise, başta işçi kıyımı olmak üzere her tür baskı reva görülüyor. Son dönemde birçok işyerinde işten atılanların başında, sendikalaşan işçiler geliyor. Çünkü **burjuvazi, en çok örgütlü işçiden korkuyor.** O yüzden her zaman birbirlerine düşürmeye, bölüp parçalamaya çalışıyor.

İşçi ve emekçiler ise, bu ücretli kölelik düzenine karşı tek yolun, birleşmekten, örgütlenmekten geçtiğini, yaşayarak öğreniyorlar. Tüm baskı ve tehditlere rağmen örgütleniyor, sendikalaşıyor ve burjuvazinin karşısına bir sınıf olarak dikiliyorlar.

Geçtiğimiz yıl Tekel işçilerinin yükselttiği direniş bayrağı, bu yıl Metal işçilerinin ellerinde. Metal işçileri, grev silahını kullanarak, başta MESS patronları olmak üzere, burjuvaziye karşı savaşın başını çekiyor şimdi. Birçok işyerinde direnişler sürüyor. Tek başına da olsa çadırını kuruyor ve kazanana kadar mücadelelerini sürdürüyorlar.

Bütün bu direnişler de gösteriyor ki, işçi sınıfı ancak örgütlü bir güç olarak burjuvazinin karşısına çıktığı ve direndiği zaman, haklarını elde edebiliyor. Bir kez daha şu gerçek bilinçlere kazınıyor: **Mücadele edenler her zaman kazanmazlar, ancak kazananlar hep mücadele edenlerdir!**

Baskılar bizi yıldıramaz!

Burjuvazi AKP hükümeti eliyle sömürüyü yoğunlaştırdığı oranda, baskı ve şiddet de artırıyor. Başka türlü, bu yoğunlukta sömürmeyeceğini çok iyi biliyor çünkü.

Her büyük ekonomik kriz döneminde olduğu gibi, önce toplumun öncü güçlerini yok etmek istiyorlar. Komünist ve devrimci-leri gözaltına alıyor, tutukluyor, katlediyorlar. Nasıl ki 12 Eylül olmadan 24 Ocak kararlarını uygulamaları mümkün olmazdıysa, nasıl ki,

tüm cezaevlerinde birden gerçekleştirdikleri 19 Aralık saldırısını, IMF politikalarını yaşama geçirmek için yaptıkları, bugün de ağır ekonomik kriz ve savaş ortamında, yine komünist ve devrimcilere, aydın ve sanatçılara saldırıya geçiyorlar.

Öyle ki, sadece yazdıklarından dolayı onlarca kişi cezaevinde. 12 Eylül'de "suç unsuru" olarak teşhir masasına dizilen, toplatılan, yakılan kitap-lara, şimdi daha yayınlanmadan yasaklanan ve daha basılmadan imha edilen kitaplar eklendi. Demokrasi şampiyonu olarak lanse edilen AKP hükümeti, 12 Eylül'ü aratır hale geldi. Başta devrimci yayınlar olmak üzere, kendine karşı olan her tür basın-yayın organı üzerinde terör estiriliyor. Parasız eğitim isteyen öğrencileri topluyor, "torba yasası"na karşı gelen işçi ve emekçilere biber gazı sıkıyor, anadilde eğitim isteyen Kürt halkına kurşun yağdırıyor, muhalif gazeteci ve aydınları tutukluyor, dergi ve kitapları toplatıyor, yasaklıyor vb...

Kısacası toplumun tüm kesimleri, büyük bir baskı altında. Ama aynı zamanda tüm kesimler seslerini daha fazla birleştiriyorlar, daha fazla sokağa çıkıyor ve taleplerini daha gür haykırıyorlar.

İşçiler, emekçiler, gençler, devrimci-demokrat aydınlar!

1 Mayıs, ezilen, sömürülen, bastı altında tutulan tüm kesimlerin güçlerini birleştirdikleri gündür! Bu büyük günde, burjuvazinin karşısına tek bir yürek olarak çıkalım ve taleplerimizi haykıralım!

1 Mayıs, işçi ve emekçilerin enternasyonal mücadele günüdür! 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü ilan eden Enternasyonal, **"bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz"** demistir. Kürt, Türk, çeşitli ulusal topluluklardan oluşan halkımız, 1 Mayıs'ta, ortak düşmanımız emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı güçlerini birleştirmelidir!

Emperyalist işgale dur demek için;

Faşist baskı ve şiddetin son bulması için;
Krizin yükünü daha fazla çekmemek için;
Örgütlenme ve ifade özgürlüğü için;
1 MAYIS'TA TEK SES, TEK YUMRUK OLMALIYIZ!

Mısır'ın Tahrir meydanı gibi, bizim de 1 Mayıs (Taksim) meydanımız var! Yıllarca süren mücadelenin sonunda geçen yıl, Taksim, 1 Mayıs meydanı olarak işçi ve emekçilere açıldı. Ve tıpkı 77 1 Mayıs'ında olduğu gibi yüzbinlerce işçi ve emekçi alanı doldurdu. Şimdi Arap halkları gibi milyonlarla alanları doldurma zamanıdır.

1 Mayıs'ta milyonlarla alanları dolduralım! Emperyalizme ve faşizme karşı öfkemizi haykuralım! İşçi ve emekçinin kahreden ve yaratan gücünü göstereyim!

Kahrölsun Emperyalist Savaş!

Kahrölsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın 1 Mayıs!

1 Mayıs'ın tarihçesi

Dünyada işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, Amerika'lı işçilerin "8 saatlik işgünü ve ücret zammı talebi" mücadelesinden doğdu.

Amerikan sanayisi, adeta işçilerin kanlarıyla inşa ediliyordu. Uzun giden demiryolu inşaatlarında yorgun işçi ölümlerinin cesetleri bulunuyordu. Amerika işçi sınıfı, tüm dünyaya yayılacak 8 saatlik işgünü mücadelesini başlattı. Bu mücadeleyi büyütmek için 1886 yılının 1 Mayıs günü, grev kararı alındı. O gün 350 bin işçi greve çıktı. Özellikle işçi şehri Şikago'da 40 bin işçi grevin en önündeydi.

Partanlar da grev kararı karşısında boş durmadılar. Grevi ezmek için saldırıya geçtiler. 3 Mayıs günü McCormick Keresite fabrikasında ilk saldırı gerçekleşti. Fabrika önüne yığılan polis, işçilerin üzerine ateş açtı; ölen, yaralanan, dövülen işçiler doldurdu miting alanını...

5 Mayıs günü Haymarket meydanındaki mitinge binlerce kişi katıldı. Polisler sokak aralarında toplanmaya başladılar. O sırada nereden geldiği belli olmayan bir bomba polislerin arasına düştü. Bu açık provokasyonun ardından bir insan kıymı başladı. Binlerce kişi tutuklandı, 8 işçi bombayı atmamakla yargılandı.

Dava 1.5 yıl sürdü. Bir avuç burjuva dışında tüm Şikago 1.5 yıl ayyaktaydı. Yargılanan işçiler, mensup oldukları emek ordusuna yakışır bir nefer olarak durdular mahkeme heyetinin karşısında. Aralarından dört işçiyi idam ettiler. Birisini, idam etmeyi dahi beklemeden hücrelerinde öldürsüyle dövüp ağızına dinamit koyarak öldürdüler.

Amerika böyle bir cenaze görmemişti. Öncü işçilerin cenaze töreninde bütün Amerika ayyaktaydı... 1 Mayıs böyle yaratılmıştı.

Bu yaşananlardan sonra 2. Enternasyonatin 1889'daki kongresinde, Amerikan işçi sınıfının 8 saatlik iş günü mücadelesini desteklemek ve katledilen işçilerin anmak için, 1 Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kabul edildi.

Bu konuda benzetmeler fazlasıyla yapılıyor. Emperyalistlerin hegemonya savaşı ve petrol yataklarını ele geçirme hedefleri yönüyle, önemli benzerlikler de bulunuyor elbette. Ancak benzemeyen yönler de çok daha fazla. Keza tarihte hiçbir şeyin ikinci kez aynı biçimde yaşanmadığı da diyalektik bir gerçek. Hem emperyalistler yaşadıkları başarısızlıklardan dersler çıkartıyor ve bir sonraki hegemonya savaşında bunlar konusunda önden çözümler üretmeye çalışıyorlar; hem de yaşanan her olay, kitlelerin bilincinde bir değişiklik yaratıyor ve onlar da kendi cephelelerinden belli şekillenmelerle sürece giriyorlar.

Bu nedenle, paralellikler kurarken ve geleceğe ilişkin öngörülerde bulunurken çok daha dikkatli olmak gerekiyor.

ABD'nin bu savaştaki en önemli avantajı, daha geniş ve etkili bir kesimi savaşın bir parçası haline getirebilmesindedir. Irak savaşı başlamadan öncesinde, ABD, uluslararası emperyalist kurumlara karşı adeta siyasi bir savaş başlatmış gibiydi. AB ikiye bölünmüş, ABD karşıtı Almanya-Fransa bloğu oluşmuş, İngiltere ABD'nin lehine ayrı baş çekmeye başlamıştı. ABD Başkanı Bush, "AB'yi de bölerim, BM'yi de dağıtırım" türü açıklamalar yapmaktaydı. Ve bir Irak savaşı söylemi bile, Rusya ile Çin'in sert tepkisi ile karşılaşılıyordu.

Şimdi ise, ABD'nin yanında daha geniş bir ittifak oluşmuş gibi görünüyor. Savaşa ilk başlayan ülkenin Fransa olması bu yönüyle önemlidir. "Erken öten horoz" konumundaki Fransa, NATO ya da BM toplantısını beklemeden Libya'yı bombalamaya başlamıştır. Kendi hegemonyası altında bulunan Tunus'taki ayaklanmayı ve işbirlikçisi diktatörün gidişini seyretmek zorunda kalan Fransa, Libya'da ön safı kimseye kaptırmamıştır.

Irak işgali başlamadan önce daha kesin bir karşı çıkış gösteren Rusya ile Çin'in Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi toplantısında veto hakkını kullanmak yerine çekimser kalmaları da, ABD'nin lehine olan bir durumdur. Onların bu tutumunu, ABD'ye yedeklenmek olarak görmemek, daha dikkatli yorumlamak gerekir. Sonuçta bugün Libya'da Kaddafi direnmeye devam ediyorsa, bunda Rusya ve Çin'den aldığı maddi ve askeri desteğin de rolü büyüktür. Ancak Rusya ve Çin, farklı hesapları ve beklentileri nedeniyle Libya konusunda cepheden bir tavır almamaktadırlar. Gerçekte ise Libya'da vazgeçilmez çıkarları vardır ve bu çıkarlarını tümüyle bir kenara bırakmaları mümkün değildir.

Türkiye, İtalya ve İspanya'daki üslerin savaş için kullanıma açılması da son derece önemlidir. Irak savaşında Türkiye'nin bir cephe açmaması, ABD açısından hala savaşa yenik başlamasının en önemli sebebidir. Bugün ise, Kuveyt gibi zaten ABD uşağı kimliği çok belirgin ülkelerin dışında, Türkiye gibi zaman zaman İsrail ve ABD karşıtı çıkışları Arap halkları üzerinde olumlu izlenim yaratan müslüman bir ülkenin ilk günden ABD'nin yanında yer alması ABD için büyük bir önem taşımaktadır.

Sonuçta ABD, bu savaşa Irak savaşından daha güçlü ve etkili bir siyasi güçle başlamaktadır. Hatta kendisi başlangıçta perde gerisinde durmuş, ilk tepkilere Fransa paratonerlik yapmış, ABD sonradan ve her aşamada belli bir meşruiyet zeminine yaslanarak savaşa dahil olmuştur.

İkincisi, Irak savaşı başlamadan önce uzun süre tartışılması, savaş karşıtı hareketin baştan şekillenmesine ve etkili bir hale gelmesine olanak tanımıştı. Ve bu da, ABD'nin daha baştan yenik girmesinde önemli rol oynamıştı. Şimdi ise, savaş birden başladı. Savaş karşıtı tepkiler ise, hem ülkemizde hem de dünya genelinde henüz son derece cılızdır. Irak'ta "savaşı durdurabiliriz" üzerinden bir kendine güvenle cepheden yürütülen savaş karşıtı

Libya Irak? olur mu

hareket, Libya'da savaşın etkileri ortaya çıktıkça, oradaki vahşet ve katliamlar göründükçe büyüyecek. Bu savaşta, şu ana kadar söylenen sözler emperyalistlere ve onların çıkarlarına aittir. Kitlelerin ise sözü henüz duyulmamaktadır.

Diğer taraftan dezavantajları daha fazladır.

Herşeyden önce ABD, son 9 yılda kendisinin doğrudan yürüttüğü iki (Irak ve Afganistan), dolaylı olarak destek vererek başlattığı iki (2006 Lübnan ve 2008 Gürcistan) savaşı kaybetmiş bir ülkedir. ABD'nin de, uşaklarının da "yenilmezlik" miti, bu sürede yerle bir olmuştur. Tersine, ABD'nin tüm teknolojik-askeri üstünlüğünün, kitlelerin gücü karşısında etkisiz kaldığı konusunda genel bir kanı oluşmuştur. Irak işgali başladığında, ihtiyaç bir köylünün tüfek ateşiyle helikopter düşürmesi, bu kanının en çarpıcı fotoğrafıdır. Keza Libya'da da, daha bombardımanın ilk günlerinde bir ABD uçağı düşürülmüş, köylüler uçağın üzerinde tepinerek poz vermişlerdir. ABD, ezilen halklar karşısındaki psikolojik üstünlüğünü kaybetmiş durumdadır. Bu nedenle, daha baştan kitlelerde direnme isteği ve gücü yaratmaktadır.

İkincisi, "kaleyi içeriden fethetmek", her zaman, dışarıdan gelerek elde edilecek bir zaferden çok daha kolay ve sonrası açısından da etkilidir. Bu nedenle ABD, işgale başlamadan önce, ülkedeki işbirlikçilerini harekete geçirmeyi tercih etmektedir. Ancak ABD, ülke içinde dayanacağı "iç işbirlikçiler" yönüyle, Irak'ta daha avantajlı durumdaydı.

İşbirlikçilerin istikrarı, iktidarla olan ilişkilerinin ne kadar uzlaşmaz olduğu ile doğrudan bağlantılıdır. Irak'ta daha işgal öncesinde dönemin iktidarıyla tarihsel ayrılıklar ve düşmanlıklar taşıyan kesimler vardı ve ABD işgal sırasında bu kesimleri kendisine yedekleyebileceğini düşünüyordu. Irak, etnik ve dini temelde zaten üçe bölünmüş bir ülkeydi. Belli geçişler ve kaynaşmış bölgeler ve asimilasyon çabaları olmakla birlikte, Şiilerin Sünnilerin ve Kürtlerin yaşadığı bölgelerin sınırlarını çizmek az çok mümkün durumdaydı. Ve hem Şiilerin hem de Kürtlerin, Saddam yönetimi ile tarihsel anlaşmazlıkları ve bağımsızlık talepleri bulunuyordu. Dahası bu iki kesim, özellikle de Kürtler, kendi içlerinde güçlü bir örgütlülüğe ve

Irak yönetimine karşı mücadele geleneğine sahiptiler. Kendi örgütlülüklerinin güçlü olması, savaş gücünü de artıran bir etki yaratıyordu. Bu nedenle işgalin başlaması, özellikle Kürtler cephesinde, kendi devletlerini kurmak için "tarihsel bir fırsat" olarak algılandı ve ABD'ye sonsuz bir destek verdiler. Bu desteğin içinde sadece kendi bölgelerinde iktidar mekanizmalarını yoketmek değil, Sünni ve Şii bölgelerde halka dönük yapılan operasyonlarda yer almak da vardı.

Libya'da ise, kitlelerin kendi içindeki bölünmesinin temelinde etnik ya da dini değil, aşiretsel farklılıklar vardır. En başta bu aşiretler, kendi içlerinde örgütlü bir yapıya sahip değildir. Her aşiretin kendi hiyerarşisi vardır elbette, ancak "kolektif eylem gücü" anlamına gelen bir örgütlülük değildir bu. Başka bir deyişle, bugün Saddam karşısında savaşmakta olan aşiretler "muhalif"tirler, ancak "muhalafet hareketi" değildirler. Diğer taraftan bu aşiretler, son 42 yılda, Kaddafi'nin hegemonyası altında birleşmiş, bu hegemonyayı kabullenmiş, Kaddafi yönetiminin bir parçası olmuş durumdadırlar. Kaddafi yönetiminden çok memnun olmasalar ve hatta Kaddafi'ye karşı düşmanlıkları ya da iktidar hesapları olsa bile, son 42 yılda görünür bir sorun yaşamamaları, aralarındaki çelişkinin uzlaşmaz nitelikte olmadığını gösterir. Bu nedenle Kaddafi ile kurdukları ilişki, Sezar-Brütüs örneğine benzer. Sezar ölmediği koşula, Brütüs'ün yeniden onun önünde eğilmesi, pişmanlık bildirerek bağlılık yemini etmesi ihtimali hiç de küçümsenecek bir ihtimal değildir. ABD'nin Libya'daki "iç işbirlikçileri" güvenilmez ve istikrarsızdırlar.

Üçüncüsü, başta Arap halkları olmak üzere kitlelerde ABD karşıtlığı çok daha artmıştır.

ABD'nin en önemli hegemonya ihraç kalemi, "demokrasi" argümanıdır. Ama "demokrasi" kelimesi, dünya halklarının gözünde artık "işgal", "vahşet", "ölüm", "bombardıman", "işkence", "Amerikan hegemonyası" gibi kelimelerle özdeş hale gelmiştir. Hatta artık Arap ülkelerinde "Kahrolsun ABD" yerine "Kahrolsun Demokrasi" gibi sloganlar atılmaya başlanmıştır. Ve bugün ABD, Libya'da yine bu "bayat yemeği" ısıtmakta, başka hiçbir argüman bulamadığı için yine "ülkeye demokrasi götürmek" ten bahsetmektedir. "Libya halkını diktatörden kurtarmak" gibi söylemler, işgalin nedeni olarak ortaya konulmaktadır. Bu durum, savaşın meşruiyetini tartışılır kıldığı gibi, dünya halklarının ABD karşıtı tepkilerini de büyütecek bir unsurdur.

ABD karşıtı tepkileri büyüten bir etken de, Irak savaşından bugüne başkanın imajında köklü bir değişiklik olmasına rağmen, niteliğinde ve savaşçı-emperyal kimliğinde bir değişiklik olmamasıdır. Eski başkan Bush'un savaş politikaları, siyasi gafları, saldırgan tutumları onun kişiliği ile ilgiliymiş gibi davranılmış, yeni başkan Obama'ya ise daha göreve başlamadan önce Nobel Barış Ödülü verilmişti. Obama'nın "barış" getireceği, "yumuşak güç" kullanacağı, kendisi siyah olduğu için ezilen halklara karşı daha anlayışlı davranacağı vb. demagojiler, Libya savaşı ile bir kere daha yerle bir oldu. Başkan kim olursa olsun, ABD emperyalizminin işgalci-hegemonyacı politikalarını uygulayacağı bir kere daha görüldü ve halkların ABD'ye dönük tepkileri daha da büyüdü.

Bu savaşta ABD'nin dezavantajları daha fazladır. Ancak, bu durum, savaş hakkında erken yorumlar yapmak için yeterli değildir. Savaşın gidişatını belirleyecek çok fazla etken vardır. Emperyalistlerin askeri güçlerinden Libya üzerindeki hesaplarının büyüklüğüne, ekonomik yayılmışlıklarından işbirlikçilerinin beklentilerine kadar, sayısız unsur belirleyici olmaktadır. **En belirleyici etken ise, kitlelerin emperyalist savaşa ve işgale karşı öfkelerinin büyüklüğü olacaktır.**

Libya'da işgal başladı. Arap coğrafyasında patlak veren devrimleri fırsat bilen ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri, Libya'yı işgale giriştiler. Türkiye Devleti ise, savaşın tam ortasına dalmış durumda. İzmir'deki NATO üssü savaş karargahı olarak kullanılacak ve Libya savaşı buradan yönetilecek. Irak savaşında kitlelerin tepkisinden ve dönemin emperyalist dengelelerinden dolayı savaşa katılamayan Türkiye burjuvazisi, bu defa başrolü kapmaya çalışıyor.

Tarihin bir ironisi midir bilinmez, Libya savaşı, Irak savaşı ile aynı günlerde başladı. 19 Mart günü başlayan bombardımanda, güçler dengesi sürekli değişiyor. Kimi zaman, bombardımanın gücünü arkasına alan işbirlikçi aşiretler başkent kapılarına dayanıyor, kimi zaman ise Kaddafi güçleri ilerliyor ve mevziler kazanıyor. Bu arada Libya toprakları bombardıman ateşi altında kavruluyor, ölü ve yaralılar ise sayılamıyor.

Emperyalistler için bu savaşın birden fazla nedeni var. İlk ve en görünür neden petrol. Libya'nın petrol rezervi, Irak'ın petrol rezervine yakın düzeyde. Ancak Irak'ın Akdeniz'e kapısı yok, Irak petrolünün Akdeniz'e geçişi Türkiye'nin kontrolüne tabi. Irak'ın denize açılan tek kapısı ise, İran'ın kontrolündeki Basra Körfezi. Libya ise, kendi topraklarında petrol bulunmayan Avrupalı emperyalistler için "çizmenin dibinde".

Diğer taraftan, Arap coğrafyasında diktatörlük ve ekonomik kriz karşıtı yükselmekte olan kitle hareketini kontrol altına almak da emperyalistler açısından hayati önemde. Libya'da doğrudan CIA tarafından finanse edilen, en gelişkin askeri teçhizat ve silahlara bir anda sahip olan aşiretlerin savaşıyla, Arap dünyasının Amerikancı "kadife darbe"lerini başlatmak istiyorlar.

En önemli unsur ise, Ortadoğu coğrafyasını tümüyle kendine bağlamak isteyen ABD'nin, son kitle hareketi dalgasıyla, varolan mevzilerini bile kaybetmeye başlamış olması. Mısır'daki diktatörün devrilmesi, ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli işbirlikçisini kaybetmesi anlamına geliyordu. Mübarek'le birlikte, İsrail'le kurulan dengelerden, Süveyş Kanalı'nın kontrolüne kadar çok fazla şeyi kaybetti ABD. Bahreyn'deki ayaklanma ise, ABD'nin en önemli donanma üssünü tehlikeye atıyordu. Üstelik, son kitle hareketleri, Ortadoğu'da son yıllarda İran'ın çevresinde güçlenmekte olan Şii blokunu biraz daha güçlendiriyor, Şii-Sünni dengesini İran'ın lehine değiştiriyordu.

Bu durum, emperyalistleri de, işbirlikçilerini de öylesine tedirgin etti ki, hızlı bir biçimde müdahale etmek zorunda kaldılar. İlk müdahale, Suudi Arabistan'dan geldi. Suudi askerleri Bahreyn'i işgal etti ve İnci Meydanı'nda toplanmış olan Şiiler üzerinde vahşi bir terör estirildi. Arkasından Libya işgali geldi.

Ancak daha ilk günden görüldü ki, hem Kaddafi

Libya'da öncelikli görev: İŞGALE KARŞI SAVAŞMAK

kolay pes etmiyor; hem de Rusya ile Çin BM'den karar çıkma aşamasında belli gerekçelerle pasif bir çizgi izlemek ve uzlaşmış görünmekle birlikte, Kaddafi'ye örtük ama güçlü destek vermeyi sürdürüyorlar.

Böylece Kaddafi'nin arkasında Rusya ile Çin, aşiretlerin arkasında ise ABD, Fransa ve başka emperyalistler olarak, emperyalist paylaşım savaşında yeni bir sayfa başlatıldı.

Öncelikli görev: İşgale karşı direnmek

Bu arada büyük bir demagoji bombardımanı da yağmur gibi kitlelerin üzerine inmeye devam ediyor. Bir taraftan ABD emperyalizmi "diktatör" Kaddafi'nin "zulmü altında inleyen direnişçiler"e verdiği desteği haklı çıkarmak için her tür yöntemi kullanıyor. Diğer taraftan ise, ABD karşıtlığı, kimilerinde Kaddafi destekçiliğine kadar uzanıyor.

Hemen belirtelim: **Elbette ki Kaddafi bir diktatördür ve bütün diktatörler gibi kitleler üzerinde baskı ve terör estirmektedir. Ancak ABD'nin "direnişçiler" dediği aşiretler de, işgalci emperyalistlerin "beşinci kol"u olmuştur.** Her işgal hareketinde, işgalcilerin içeriden satın aldığı, işgali kolaylaştırmak ve kaleyi içten çökertmekle görevli bozguncu güruhları bulunur. Eğer ülkedeki yönetim, kitleler üzerinde ağır baskı ve sömürü uyguluyorsa, halkın yönetime öfkesi büyükse, bu güruhların işi kolaylaşır. Şu an Libya'da olan budur.

Yaratılan puslu hava, pekçok kesimde bir kafa karışıklığı oluşturuyor ve "kimin yanında yer almalıyız" sorusunu sorduruyor. Özellikle de, Libya'daki aşiretlerin muhalefeti ile, Tunus ve Mısır'da yaşanan kitle hareketleri arasında paralellik kuranlar, daha ciddi savruluşlar gösteriyor.

En başta, iki taraf ile araya kesin bir mesafe koymak zorunludur. Hem Kaddafi hem de ona muhalif aşiretler, kitlelerin taleplerini savunuyormuş gibi görünmekle birlikte, gerçekte kendi çıkar hesaplarını gerçekleştirmeye çalışıyorlar. **İki taraf da emperyalistlere yaslanarak iktidar kavgası veriyorlar. Bu nedenle, iki tarafı da desteklememek gerekir.**

İşgal, Libya'daki devrimci-demokratların önüne üç görevi birden koymaktadır: **Emperyalist işgale karşı savaşmak, Kaddafi'nin diktatörlük yönetimine karşı savaşmak, işbirlikçi aşiretlere karşı savaşmak. Fakat ülkenin işgal altında olması, işgale**

karşı direnişi öncelikli görev haline getirmektedir. Öncelikle karşı çıkılması ve kitlelerin önüne hedef olarak konulması gereken; işgalci emperyalistleri yerle bir etmektir. II. Emperyalist Savaş sırasında Komüntern'in "savaşa ve faşizme karşı birleşik cephe" politikası, burada da uygulanmalıdır. İşbirlikçiler dışında en geniş kesim işgale karşı birleştirilmeli, ancak Kaddafi ile de araya kesin mesafe konmalı ve direniş büyütülmelidir.

ABD emperyalizmi, Irak ve Afganistan'ın ardından İran ve Suriye başta olmak üzere, Ortadoğu'ya yeni emperyalist paylaşım savaşını büyütme istiyordu. Ancak karşıdaki direnişin ve rakip emperyalistlerin gücünün büyüklüğü, her aşamada bir duvara çarpmasına, 2001 yılından bu yana üstüste yenilgiler almasına ve hedeflerini sürekli ertelemesine neden olmuştu. **Şimdi ABD, bulduğu bu fırsatı değerlendirmek, Arap coğrafyasında ortaya çıkan, "diktatörlükler karşıtı" dalgadan yararlanarak, savaşına yeni bir mevzi kazandırmak için harekete geçti.** Onun bu hegemonya hesaplarını durduracak olan tek güç, kitlelerin eylemi olacaktır. ABD'de, Libya'da, Türkiye'de, Fransa'da, Ortadoğu'da, yani savaştan doğrudan etkilenen, savaşta haklarını, özgürlüklerini, ekmeğini ve hepsinden önemlisi canını kaybedecek olan işçi ve emekçilerin eylemi...

Emperyalist işgal protesto edildi

19 Mart'ta emperyalistlerin saldırdığı Libya'ya bombalar yağarken, emperyalist işgale karşı tepkiler de artıyor. Başta ABD olmak üzere, Fransa, İngiltere ve bunların kolluk güçlüğüne üstlenen NATO'yu protesto eylemleri Türkiye'de de yapıldı. Devrimciler, işçiler ve emekçiler işgali protesto etmek için yürüyüşler düzenlediler. Fransa Konsoloslugu önünde odaklanan eylemlerde emperyalist işgale son verilmesi ve Türkiye hükümetinin işgale ortak olmaması istendi.

NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik, 22 ve 26 Mart'ta gerçekleştirdiği iki eylemle işgali protesto etti. 21 Mart'taki eylemde aralarında Proleterce Devrimi Duruş'un da bulunduğu bileşenler, Galatasaray Lisesi'nin önünde toplanarak Fransa Konsolosluguna yürüdü. Kurumların flamalarıyla katıldığı eylemde NATO ve FÜZE Kalkanı Karşıtı Birlik imzalı "Emperyalist haydutlar Libya'dan defolun! Emperyalistler ve işbirlikçiler yenilecek direnen halklar kazanacak" pankartı açıldı. Yürüyüş boyunca "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Kahrolsun emperyalizm yaşasın mücadelemiz", "NATO'ya, Emperyalist üslere, İşgale hayır", "Emperyalist haydutlar Libya'dan defolun", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Libya halkı yalnız değildir" sloganları atıldı. Konsolosluk önünde yapılan açıklamada Libya halkının üzerine bombaların yağdırıldığı ve onlarca insanın öldüğü, emperyalist işgalin derhal bitirilmesi gerektiği ve Türkiye'nin işgale ortak olmaması çağrısı yapıldı. Eylem atılan sloganların ardından bitirildi.

26 Mart'ta ise NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik bileşenleri ile SODAP, Partizan vb. kurumlar ortak eylem yaptılar. İşçilerin ve emekçilerin tepkisine rağmen Libya'ya gitme tezkeresini Meclis'e getiren ve İzmir'i emperyalist saldırının merkezi üssü yapan devletin protesto edildiği eylemde "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", *Katil devlet Libya'dan defol*, "Kahrolsun emperyalizm yaşasın mücadelemiz", "Libya halkı yalnız değildir", "Emperyalistler işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasında, Libya işçi ve emekçilerinin yalnız olmadığı söylenirken, emperyalistlerin Libya'dan çekilerek işgali bitirmeleri istendi.

Medyada Kazan Kaynıyor

İkinci Paylaşım Savaşının sonu görünüyor. Nazi faşistlerini Stalingrad'tan söküp atan Bolşevik partizanlar, Kuzey'den Güney'e doğru ilerlerken, onları geldikleri yere -Berlin'e dek-

kovmayı hedefliyorlardı. Vistül nehrine doğru yol alırken, asıl mesleği mühendislik olan Sovyet binbaşı, cepheye gazete okuyacak zamanı bile bulabiliyordu artık. Tam bu kısa dinlenme esnasında gelen İngiliz ve Amerikan savaş muhabirleri soru yağmuruna tuttu onu. Savaşı nasıl kazandıklarını, gururlu ama alçakgönüllülük içinde basitçe anlattı. Amerikalı gazeteci la-kayt bir şekilde ağzında cikletle sordu: *"Neden Amerika'yı kutlamayı en sona bırakıyorsunuz, ABD'nin savaşın başından beri Rus'lara yardım ettiğini bilmiyor musun?"* Sovyet binbaşı sinirlendi ama kendinden emin tavrını kaybetmeden, onlar zaferi çoktan kazandıktan sonra kerhen gelen yardımlar için teşekkür etti. Ama bu ukala yaklaşımı cevapsız da bırakmadı: *"Tercümanın bir kefesine domuz konserveleri, öbürüne de insan kanından ırmaklar kurabileceğine inanıyor musunuz? Evet, bize Studebaker arabalarınızı da yolladınız biliyorum. Ama Stalingrad'ta savaşmış biri olarak, Stalingrad'ı biz kendi ellerimizle kurtardık, bunu da biliyorum."* Savaş artık bitmek üzereyken, yeni bir görevle Yugoslavya'ya gitmeden önce uğradığı evinde, Fransa'nın kaderini soran annesine şöyle diyecekti aynı binbaşı: *"Fransız burjuvazisi, Almanların pençesinden kurtardık diye bize aşık olmayacak. Aksine, bu yaptığımızı asla bağışlamayacak. Stalingrad'ın anısına bir anıt için yüz Frank, sosyalizmle mücadele için bin frank harcayacak... O Amerikalı ile konuşurken bunu anlardım."* Doğru anlamıştı Sovyet binbaşı. Savaş biter bitmez, Sovyetler Birliği ve her ülkenin komünistlerine karşı tam bir "cadı avı" başlatıldı. Başta ABD olmak üzere her ülkenin burjuvazisi, öncelikle medya makinesini işletti. Bu araçla önce kitleler kışkırtılıyordu. Ardından kontrgerilla ve silahlı faşist çeteler bombalıyor, katlediyordu. Tekrar medya devreye giriyor kumpaslar düzenliyordu. Her koşulda, komünistleri ya mezara, ya hapse göndermek için satın alınmış kalemler cayır cayır işliyordu. (İlya Ehrenburg'un "Fırtına" adlı destansı romanından özet aktarım)

Bu günlerde basın, "Mc Carhty" ciliği sıkça dillendirir oldu. (*) Medyada sular durulmuyor. Geçen yılın sonundan itibaren, medya holdingleri arasında hep var olan rekabetin çok fazla keskinleşmesi ve düelloya dönüşmesine tanık olduk. Wikileaks belgeleri de dahil, ortalık bir zamanlar gizli olan raporlardan geçilmiyor. Bir kez daha anlaşıyor ki, holding gazetecileri, hangi emperyalist ülkenin işbirliğini yapıyorlarsa, o emperyalist ülkenin büyükelçilerini "yolgeçen hanı"na çeviriyorlar. Hatta aynı emperyalist güce çalışanlar bile birbirinin altını oyuyor. Bu büyükelçilikler, sadece işbirlikçi gazetelerin yazarları ile değil, aynı yazarların çalışma arkadaşı olan -veya olmayan- ajanlarla dolup taşıyor. Birbirini gammazlayıp işten atılmasını istemek de dahil her tür kumpas var. Türlü-çeşit ayaklı kokuş-

muşlar sayesinde elçilikler rapor üstüne rapor hazırlıyorlar. Elçiliklerin, ilgili kurumlarına gönderdikleri raporlardan anlaşılıyor ki; bir yandan satın aldıkları gazetecilerin efendilerini memnun etmek için hummalı bir şekilde çalıştıkları, diğer yandan gazetelerin finans edilmesi başta olmak üzere hangi çizgide olacağı, ne tür yazı-haber çıkacağına dair ve de desteklenecek-desteklenmeyecek parti ve kişilerle ilgili sayısız bilgi var. Ortaya kime komplo kurulacaksa ona dair çirkef saçan ses kayıtları ve görüntülerden oluşan kaset ve CD'lerle dolu bataklık yuvaları çıkıyor. Hatta hangi gazetelerin veya gazetecilerin satın alınacağı, satın alınamayanların ise en azından çizgilerinin nasıl değiştirileceği ince ince hesaplanıyor. Hemen her şey masaya yatırılırken bir yandan da milyar dolarlar dö-külüyor. Yeni Şafak yazarı İbrahim Karagül, 1 Mart tezkeresinin tartışıldığı günlerde "ABD'nin yüklü miktarda para dağıttığı"nın tartışıldığını, "medyanın adeta ABD büyükelçiliğinden yönetildiğini" belirtiyor. Gazetenin eski yayın yönetmeni Selahattin Sadıkoğlu ise, o dönem ABD Türkiye Büyükelçisi olan Edelman'ın Yeni Şafak gazetesine geldiğini, Amerikalıların sık sık bürosunu ziyaret ettiklerini söylüyor. Ama hepsi susmuş! Zaten açığa çıkanlar üzerinden anlatırken de, sanki olanlar o dönemden ibaretmiş, savaş yanlış olmamak bir tek konuda (1 Mart tezkeresi) tavır almakmış gibi ve genel anlamda ABD ve büyükelçileri ile ilişkileri yokmuşçasına kendilerini aklamayı ihmal etmiyorlar. Tek başına susmuş olmaları bile halklara karşı suç işlediklerinin kanıtıyken, daha kimbilir neler bildikleri ama sustuklarını da ilan etmiş oluyorlar.

Burjuva gazeteciliği geçmişte nasıl işlemişse bugün de böyle işliyor ve hatta daha fazlası... 1940'lı yıllardaki Alman gizli raporları açığa çıktıktan sonra, "Cumhuriyet gazetesi"nden Yunus Nadi ve oğlu Nadir Nadi'nin ve "Tasvir-i Efkar" gazetesi başyazarı Ziyad Ebuzziya'nın ayrıca yazar Peyami Sefa'nın Almanlarla işbirliği içinde olduğunu, "Son Posta gazetesinden Selim Ragıp Emeç'in Alman Basın Ateşesi"nin yönlendirmesiyle başyazılar kaleme aldığı ve karşılığında yüklü paralar ödendiğini öğrenmiştik. Öte yandan, aynı raporların, "Akşam gazetesi"nde yazan ve aynı zamanda Meclis'te görevi olan mebus Necmettin Sadak'ın Almanlar'dan aldığı para karşılığında gazetenin çizgisini değiştirerek Alman yanlısı yazılar yazdığını da ortaya koymuştu. İkinci Paylaşım Savaşından faşist Nazi Almanya'sı yenik çıkınca, Almanlar, işbirlikçi bulmakta savaş öncesi ve savaş esnasındaki kadar rahat olamadı kuşkusuz. Fakat kapitalist-emperyalist sistemin yasaları işlemeye devam etti. Ve bu sefer dünyanın yeni efendisi ABD, şef değneğini eline aldı. ABD'li diplomatların Türkiye'de basın-yayın üzerine nasıl çalıştıklarını, bazı diplomat kaynaklarından öğrendik. Onların kaleme aldığı raporlara göre, 1960'lı yıllarda, Tercüman gazetesinin nasıl kurulduğu gün yüzüne

çıkı. İlıcıkların gazetesi "Tercüman"ın içeriğinin "AP'yi (Demirel'i) destekleme, CHP ve İnönü'yü hedefe çakma, özel sek-

törü destekleyip komünizm karşıtlığı yapma" çizgisinin ise "ılımlı muhafazakar" olarak belirlendiği görüldü. Yani ABD'nin Türk versiyonu, ekonomik-siyasi politikalarının yürütücüsü gazete olarak kuruldu "Tercüman". 1968'lerde, aynı kaynağa göre, ABD'li diplomatların, "Cumhuriyet gazetesi" yazı işleri müdürü de dahil, önemli yazarlarını "Yeni İstanbul gazetesi"ne geçmesi için satın almaya çalıştıkları ve gazetenin çizgisini "ılımlı solcu" olarak değiştirmek için planlar yaptıkları anlaşıldı. Bir yandan da, Amerikan karşıtı ve solcu olarak bilinen "Akşam gazetesi"nden bazı yazarlarla ABD'lilerin görüştüğü ve gazetenin ABD karşıtlığından nasıl uzaklaştırılacağına konuşulduğu ortaya çıktı. Bu görüşmeler sonucunda, ilk elde "Akşam"ın serbest kürsü köşesinde, ABD büyükelçisinin NATO hakkında yazdığı bir yazının yayımlatıldığı da.

Burjuva medyanın işlevi her daim değişmez: Kitleleri sessiz köleler haline getirmek, yanıltarak bilincini bulandırmak ve kendi öz sorunlarından uzaklaştırmak, oyalamak... Fakat savaş koşullarında bu rolleri özel önem kazanır. Ve kiralık kalemlerin işlemesi olmazsa olmaz hale gelir, ama ille de tek ses çıkması için burjuvazinin diğer kanatları da dahil her ses susturulmaya çalışılır. Klikler arası çatışma keskinleştiği için ekranlar, gazete sayfaları, yeni basılan kitaplar, çekilen filmlerle tam bir savaş alanına döner. Emperyalist tekellerin daha önce bir denge oluşturarak 'çözüm' noktasında uzlaş-

tıkları paylaşım alanlarının, artık çözülemez noktaya gelmesi ve önceki "uzlaşmak zorunda kalma" durumunun geçersiz hale varması ile ortaya çıkan tablo, aynen medyaya yansır. Çatışan çıkarlar keskinleştiği ve tam da bu noktada devreye "zor yoluyla çözüm" girdiği için, medyanın rolü de buna uygun olarak artar. Tarafların üstlendiği misyona göre de medya patronlarının kalemi çalışmaya, çenesi işlemeye başlar. Çünkü o güne dek sürmekte olan dış ve iç politika yeni bir evreye sıçramış, yüzlerdeki tüm perdeler inmiştir. Her ülkenin burjuvazisi bu yeni durumu koşullayan düzenlemelere göre kendini ortaya koyarken, değişik güçlere hizmet edenler hummalı bir çalışma ama keskin bir çatışma içerisine girer. Ülke içerisinde hangi emperyalist gücün işbirlikçileri etkileri olursa, rakiplerine karşı üstünlüğü o kuracaktır çünkü. Ama bu durumu -esas olarak- şöyle okumak gerekir: İşçi ve emekçileri, toplumun tüm kesimlerini kim yedeklerse, üstünlüğü o ele geçirecektir. Dolayısıyla tepkiler büyüyeceğine göre, önlerine bu tepkileri etkisizleştirme görevi koyarlar. Yani kitlelerin açlık, işsizlik, düşük ücret, ağır çalışma koşullarıyla cebelleşirken düşünemez hale getirilmesi ve kim-kimdir, ne-nedir kafa yormaması için bilincinin karartılması... Bunun için, devrimci komünistlerin, savaş karşıtı güçlerin öncelikle mutlak şekilde susturulması gerekir. Sadece zor yoluyla, imah ve katletmelerle, hapishaneleri doldurmakla değil, çembere alıp etkisizleştirmek de dahil her yol mübahtır. Bu durumda medyanın "dehşetli gücü" daha fazla ortaya çıkar.

Ortalığı, şoven-milliyetçi söylemler kaplar. Kin ve nefret tohumları saçılır, halklar aşağılanırlar. Örneğin Kürtler ve Alevilere hakaretler yağar. Adı "kelleci general"e çıkmış gazeteci kılığında katiller köşe kaparken, çocuklara tecavüz eden gazeteci bozmaları mahkemelerce salınır. Ama öte yandan Hrant Dink gibi enternasyonalist gazeteciler hedefe çakılır, katledilmesi meşru hale getirilir. Çünkü onların ayakta kalması deliktir. Sustukları, söylemedikleri için para almazlar. Ruhunu holdinglere satmazlar. Başını soktuğu evinin, masa-sandalyeden öte hiçbir lüksü olmayan yoksul bürosunun kirasını ödemekte zorlanan, çoğu zaman aç dolaşandır onlar. Hayatı da dahil her tür bedel ödemeyi göze alarak gerçeklerin peşinde koşanlardır. Torba yasası meclisten geçerken derdine düşecek bir koltuğu yoktur.

* * *

Bir gazete düşünün ki, bütün köşelerini neredeyse haber sayfalarını da- başka gazetelerde çalışanlarla ilgili verip veristiren yazılarla dolduruyor. "Emniyet kulislari" diye başlıyor, "polis içinden sızan bilgiler" diyor, "soruşturma etrafındaki kimi çevreler"den bilgi aldığını söylüyor... Bir gazete düşünün

ki (sanık neyle suçlandığını bilmiyor, savcı 'gizli' diyor, avukatı müvekkili ile ilgili hiçbir belgeye ulaşmıyor), sanık hakkında boy boy "bilgiler" yayınlıyor. Gazeteci mi, polis

mi, savcı mı olduğu anlaşılamıyor! Öte yandan bir "gazeteci" Simonlara" karşı "Mösyöleri" yazıyor ve de gidip zaten polis olan "karşı-kitap yazarını" bir polis gibi nasıl sorguya çektiğini anlatıyor kitabında. Bir gazeteci düşünün ki, kendi bildiklerini sır gibi saklarken, rakip olarak gördüğü gazetecilere "bildiklerinizi ne zaman açıklayacaksınız" diye fırça atıyor. Bir gazeteci düşünün ki, aynı gazetede çalışan başka gazeteciye işten attırmaya çalışıyor. Başka bir gazeteciye de nerede kimlerle yemek yediğini, kimlerle sohbet ettiğini bildiğini söylüyor köşesinden. Kimileri saldırıda, kimileri savunmada. Kimileri tehdit ediyor, kimileri korktuğunu söylüyor. Bütün telefonlar dinleniyor ve dinlenenler "bir dostumuzla bile konuşamaz hale geldik" diyor. Üstelik dinlenen telefonlar bazı gazetecilere yayınlaması için veriliyor ve onlar da bunu köşelerinde gani gani kullanıyor. Bir haber spikeri düşünün ki, "onlar PKK'li, yok bir de tek tek mi gömecektik tabi ki toplu gömdük" diyen katil kere katil birine ekranda konuşturması yetmezmiş gibi, başını sallayarak onay veriyor. Bir TV habercisini düşünün ki gençlik mücadelesini baştan ezmek için birkaç örgüte birden üye olduğu iddiasıyla tutuklanan gençlere, "marjinal illegal örgüt üyeleri" diyor, yetmiyor gençlerden biri hedefe çakılıyor ve ekranda kılık-kıyafetini değiştirip silahlı eylem hazırlığı içinde olduğu yönünde haberini yapıyor. Bunların hepsinin sureti var karşımızda. Yazılı sözlü döktürüyorlar. Ama bizim duyduğumuz ses "arkadaki ses"... Bu arada MİT içindekiler de dahil hükümet görevlileri ile ilgili özel araştırmalarla dosyalar düzmüş MİT görevlisine dair, kü-

çücük haberler yapıyor. Üstelik bu görevli, topladığı bilgileri başka ülkelerin istihbarat örgütleri için özel olarak hazırlamış. Gördüğümüz gibi devletin bütün teşkilatları, buna parlamento da dahil, kaynayan kazan.

Türkiye gibi birçok emperyalistin gözü olan bir ülkede işbirlikçileri de son derece çeşitli ve hepsi de tüm kurumlarda etkin olmak için kıyasıya savaşıyor. "Gizlilik" halka karşı... Birbirlerine bilgi sızdırıyorlar, ajanlarla dolup taşıyor ortalık. Rakiplerini gözden düşürmek için kullanılanlar ise aysbergin görünen yüzü. Altta kalan görünmeyen yüzü ise ancak halkların mücadelesi ortaya çıkarabiliyor. Tıpkı, Çarlığın bütün gizli anlaşmalarını, Okrana'nın gizli belgelerini 1917 Ekim Devrimi'nin açığa çıkarması gibi.

* McCartycilik: İkinci Paylaşım Savaşı sonrası, Amerika'da on binlerce insan komünist partisine üye oldukları gerekçesi ile tutuklanır, ağır hapis cezaları verilir ve işinden kovdurulurlar. Rosenbergler gibi elektrikli sandalyede katledilenler olur. Bu süreç, siyasi lera-türe "cadı avı", "McCartycilik" olarak geçer. McCarty Amerikalı bir senatörün adıdır.

Kıbrıs halkı haykırıyor: İŞGALCİLER DEFOLUN!

Kıbrıs'ta Ocak ayından bu yana gerçekleşen mitingler ve genel grev, Türk egemenlerini fazlasıyla rahatsız etti. Başbakan Erdoğan Kıbrıs halkına "besleme" derken, İçişleri Bakanı, "nankörlük"le suçladı. Türk egemenlerinin bakış açılarını ortaya koydular bir kez daha... Aynı zamanda Erdoğan, "oranın bizim için stratejik önemi var" diyerek Kıbrıs üzerinde yüzyıllardır süren sömürgeci yaklaşımın altındaki gerçeği de itiraf etmiş oldu.

Kıbrıs, Akdeniz'deki üç büyük adadan biri. Kuzey Afrika ile Orta-doğu ülkelerine en yakın mesafede bulunması, sömürgeci güçlerin bu adayı en önemli "üs"lerden biri haline getirdi. Uzun yıllar Osmanlı'nın sömürgesi altında olan Kıbrıs, 1878 yılında İngiltere'nin eline geçti. 1960 sonrasında ise, İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın garantörlüğünde sözde bir bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti kuruldu. Gerçekte emperyalizme ve işbirlikçilerine bağımlı bir Kıbrıs vardı. 1974 yılında, Türk ordusunun işgali ile ikiye parçalandı. Ve daha sonra Kuzey Kıbrıs'ta adına KKTC denilen bir devletçik kuruldu. Bugüne kadar hiçbir ülkenin tanımadığı bu devletçik, resmi olarak da Mersin iline bağlı görülüyor. Yani Türkiye Cumhuriyeti'nin sınırları içinde!

Kısacası Kıbrıs halkı, hiçbir dönem emperyalistlerden ve işbirlikçilerden yakasını kurtaramadı. Buna duydukları tepkiyle, giderek daha fazla sokaklara çıkıyor ve işgali lanetliyorlar. Türkiye'nin işgalinden bu yana, kara paranın aklandığı, her tür kayıtdışı işin yapıldığı, kumar ve uyuşturucunun merkezi haline getirilmesinden duydukları rahatsızlığı ortaya koyuyorlar. Ayrıca son yıllarda Kıbrıs'ta başlatılan özelleştirme furysı ve memurların maaşlarındaki düşüş, Kıbrıs halkında bardağı taşıran damlalar oldu.

Kıbrıs'ta en sonu 2 Mart'ta olmak üzere büyük mitingler gerçekleşti. Bu mitinglerde en sık atılan slogan, "Ankara elini yakamızdan çek"ti. "İşgalci TC, Kıbrıs'tan defol" pankartları taşındı. Taşınan pankartlardan biri de, "Ayşe evine dön, biletin bizden" di. '74 Kıbrıs işgal hareketinin şifresi; "Ayşe tatile çıktı"ya atıfta bulunarak...

Türkiye'nin işgalinden bu yana, başta Karadeniz bölgesi olmak üzere binlerce kişi adaya yerleştirildi. Bugün Türkiye'den gidenlerin oranının, Kıbrıslı Türklerin sayısını geçmiş olabileceği söyleniyor. İşgalinden bu yana bilinçli bir şekilde sayım da yapılmıyor. Kısacası Türkiye, her açıdan tam bir işgalci gibi davranıyor. Bütün kirli işlerini de Kıbrıs'ta yapıyorlar. Kontrgerilla cinayetlerinin tetikçileri Kıbrıs'ta eğitiliyor örneğin. Kıbrıs'ta öldürülen gazeteci Kutlu Adalı'nın eşi, kocası öldürüldüğünde Abdullah Çatlı'nın Kıbrıs'ta olduğunu birçok kez söylemişti.

Türkiyeli komünist ve devrimciler, başından beri TC'nin işgalini kınadılar ve Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs halkının belirlemesinden yana oldular. Kıbrıslı devrimciler de hedeflerinde Türk egemenleri olduğunu, Türkiye halklarıyla hiçbir sorunları olmadığını ortaya koydu. Son mitinglerde atılan sloganlardan biri de, "Türkiyeli-Kıbrıslı kardeş, Ankara kalles"ti. Aynı günlerde Türkiye'de de Kıbrıs halkıyla dayanışma eylemleri gerçekleşti.

Yüzyıllardır sömürgeci-emperyalist kuşatma altında askeri bir üs olarak kullanılan Kıbrıs'ta, halk, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı öfkesini daha fazla göstermeye başladı. Genel grev ve mitinglerle sokaklara çıkıyor ve egemenleri korkutuyorlar.

Kuzeyi ve Güneyi ile Kıbrıs halkı, mutlaka kendi kaderini belirleyecek, emperyalistleri ve tüm işbirlikçilerini bu güzel adadan kovmayı başaracaktır.

Halk demokrasisi devleti, başka ülke halklarının egemenliğine ve bağımsızlığına gölge düşüren davranışlarda bulunmaz. Bunun için Kıbrıs'taki işgalin tamamen kaldırılmasını ve askeri birliklerin derhal geri çekilmesini sağlar. Kıbrıs'taki Rum ve Türk halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesini savunur.

(TİKB(B) Programından)

Aydın mısın?

**Kilim gibi dokumada mutsuzluğu
Gidip gelen kara kuşlar havada
Saflar tutulmuş top sesleri gerilerden
Tabanında depremi kara güllerin
Duyuyor musun?
Kaldır başını kan uykulardan
Böyle yürek böyle atardamar
Atmaz olsun
Ses ol, ı ışık ol, yumruk ol!
Karayeller başına indirmeden çatını
Sel suları bastığın toprağı dönüm dönüm
Alıp götürmeden büyük denizlere
Çabuk ol!
Tam çağı başlamanın doğan günle
Her satırında buram buram alınteri
Her sayfası günlük güneşlik
Utanma suçun tümü senin değil
Yırt otuzunda aldığın diplomayı
Alfabelik çocuk ol!
Yollar kesilmiş alanlar sarılmış
Tel örgüler çevirmiş yöreni
Fırıl fırıl alıcı kuşlar tepende
Benden geçti mi demek istiyorsun
Aç iki kolunu iki yanına
Korkuluk ol!**

Rıfat Ilgaz

İşçinin ayak sesleri

ABD'de işçi sınıfı hareketi, Wisconsin'den yükselen güçlü bir dalga ile yeniden gücünü ve etkisini ortaya koydu.

16 Şubat tarihinde Wisconsin'de kamu işçilerinin ve öğrencilerin başlattığı eylemler, hızla ABD'nin pekçok eyaletine yayıldı, yüzbinlerce kişinin katıldığı devasa gösterilere dönüştü. Öğretmenler, pilotlar, emekliler, savaş gazileri, traktörlü çiftçiler, hatta kimi zaman, eylemlere saldırmaları için görevlendirilen polisler eylemlere katılıyor, büyütüyor, başka eyaletlere de yayılmasını sağlıyorlar. New York gibi önemli merkezi bir yerden, Ohio, Indiana gibi iç ve daha tutucu bölgele-

re, Miami gibi turistik tatil merkezlerinden, Teksas gibi "cangıl" alanlara, Nevada gibi "vahşi batı"ya kadar ABD'nin pekçok eyaleti, işçilerin ve destekçilerinin gürleyen ayak sesleriyle inledi.

Yüzbinlerce emekçi sokaklarda

Wisconsin'de geçtiğimiz yıl Kasım ayında yapılan eyalet seçimlerini kazanan Cumhuriyetçi Parti, bütçe açığını kapatma bahanesiyle, işçilere ve emekçilere dönük şiddetli bir saldırı dalgasını başlattı.

Wisconsin Valisi Scott Walker, bu saldırının ilk etabını kendi eyaleti için hazırlamıştı. "Acil Bütçe Onarım Yasa Tasarısı" adı verilen, ama kitleler tarafından "**Walker Yasası**" olarak tanımlanan bu yasaya göre, sendikaların toplu sözleşme hakkı ortadan kaldırılacak, kamu çalışanlarının sosyal haklarında kısıtlamalara gidilecek, maaşlar doğrudan işveren tarafından belirlenecek, kamu çalışanlarının emeklilik ve sağlık sigorta primleri iki katına çıkartılacak. Eyalet kurumlarında çalışan 300 bin emekçi bu yasadaki doğrudan etkileniyor.

Saldırının büyüklüğü, kitlelerin sokaklara dökülmesine neden oldu. Sadece yasadaki doğrudan etkilenen kamu çalışanları da değil; başta işçiler ve öğrenciler olmak üzere, toplumun bütün kesimleri eylemlere katıldı. Sayısız yürüyüş ve gösteri gerçekleştirildi, öyle ki, **Wisconsin, Vietnam'daki ABD işgaline karşı '68 yılına damgasını vuran eylemlerden bu yana en güçlü ve kitlesel eylemlere sahne oldu.**

Bir aydan fazla zamandır, hemen bütün sektörlerde işlerin yavaşlamasına hatta kimi zaman durmasına neden olacak düzeyde iş bırakmalar, yerel grevler ve okul boykotları hemen hergün yaşandı; kitleler işlerini bırakıp miting alanlarına koştular. Ancak çok daha etkili, doğrudan meclisin çalışmasını durduracak düzeyde gerçekleştirilen işgal eylemiydi. **Binlerce işçi bir ay boyunca eyalet meclisinin çevresini kuşatarak kamp kurdu ve gece gündüz nöbet tuttu. Meclis koridorları eylemcilerle dolup taşı.** Amaç, Demokrat Partili senatörlerin, yasanın oylanmasına katılmasını engellemektir. Kapıları tutan eylemciler, Demokratların içeri girmesine, Cumhuriyetçilerin ise dışarı çıkmasına engel oluyorlardı.

Kitle tepkisi öylesine yüksekti ki, aslında ülke genelinde bu türden saldırı yasalarına onay veren Demokratlar, burada eylemleri desteklemek zorunda kalmışlardı. Hatta birçok Demokrat senatör, yasanın oylanmasına katılmamak için eyaleti terketti.

Meclisin bahçesinde oturma eylemi yapan kitlelere, Amerika'nın dörtbir yanından destek yağdı. Birçok eyalet, kendi eylemini gerçekleştirerek destek sundu. Kimileri ise, direnişin kalbine, Wisconsin'in başkenti Madison'a aktılar. Binlerce destekçi, arabalara doluşarak eylemcilerin yanına koştu. Direniş, ilginç destek biçimleri de yaratmıştı. Mesela, meclis binasına en yakın pizzacıları dünyanın dört bir tarafından, mesela Mısır'dan, Finlandiya'dan, Avustralya'dan meclis işgalcilerine ulaştırılmak üzere pizza siparişleri yağdı. Eyleme kendisi gelip katılamayanlar, eylemcilerin gıda ihtiyacını karşılamaya çalıştılar.

Eylemlere en anlamlı destek ise Mısır'dan geldi. Wisconsin'deki işçiler "Mısır halkı gibi biz de sokaklardayız" yazılı ve Walker'la Mübarek'in resimlerinin yan yana koyulduğu dövizler de taşıdılar. Bu arada Kahire'deki grevci işçiler de, düzenledikleri gösterilerde "Mısır Wisconsin'li İşçileri Destekliyor" yazılı dövizler taşıyarak sınıf kardeşlerine dayanışma mesajlarını gönderdiler.

Kriz yeniden ve daha güçlü

2008 yılında ABD'de kriz ilk patlak verdiğinde, burjuvazi devletin bütün olanaklarını kullanarak iflaslarını önlemişti. "Kurtarma paketleri" adı altında devlet bütçesinden sermayeye yüz milyarlarca dolar akıtılmıştı. "**Kurtarılan**" şirketlerin hemen hepsi, sonrasında devasa kar patlamaları gerçekleştirmişlerdi. Öyle ki, kriz döneminde "batıyoruz" diye en fazla feryat edenler, sonrasında en büyük karları açıklayanlar oldu. Devletin kaynaklarını hortumlamak konusunda rutin zamanlarda çok fazla çaba harcamak, çeşitli manevralar ve demagogiler yürütmek zorunda kalan **burjuvazi, krizi bahane ederek, hiç sorunsuz ve tartışmasız biçimde yüz milyarlarca doları bir anda cebine indirmeyi başardı.**

Mesela bugün tartışmaların odağında olan ve "pazarlık yapma şansımız yok, çünkü hiç paramız kalmadı" diyen Wisconsin valisi Walker, göreve geldiği birkaç ay içinde sermayeye 150 milyon dolarlık vergi indirimi gerçekleştirmişti. Şimdi kapatmak zorunda olduğunu iddia ettiği bütçe açığı ise 137 milyon dolar. Yani burjuvaziye gerçekleştirdiği vergi indirimini finanse etmek için kamu emekçilerinin haklarına saldırıyor.

Devlet, burjuvaziyi bir kere daha zor durumdan "kurtarmış"tı. Ancak kurtarma paketinin büyüklüğü, oluşan bütçe açığının büyüklüğü ile doğru orantılıydı. Ve **bugün, bu bütçe açığını finanse etmenin tek yolu, krizin faturasını kitlelere ödetmek, devletin kitlelere verdiği kaynakları yani kamu maaşlarını ve eğitim-sağlık-ulaşım vb kamu hizmetlerini kısıtlamaktır.**

Kriz ilk patlak verdiğinde, devletin açtığı sınırsız

kaynaklar, burjuvazi için krizi büyük bir "fırsat" ve "kar" olanağına çevirmişti. Böylece, gerçekte kitlelerin yaşam koşullarında büyük bir sarsılma gerçekleşmesine rağmen, ekonomik parametrelerde ortaya çıkan rakamlar, bir "bahar havası" oluşturmuş ve krizin bittiği demagogilerini etkili kılmıştı.

Oysa kriz mali piyasalarla değil, üretim rakamlarıyla ilgili bir sorundu. Mali piyasalarda göstergelerin yükselmesi, üretim rakamlarını değiştiren bir unsur değildi. Kısacası, kriz bitmemiş, sadece bitmiş gibi davranılarak ötelenmişti. Geçekte ise, kitleler krizin etkilerini derinden yaşamaktaydılar.

Mesela Yale Üniversitesi siyaset bilimcileri, 2009'u takip eden 18 ay içerisinde, tüm hanelerin yüzde 93'ünün en az bir defa ciddi boyutta ekonomik şok yaşadığını tespit ettiler. CNN'in yaptığı bir başka araştırmaya göre ise, "yemek fişi" adı verilen gıda yardımı kullanımının son bir yıl içinde yüzde 16 artışıyla birlikte, artık her yedi Amerikalıdan biri, ülke çapındaki mali yardım programlarına bağımlı hale geldi. Başkent Washington'da nüfusun yüzde 21.5'i açlıkla yüzleşiyor. Yoksul İşçi Aileleri Projesi kapsamında yapılan araştırmalara göre, ABD'de işçi ailelerinin hemen hemen üçte birinin geliri, en temel ihtiyaçlarını karşılamalarına bile yetmiyor. 2007 ve 2009 arasında, düşük gelirli ailelerin oranı, yüzde 28'den 30'a çıktı. Pew Araştırma Merkezi tarafından hazırlanan ve son bulgulara işaret eden raporlara göre, ABD işgücünün yarısından fazlası (yüzde 55) Aralık 2007'de başlayan resesyondan beri ya işsizlikle, ya da düşük ücret ve artan çalışma saatleriyle karşı karşıya kaldı. ABD'de bankalar 2010 yılında 1 milyondan fazla eve el koydu, 3 milyon ev ise hacizlik ve el konulmayı bekliyor. 2005 yılında el konulan ev sayısı sadece 100 bindi.

Bu rakamlar, ABD'de emekçilerin krizden ne kadar etkilendiğini göstermeye yetiyor. Ama bu arada, ABD bankalarında ve hedge fonlarında yöneticiler gözkaşırtıcı primler almaya ve lüks yaşamlarına devam ediyorlar; en büyük şirketler kar patlamaları gerçekleştiriyorlar; ABD'de tüm holdinglerin 2010 yılındaki toplam karı 1.66 trilyon dolara yükseliyor; ABD tek başına dünyanın geri kalanının toplamı kadar askeri harcamalar gerçekleştiriyor; ve bütün bunlar, kitlelerin cebinden finanse edilmeye çalışılıyor.

Wisconsin'de ayağa kalkan işçi ve emekçiler, bu yükü taşımayacaklarını söylüyorlar. 1 Mayısları, 8 Martları yaratan Amerikan işçi sınıfı, bir kez daha ayağa kalkıyor ve Amerikan sokakları, yeniden işçilerin ayak sesleriyle inliyor.

☆ 2 Nisan 1948-Sabahattin Ali öldü

Savaş yıllarının yoksulluğu içinde okuyarak öğretmen olan Sabahattin Ali, 1932 yılında Atatürk'ü yeren bir şiir okuduğu iddiasıyla tutuklanmıştır. İçimizdeki Şeytan romanını yazmasının ardından Nihat Atsız'a hakaret ettiği iddiasıyla sivil faşistlerin tepkisini çekmiştir. Bakanlık tarafından görevinden alınan Sabahattin Ali, İstanbul'a giderek gazeteciliğe başlamıştır. Aziz Nesin ve Rıfat Ilgaz'la birlikte çıkardığı Markopaşa, Malum Paşa, Merhum Paşa ve Öküz gibi mizah dergilerinde politik görüşlerini ve eleştirilerini yazmaya devam etmiştir. Ancak bu dergiler de isminin "Milli Şef"i çağrıştırdığı iddiasıyla kapatılmıştır. Bu davalar yüzünden üç ay cezaevinde de kalmıştır. Geçirdiği zor günlerin ardından yurtdışına çıkmak istemiş ama pasaport verilmeyince kaçak yollardan gitmeyi tercih etmiştir. Para karşılığında anlaştığı Ali Ertekin tarafından Bulgaristan sınırında öldürülmüştür. Ali Ertekin ise birkaç hafta içinde serbest bırakılmış ve sonrasında CHP üyesi ve emniyet mensubu olduğu anlaşılmıştır.

Sabahattin Ali'nin öldürülmesi, ülkemizde işlenen ilk faili meçhul cinayetlerden biridir. Eserlerinde ezilenlerin haklarını savunan, sisteme muhalif olan Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yazarıdır. Şiir, öykü, makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir.

Sabahattin Ali'nin öldürülmesi, ülkemizde işlenen ilk faili meçhul cinayetlerden biridir. Eserlerinde ezilenlerin haklarını savunan, sisteme muhalif olan Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yazarıdır. Şiir, öykü, makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir.

☆ 4 Nisan 1968-Amerikalı siyah lider Martin Luther King öldürüldü

1929 yılında doğan King, siyahların haklarını kazanması için mücadele eden liderlerden biridir. Birçok eylem düzenleyen King, Memphis'te kaldığı otel odasının balkonunda uğradığı silahlı suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973-Pablo Picasso öldü

İspanyol ressam Pablo Picasso 1937'de yaptığı Guernica adlı eseriyle tanınmıştır işçiler ve emekçiler arasında. 1881'de doğan Picasso,

Nisan Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Azmi Akan-18 Nisan 1979

İhtilalci komünistlerin ilk şehidi olan Azmi Akan Adana'da gözetim altında tutulan TİKB sempatanlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci komutasında bir karakola düzenlenen baskında vuruldu. Ağır yaralı olarak yoldaşları tarafından hastaneye götürülen Azmi, ilk şehit olmanın onuruna ulaştı.

Paris'e 1900'lerin başında gitmiş ve yoksulluk içinde bir yaşam geçirmiştir. Resimlerde daha çok geometrik imgelerin kullanılması anlamına gelen Kübizm akımının kurucusu olarak tanınır. En çok eser veren ressam olarak bilinir. Guines'e göre 13.500'den fazla tablosu, 100 bin baskısı, 34 bin kitap resmi ve 300'den fazla heykeli vardır. Ancak onu Picasso yapan Guernica'dır. Nazi Almanyasının başlattığı İspanya iç savaşında, vahşeti ve korkunç yıkımı anlatan bu tabloyu gören bir Alman ressam hayranlığını belirtmek için "Bunu siz mi yaptınız" der. Picasso ise "Hayır siz yaptınız" diyerek faşizme olan tepkisini sanatıyla dile getirdiğini belirtir.

☆ 11 Nisan 1945- Buchenwald kampı ayaklandı.

II. Emperyalist savaş sırasında Alman faşizminin kurduğu toplama kamplarından olan Buchenwald, isyan gerçekleştiren tek toplama kampı olma özelliğini taşımaktadır. 1933 yılında gizli olarak açılarak Alman komünistlerin taşındığı, sonrasında Nazilerin işgal ettiği topraklardan, 18 ulustan komünistlerin, antifaşistlerin, Sovyet askerlerinin hapsedildiği bu kampta, üzerlerinde ki vahşi teröre rağmen, olağanüstü bir direniş yaratılmıştır. Kampta enternasyonal bir komite kurulmuş, sadece kamptaki tutsaklar değil, çevrede bulunan toplama kampları bile bu komitenin altında örgütlenmiştir. Bu örgütlülük, 900 adet silahı, kamp içinde yayın yapmak üzere bir teksir makinesini ve hatta küçük bir çocuğu Nazi teröründen saklamayı başarmış, tutsakların yaşamına önderlik etmiş, en sonunda da bir ayaklanma başlatmıştır. Alman proletaryasının önderi Ernst Thaelman, uzun yıllar tutsak olarak kaldıktan sonra, bu kamp ta ensesine kurşun sıkılarak katledilmiştir.

☆ 13 Nisan 1977-

Plaza De Mayo Anaları'nın İlk Eylemi

Arjantin'de askeri diktatörlüğün kaybettığı, katlettiği devrimcilerin aileleri her Perşembe günü Plaza De Mayo meydanında toplanmaya başladılar.

Cunta sadece devrimcilere karşı değil, ailelerine karşı da azgın bir terör estirmektedir. Yakınlarını aramak ve bulmak, hesap sormak için eylem yapanlar da cuntacılar tarafından kaybediliyor, katlediliyordu. 92'tanesi bu şekilde kaybedildi. Ancak "Perşembe Delileri" dedikleri analara geri adım attıramadılar ve etkin bir gücün oluşmasını engelleyemediler.

11 Nisan 1985-Enver Hoca öldü

Enver Hoca, Arnavutluk devriminin önderi olmasının yanında, Sovyet ve Çin revizyonizmine karşı verdiği mücadele ile de tanınır.

II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk'taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmıştı.

Stalin'in ölümünden sonra '60'lı yıllarda Kruşçev revizyonizmine savaş açtı. '70'li yıllarda ise, bu defa "Mao Zedung Düşüncesi" (MZD) ve "Üç Dünya Teorisi"ne

(ÜDT) karşı ideolojik mücadeleyi yükseltti. "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabı, tüm dünya komünistlerine ışık tuttu.

3 milyon nüfuslu bu küçük ülkede, Enver Hoca bu dönem uluslararası komünist hareketin önderliğini de üstlendi. Ülkemizde de komünistlerin ÜDT ve MZD'ye karşı mücadele bayrağını açmasında, Enver Hoca'nın önemli bir rolü oldu.

Emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Arnavutluk'u boyun eğdirme çabalarına karşı, "Arnavutluk halkı gerekirse ot yer, boyuneğmez" diyerek meydan okudu. Ve ölene kadar da her tür kuşatmaya karşı direndi, Arnavutluk'u tek sosyalist ülke olarak yaşatmayı başardı.

1985 yılında ölen Enver Hoca, dünya devrim tarihine oldukça önemli bir miras bıraktı. Ve ML önderler arasında onurlu yerini aldı.

☆ 16-17 Nisan 1992-Devrimci Sol savaşçıları şehit düştü

Sabahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, Şadan Öngel, Ercüment Özdemir, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen, bulundukları evlerde polis kuşatması altında çatışarak ölümsüzleştiler.

☆ 19 Nisan 1943-Varşova Ayaklanması başladı

Yahudilerin Nazi faşizminin düzenledikleri vahşete karşı yaptıkları tek silahlı direniştir. 450 bin Polonyalı Yahudi hapsedildikleri gettoda, aç bırakılarak, işkence yapılarak ya da gaz odalarına gönderilerek katledildiler. 1943 yılı Nisan ayına gelindiğinde kalan 60 bin Yahudi silahlı ayaklanmaya başladı ve yüzlerce Alman askeri öldürüldü. Ayaklanma sırasında 13 bin Yahudi katledildi. Geride kalanlardan bir kısmı yakalanarak farklı kamplara gönderildiler. Kaçabilenler ise Polonya'daki halk direnişine katıldılar. Varşova Ayaklanması, direnme geleneği olmayan, faşizmin saldırıları karşısında sessizce teslim olan geleneksel orta kesim Yahudi tutumunun tersine, Yahudi işçi ve emekçilerinin direnişi olarak gelişti.

☆ 22 Nisan 1997-Tupac Amaro (MRTA) gerillaları katledildi

Peru'daki Japonya büyükelçiliğini işgal eden gerillalar, eylemlerinin 126. gününde düzenlenen büyük bir operasyonla katledildi.

☆ 22 Nisan 1912- Pravda yayınlanmaya başladı.

☆ 24 Nisan 1916- Dublin ayaklanması başladı.

☆ 25 Nisan 1974- Portekiz 'Karanfil Devrimi'

III- “İMPARATOR”UN GÜÇ KAYBETMESİ GERİLEMESİ

Elimize posta kanalıyla ulaşan, TİKB(B) 5. Konferans Belgeleri'ni yayınlamayı sürdürüyoruz.

ABD cephesinden asıl sorun, Rusya'nın Çin'le yakınlaşması ihtimaliydi. ABD'li strateji uzmanları, '90'ların ikinci yarısından itibaren, ABD'nin çıkarları için en tehlikeli saldırının Çin'den geleceğini öngören raporlar hazırlıyorlardı. Ve bu raporlardaki ikinci önemli unsur, Rusya ile Çin'in yakınlaşması ihtimalinin, ABD açısından çok daha büyük bir tehlike olduğunu gösteriyordu. Bu nedenle ABD, uzun bir süre boyunca Rusya'yı açıktan karşılarına almamaya çalıştı. Rusya ise, bir taraftan dağılan Sovyet coğrafyasında hegemonyasını yeniden kurmak, bir taraftan ülke içinde burjuva klik çatışmalarını sonuçlandırmak, bir taraftan da asıl olarak petrol ve doğalgaz ihracatına dayalı, üretim yanı zayıf olan ekonomilerinin yaşadığı darbeyi atlatmak çabasındaydı. Bu kadar iç sorunla uğraşırken bir taraftan da ABD gibi güçlü bir düşmanla erken bir karşı karşıya geliş istemiyordu.

ABD, Rusya karşısında mevzi kaybetti

Sovyetler Birliği'nin dağıldığı, Rusya Devlet Başkanı olarak karikatür gibi bir adam olan Yeltsin'in seçildiği, Rusya'nın IMF kredilerine bağımlı bir hale geldiği '90'lı yılların başlarında, ABD "rakipsiz" kalmanın tadını çıkartıyordu. Ancak bu sevinci çok fazla sürmedi. Rusya'dan ilk ciddi darbeyi, 1999 Kosova savaşı sırasında yedi. ABD bu savaşta BM'den karar çıkartamadığı için, NATO güçleriyle saldırıya geçmek zorunda kalmıştı. Üstelik askeri üstünlüğüne ve bütün şiddetli saldırılarına rağmen, Miloseviç'i dize getirememiş, savaşı bitiren adım, Rusya'nın diplomasi başarısı sonucunda atılabiliyordu. Aynı yılın sonunda, Rusya devlet başkanlığı görevi Yeltsin'den Putin'e geçince, ABD açısından Rusya ile ilişkilerde sancılı günler başladı.

Putin döneminin ilk yıllarında, Rusya'nın ABD ile kurduğu ilişkiler, daha çok "kaçak güreşmek" olarak tanımlanabilir. Rusya'nın kendi içinde tam oturmamış ilişkileri, ABD karşısındaki duruşunu da sıkıntıya sokan bir etki yaratmıştı. Rusya ile ABD'nin çıkarları arasında tarihsel uzlaşmazlıklar vardı. Zaten bu uzlaşmazlık nedeniyle ABD, Rusya karşısında hep temkinli davrandı, savunma stratejisini Rusya'yı hedef alacak şekilde düşündü. Mesela ABD'nin stratejik bir önem verdiği "füze savunma kalkını" projesi, Rusya'yı hem Kore ve Japonya üzerinden doğusundan, hem de Balkan ülkeleri ya da Türkiye üzerinden batısından kuşatmayı hedefliyordu. Ve Rusya'nın da ABD ile

ilişkilerde kesin olarak karşı çıktığı tek konu, bu kalkanın kurulmasıyla ilgili adımlardı.

Ancak 2000'lerin başlarında, her iki ülke de kendi nedenleriyle, bu uzlaşmazlıkları derinleştirmekten kaçındılar. ABD cephesinden asıl sorun, Rusya'nın Çin'le yakınlaşması ihtimaliydi. ABD'li strateji uzmanları, '90'ların ikinci yarısından itibaren, ABD'nin çıkarları için en tehlikeli saldırının Çin'den geleceğini öngören raporlar hazırlıyorlardı. Ve bu raporlardaki ikinci önemli unsur, Rusya ile Çin'in yakınlaşması ihtimalinin, ABD açısından çok daha büyük bir tehlike olduğunu gösteriyordu. Bu nedenle ABD, uzun bir süre boyunca Rusya'yı açıktan karşılarına almamaya çalıştı.

Rusya ise, bir taraftan dağılan Sovyet coğrafyasında hegemonyasını yeniden kurmak, bir taraftan ülke içinde burjuva klik çatışmalarını sonuçlandırmak (Hodorkovski ve Berezovski gibi bazı Rus oligarklarına dönük "mülksüzleştirme" saldırıları vb) bir taraftan da asıl olarak petrol ve doğalgaz ihracatına dayalı, üretim yanı zayıf olan ekonomilerinin yaşadığı darbeyi atlatmak çabasındaydı. Bu kadar iç sorunla uğraşırken bir taraftan da ABD gibi güçlü bir düşmanla erken bir karşı karşıya geliş istemiyordu.

Bütün bu dönem boyunca, iki ülke arasında karşılıklı ziyaretler, anlaşmalar, iyi niyet ve dostluk mesajları vb peş peşe yağdı. Rusya'nın NATO'ya dolaylı dahil edilmesi ve G-8 zirvelerine katılması gibi önemli değişimler de yaşandı. Hatta görünen tablo, pek çok kesimde iki ülkenin arasındaki köklü sorunların çözüldüğü, iki emperyalistin "uzlaştığı",

artık kendi aralarındaki sorunları bir kenara bıraktıkları yanılsamasını yarattı.

Oysa iki taraf da kendi cephesinden güç toplamaya çalışıyordu. Rusya bu dönem boyunca ABD'den gelen hiçbir şeye açıktan karşı çıkmıyor göründü, ama Rusya'nın çıkarlarına dokunan hiçbir adıma da izin vermedi. ABD'yi oyalama taktiği izlerken, gerçekte onun hegemonya alanları içinde alttan alta kendi bağlantılarını kurdu, geçmişte kendisine bağımlı ülkelerle ilişkilerini yeniden güçlendirdi. Rusya kendi içindeki "sorunları" düzledikten, artan petrol ve doğalgaz fiyatları nedeniyle ekonomisi rahatladıktan, eski Sovyet coğrafyasında ve Ortadoğu ülkelerinde eski pazar alanlarındaki hegemonyasını yeniden güçlendirdikten sonra, ABD'nin karşısına çok daha rahat ve pervasız biçimde çıkmaya başladı.

Önemli eşiklerden birisi, 2007 Şubat ayında gerçekleştirilen Münih Konferansı oldu. Putin bu konferansta yaptığı konuşmada, doğrudan ABD hegemonyasını hedef aldı ve "artık tek kutuplu dünya bitmiştir" dedi. Uluslararası hukuku ihlal eden en önemli gücün ABD olduğunu ve ABD'nin kendi eyaletleri arasında bile yasal farklılıklar varken, dünyaya tek tip "demokrasi" götüremeyeceğini söyledi. ABD'nin İsrail'in nükleer gücü karşısında sessiz kaldığını, bu nedenle İran'a yaptırımlar konusunda ABD'nin yasaklarına uymayacağını belirtti. Rusya içinde faaliyet gösteren, ABD destekli sivil kuruluşlara izin vermeyeceğini; SB dağıldığı zaman Rusya'nın sınırlarına gelmeyeceğine dair anlaşma yapan ABD'nin bu anlaşmaya uymayarak Bulgaristan ve Romanya'da askeri üsler kurmasına karşılık, tepki göstereceğini de özel olarak belirtti. **Münih Konferansı, adeta, Rusya'nın ABD'ye meydan okuma konferansına dönüştü.** Putin, büyük bir güvenle Rusya'nın rahatsızlık duyduğu her konuda tepkileri en sert dozdan ifade ederken, bütün bunlar, ABD tarafından sessizlikle karşılandı. Aynı günlerde, Çin, Rusya ve Hindistan Dışişleri Bakanları, yaptıkları toplantılarda "çok kutuplu" bir dünya kurmak için çalışacaklarını ifade ediyorlardı.

2007 yılı, Rusya'nın "doğalgaz kartı"nı daha etkili kullanmaya başladığı bir yıl oldu aynı zamanda. 2006 yılının başında, kışın en soğuk zamanında Ukrayna'nın gazını keserek yarattığı krizi, 2007 yılında yeniden ve daha somut olarak gündeme getirdi Rusya. Doğalgaz krizi, ABD menşeli "turuncu darbe"ye Rusya'nın verdiği cevaptı. Ve bu o kadar etkili bir cevaptı ki, ABD yanlısı hükümet devrildi ve Rusya yanlısı Yanu-

keviç yeniden başa geçti. Bunun üzerine Rusya, aynı hamleyi yine bir ABD darbesi ile kaybettiği Gürcistan'a ve darbe olmasına rağmen son dönemde ABD ile yakınlaşmaya başlayan Azerbaycan ile Belarus'a karşı gerçekleştirdi: Gazın fiyatını yükseltti, ödenmediği koşulda gazı kesme tehdidinde bulundu.

Rusya, 48 milyon metreküp doğalgaz rezervleriyle dünyanın en büyük gaz rezervlerine sahip ve dünyanın toplam doğalgaz rezervlerinin üçte birini tek başına elinde bulunduruyor. Bu ekonomik zenginliği, dünya siyaset sahnesinde de etkili bir rol oynamasına olanak veriyor. Kendisinden uzaklaşan ve ABD hegemonyasına giren BDT ülkelerini, yeniden kontrol altına almak için doğalgaz belirleyici bir unsur haline geliyor. Doğalgaz boru hatları ise, çok daha geniş kesimlerde Rusya etkisini güçlendiriyor. Mesela **Almanya başta olmak üzere AB ülkeleri, Rusya'dan gelecek doğalgaza bağımlı durumdalar.** Keza **Türkiye de, doğalgaz ithalatının yaklaşık yüzde 70'ini Rusya'dan karşılıyor.** Rusya'nın gaz kesme tehdidi, bu gaza bağımlı durumdaki bütün ülkeleri epeyce ürkütüyor. Sadece kendi doğalgazı da değil, Kafkas doğalgaz ve petrollerini Rusya'yı "bypass" ederek alma çabalarını da sürekli kesintiye uğrattıyor. Mesela ABD'nin en önemli petrol projesi olan Bakü-Ceyhan boru hattı, onbeş yıldan fazla bir süre süruncemede kaldı, inşaatı başladıktan sonra ise, Rusya'nın Azerbaycan petrolünün önemli bir bölümünü anlaşma ile kendisine bağlaması ve alternatif olarak Samsun-Ceyhan Mavi Akım boru hattını işletmesiyle boşa düşmüş oldu. Benzer biçimde son yıllarda en çok üzerinde durulan ve Kafkaslar, Ermenistan, Türkiye üzerinden Avrupa'ya uzanacak olan Nabucco boru hattı da, Rusya tarafından engellenmeye çalışılıyor. Rusya'nın Türkmenistan ve Kazakistan ile 2007 yılında imzaladığı anlaşmalar ile, bu boru hattının da boşa düşmesi söz konusu artık. Rusya, bölgenin gaz ve petrolünü dışarıya ulaştıracak kendi denetimindeki projelere hız kazandırmış durumda. Avrupa'ya Ukrayna'nın dışında Karadeniz-Bulgaristan üzerinden gaz gönderecek bir hat üzerinde çalışma yürütüyor. Kafkas petrolü için de Güney Akım projesini inşa ediyor.

ABD-Rusya ilişkilerinde

"füze kalkanı" krizi

ABD'nin "Ulusal Güvenlik Savunma Kalkanı" adıyla gündeme getirdiği füze kalkanı krizi, yaklaşık on yıldır ABD-Rusya ilişkilerinin en önemli gündem maddesidir. Kalkan, ilk olarak '99'da Yugoslavya savaşı sırasında gündeme geldi. 2000 yılından itibaren ise, ABD somut olarak

ABD'nin bu kalkana ilişkin olarak öne sürdüğü temel amaç;

Rusya'dan ya da Çin'den fırlatılacak bir füzeyi, daha yola çıktığı anda tespit ederek, havadayken imha edebilmek. Bu gerekçeyle ABD, kalkanı kendi topraklarına değil, tehdit unsuru olarak gördüğü ülkelerin burnunun dibine kuruyor. Gerçek amaç ise, sadece bir füze saldırısını engellemek değil, söz konusu ülke topraklarının yüzlerce kilometrelik alanını sürekli kontrol altında tutmak. Çünkü kalkan iki bölümden oluşuyor. Bir bölümü radarla sürekli füze kontrolü yapıyor, -ki bu aynı zamanda her türden elektronik takibi de kolaylaştıracak bir sistem oluyor.

Diğer bölümü ise, fırlatılan füzeyi havada imha edecek füzelerin durduğu bir platform oluşturuyor. Radar sistemi ile füze platformu, iki farklı ülkeye kuruluyor.

ve bu topraklardaki ABD üslerini bombalamaya başladı, başkent Tiflis'e kadar dayandı.

ABD tarafından öne itilen Gürcistan için bu basit bir işgal olacaktı. Ancak Rusya da savaşa dahil olunca, ABD Gürcistan'a destek açıklamakta gecikti. Bu arada Abhazya da savaşa dahil oldu ve Rus askerleri Abhazya'ya da girerek bu cepheyi güçlendirdi. Keza savaşçılıkları ile ünlü Kafkas halkları, Osetya'nın yanında savaşmak üzere bölgeye akın etmeye başladılar. Gürcistan cephesinde ise, Irak'tan ABD uçağı ile apar topar getirilen Amerikalı siyah askerler vardı savaşa katılan. ABD'nin savaş gemileri de Karadeniz'e çıktı. Savaşın dördüncü günü, Fransa'nın da devreye girmesi ile Rusya savaşı durduracağını ve ateşkes imzalayacağını ilan etti.

Saakaşvili başa geldiğinden beri askeri bütçesini 30 kat artıran, ABD'den askeri uzman, silah ve teçhizat alan Gürcistan, ABD tarafından bu savaş için uzun zamandır hazırlanıyordu. ABD ayrıca 2008 sonuna kadar "sınır sorunlarını çözdüğü takdirde" NATO'ya alınacağı sözünü vermişti. Yakın bir zaman önce, Şubat 2008'de Kosova'nın bağımsızlık ilanına Rusya'nın sesini çıkaramamış olması da Gürcistan'ı cesaretlendiren bir unsurdur. Kısacası Gürcistan, ABD tarafından bu savaşın içine itildi.

Beş gün süren savaş, Rusya'nın Osetya ile Abhazya'nın bağımsızlığını tanıdığını açıklamasıyla sonuçlandı. ABD, BM'yi toplayarak Gürcistan yanlısı karar çıkartmaya çalıştı; ancak Rusya'nın BM'deki veto yetkisi yüzünden bir karar çıkarması mümkün olmadı. AB ülkeleri, bir taraftan petrol ve doğalgaz konusunda Rusya'ya bağımlı oldukları, diğer taraftan Gürcistan'ın işleri kızıştıran tutumunu doğru bulmadıkları için tavırsız kalarak Rusya'ya örtük destek vermiş oldular. Çin ise, ŞİÖ (Şanghay İşbirliği Örgütü) aracılığıyla, genel olarak Rusya'yı desteklese bile, Osetya ve Abhazya'nın bağımsızlığının tanınmasına ortak olmadı. Diğer taraftan, ABD'nin savaş gemilerinin Karadeniz'e çıkması, Rus savaş gemilerinin Akdeniz'e inme zorunluluğunu yeniden gündeme getirmişti. Rusya, SB zamanında Suriye'de bulunan askeri üssün yeniden kendisine verilmesini talep etti. Venezüella ise, Rus donanmasının bir ziyarette bulunmak üzere Atlantik'i aşarak Venezüella'ya kadar uzanmasını istedi.

Gürcistan savaşı ile SB'nin dağılmasının arkasından, Rusya eski hegemonya bölgesinde kendisinin tek "patron" olduğunu gösteren bir adım attı ve kazandı. Böylece ABD'nin Rusya'yı çevreleme planlarına en önemli darbeyi de vur-

muş oldu. Üstelik savaş sırasında hedefini ABD'ci başkan Saakaşvili ile sınırladı ve Gürcü halkını kazanacak açıklamalar yaptı. "ABD'ye güvenmeyin, sizi ateşe sürüp ortada bırakıyor" mesajını verdi. Bu aynı zamanda, Ukrayna'dan Balkan ülkelerine kadar, Rusya'dan uzaklaşarak ABD'ye yaklaşan bütün ülkelere bir mesajdı.

ABD, bütün dünyanın gözü önünde Gürcistan'ı savaşa sürmüş, karşısına Rusya dikilince etkisiz kalmıştı. Rusya, sonuçları ne olursa olsun Osetya'yı korumak için Gürcistan ile savaşa girişmede bir an bile duraksamamıştı. ABD ise, Gürcistan'ı korumak için Rusya ile savaşa girişmeyi göze alamamıştı. Rusya "burası benim topraklarım" demişti; ABD buna tabi olmak zorunda kalmıştı. Gürcistan savaşı, ABD'nin bu süreçte aldığı en büyük yenilgilerden biri oldu.

Ortadoğu'da ABD değil, İran güçleniyor

ABD, bir başka büyük yenilgiyi ise, 2006 yılı yazında İsrail'in Lübnan savaşı sırasında yaşadı. **Yenilgi İsrail'indi, ancak fatura, tıpkı Gürcistan savaşında olduğu gibi ABD'ye kesildi.** Aslında İsrail'in planı başkaydı. Haziran ayının son günlerinde Gazze'ye saldırdı. Bahanesi, Filistinliler tarafından esir alınan İsrail askerini geri almaktı. Bunu hem bir prestij savaşı olarak görmüştü, hem de Filistinlilerin bir daha İsrail içinde kaçırma-öldürme eylemi yapamayacak hale gelmesini, güçsüz düşmesini istiyordu. İsrail Gazze'den içeriye girer girmez, tam bir imha savaşı başlattı.

Lübnan'da Hizbullah, İsrail'e saldırarak iki İsrail askerini kaçırdı ve Filistin'e yönelik saldırıyı kendi üstüne çekti. Ve İsrail 6 yıl önce boşalttığı Lübnan topraklarını yeniden işgale başladı. Savaş 34 gün sürdü. Güney Lübnan kentleri, İsrail bombardımanı ile yerle bir edildi, hastaneler, yollar, sivililer hiçbir ayırım gözetilmeksizin bombalandı. Lübnan devleti ve ordusu, savaşa hiçbir biçimde katılmadı, Hizbullah ile İsrail'i baş başa bıraktı. Ancak sonuçta, kazanan Hizbullah oldu.

En başta Hizbullah'ın askeri gücü ortaya çıktı. Kullandığı füzeler, İsrail için ciddi bir tehdit oluşturmuştu. Savaş sonrasında, yıkılan kentlerdeki yardım faaliyetlerini son derece örgütlü bir biçimde yürütmüş, kitleleri seferber ederek temel kurumları yeniden inşa etmeyi başarmıştı.

Savaşın kaybedeni İsrail'di. Kurulduğundan bu yana, Ortadoğu'nun içinde çok özel bir yeri olan İsrail'in askeri ve polis gücü, tartışılmaz bir üstünlük taşıyordu. '48 yılında Filistin'in işgalini son derece hızlı bir biçimde gerçekleştirmişlerdi. '67

yılında, üç Ortadoğu ülkesiyle birden savaşmış, sadece birkaç gün içinde Mısır'dan Sina yarımadasını, Suriye'den Golan tepelerini kopartarak, savaşı kazanımla bitirmişti. Bütün bunlar İsrail için bir “yenilmezlik” miti yaratmıştı. Bölgedeki hiçbir ülke, İsrail'e karşı bir savaşa girişmeyi göze alamıyordu. Hizbullah, İsrail'in sadece ordusunu değil, prestijini de yenerrek, bu düşüncüyü yerle bir etti.

Bu yenilgi, aynı zamanda ABD'nin de İran (ve dolaylı olarak Çin) karşısında yenilgisi anlamına geliyordu. Çünkü Lübnan'daki Hizbullah'ın silah ve mali gücü, İran tarafından karşılanmıştı. O günlerde İran-Türkiye-Suriye hattından geçen Tırların, Hizbullah'a silah taşıdığına dair epeyce dedikodu yayılmıştı. Ancak ABD, İsrail'i aynı düzeyde destekleyememişti. Topu topu 34 gün süren savaşta, İsrail'in bazı silah ve mühimmatları tükenmiş, ama Hizbullah'ın lojistik desteği hiç azalmadan, son ana kadar savaş üstünlüğünü korumuştur. Keza, “teknolojiyi iyi takip etmek”, İsrail'in en önemli savaş üstünlüklerinden biriydi; ancak Hizbullah, savaş başladığı anda cep telefonlarını ve interneti kapatarak, eski sistem kurye yöntemini devreye sokarak, İsrail istihbaratını da boşa çıkarmayı bilmiş, İsrail'i adeta “karanlıkta” dövüş mecbur bırakmıştı.

Emperyalist kurumların devreye girmesi savaşı bitirdi, İsrail geriye çekildi. Ama savaşın başlama gerekçesi olan esir askerini kurtarmayı başaramamıştı. Keza Hizbullah karşısında, tarihinin en büyük insan kaybını yaşamış, askeri bir yenilgi almış, prestij kaybetmişti.

Bu durum, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik İsrail ile ilgili planlarını da zaafa uğrattı. ABD İran'a, İsrail tarafından başlatılacak bir savaşı da bir seçenek olarak masada tutuyordu. İsrail'in yenilgisi ve güç kaybı, bu seçeneği zayıflatan bir unsur oldu. Keza savaş bir yanıla ABD ile Çin arasında geçmişti. ABD, İsrail'i uluslararası kamuoyu nezdinde doğru dürüst desteklemeyen, Çin çok farklı biçimlerde Hizbullah'ın arkasında durduğunu göstermişti. Mesela Venezüella, savaşın sürdüğü bir ay boyunca, adeta Çin elçiliği gibi hareket ederek çok sert açıklamalar yapmış, Rusya ve İran ziyaretleri gerçekleştirmiş, İsrail'deki büyükelçiliğini geriye çekmiş, saldırıların devam etmesi durumunda tüm ilişkilerini keseceğini açıklamıştı.

İran, Irak savaşının başlamasından bu yana, Ortadoğu dengeleri içinde her geçen gün biraz daha güç kazanıyor. En başta, Iraklı Şiilerin “hamisi” haline geldi, Şiilerin liderleri İran'a sayısız kez gidip geldiler, burada eğitim gördüler ve ABD'ye karşı siyasi ve askeri savaşı,

Gürcistan savaşı ile SB'nin dağılmasının arkasından, Rusya eski hegemonya bölgesinde kendisinin tek “patron” olduğunu gösteren bir adım attı ve kazandı. Böylece ABD'nin Rusya'yı çevreleme planlarına en önemli darbeyi de vurmuş oldu. Üstelik savaş sırasında hedefini ABD'ci başkan Saakaşvili ile sınırladı ve Gürcü halkını kazanacak açıklamalar yaptı. “ABD'ye güvenmeyin, sizi ateşe sürüp ortada bırakıyor” mesajını verdi. Bu aynı zamanda, Ukrayna'dan Balkan ülkelerine kadar, Rusya'dan uzaklaşarak ABD'ye yaklaşan bütün ülkelere bir mesajdı. ABD, bütün dünyanın gözü önünde Gürcistan'ı savaşa sürmüş, karşısına Rusya dikilince etkisiz kalmıştı. Rusya, sonuçları ne olursa olsun Osetya'yı korumak için Gürcistan ile savaşa girişmede bir an bile duraksamamıştı. Gürcistan savaşı, ABD'nin bu süreçte aldığı en büyük yenilgilerden biri oldu.

İran'la bağlantı içinde yürüttüler. İran, hem Iraklı Şiilere hem de Hizbullah'a verdiği destekle, bölgede Şiilerin birleşme noktası ve lideri oldu.

Hamas ise, Şii olmamasına rağmen, bu saflarda yerini aldı. Hamas, Filistin'de her geçen gün güç kazanıyordu. El Fetih'in sürekli ABD ile uzlaşmacı tutumu; kitlelerin her geçen gün yaşam alanlarının daralması ekonomik ve siyasi olarak sistemli saldırılara uğramaları; Hamas'ın, tıpkı Hizbullah gibi “eğitim”, “sağlık” gibi alanlara el atması ve yoksulluğa karşı örgütlenmeler kurması; Irak savaşı sonrası Müslüman coğrafyasında dinci-gerici hareketlerin ABD karşıtı savaşta güç ve prestij kazanması gibi unsurlar Hamas'ın güçlenmesini sağladı.

Bu koşullar altında, 2006 yılı Ocak ayında Filistin'de yapılan seçimlerde, Hamas'ın çok yüksek bir oy farkıyla birinci parti olarak çıkması, ABD ve İsrail'in büyük bir telaşa kapılmasına neden oldu. Aslında Hamas, “iktidar” olabilmek için çizgisinden pek çok tavizler vermeyi göze alıyordu. Mesela bir yıldır intihar eylemi yapmıyordu; hükümeti tek başına değil El Fetih'le birlikte kurmak istiyordu; seçim öncesinde “Yahudi düşmanı” imajından kurtulmak için çalışmıştı; İsrail ile doğrudan görüşme bile araçlar yoluyla görüşmeleri sürdüreceğini açıklamıştı vb. Ancak ABD ve İsrail, bu tavizleri bile kabul etmediler, seçim sonuçlarını yok sayarak El Fetih'in yönetimi alması için bastırdılar. Kısa süren bir koalisyon döneminden sonra, 2007 Haziranında El Fetih ile Hamas arasında çatışmalar başladı. Batı Şeria'da Mahmut Abbas başkanlığında ve ABD tarafından meşru görülen bir yönetim, Gazze'de ise, Hamas'ın fiili yönetimi kuruldu. İsrail ve ABD için bu kabul edilemez bir durumdu. Hamas'ı yok etmek ve Filistin halkını sindirmek için, sonuçsuz bir çabaya giriştiler. 2008 yılı Aralık ayında yaşanan ve doğrudan sivilileri hedef alan, kimyasal silahların kullanıldığı Gazze saldırısı da bu çabanın bir parçasıydı. Ancak onların her saldırısı Hamas'ı daha da güçlendirdi. Hamas ise, bölgede en büyük desteğini Lübnan Hizbullah'ı ile İran'dan buldu. Bölgedeki ABD karşıtı Şii ittifakın bir parçası haline geldi.

İran, sadece kendisi değil, müttefikleri ile de Ortadoğu'da güçlenmeyi sürdürüyor. Lübnan'da Hizbullah, Filistin'de Hamas, Irak'ta Şiiler, bulundukları ülkede hem siyasette daha etkin hale geliyorlar, hem de ABD karşıtı kitleyi kendi yanlarında toplamayı başarıyorlar. Diğer taraftan, İran'ın nükleer gücü konusunda Rusya ve Çin, ABD'nin kararlarını boşa düşürmek için her şeyi yapıyor. Kimi zaman BM'den karar çık-

masını engelliyor, kimi zaman İran'ın da nükleer tesis kurma hakkını savunuyor, kimi zaman ambargo kararına imza atmalarına rağmen gizlice ticari ve askeri ilişkilerini sürdürüyorlar. İran hem Ortadoğu'daki önemli siyasi unsurların ve daha önemlisi kitlelerin desteğini arkasına alıyor, hem de ABD'nin rakibi olan emperyalistler tarafından korunup savunuluyor.

ABD ise, ne emperyalistlerin desteğini arkasına alabiliyor ne de daha önce eski SB coğrafyasında yaptığı gibi İran halkını etkileyerek “kadife darbeler” gerçekleştirebiliyor. Bu durum, olası bir İran savaşının ABD için yeni ve daha etkili bir bataklığa dönüşmesi ihtimalini artırıyor ve ABD'nin en önemli hedeflerinden olan İran savaşı bir türlü başlayamıyor.

Af-Pak savaşı ve ABD'nin çıkmazı

11 Eylül saldırılarının arkasından ABD'nin ilk olarak hedefe çaktığı ülke olan Afganistan, Kafkas petrol ve doğalgazın Hint Okyanusu'na açılmasında son derece kritik öneme sahipti. ABD, 11 Eylül'ü bahane ederek büyük bir hızla ülkenin işgaline girişti. Ancak Taliban direnişi güçlendi, yayıldı ve Afgan savaşı, ABD için giderek daha büyük bir bataklığa dönüştü.

Taliban'ın sadece kitle gücü değil, savaş gücü de her geçen gün arttı. Öncesinde Taliban, asıl olarak güney bölgelerindeki işgal güçlerine karşı saldırılar gerçekleştiriyordu. 2009 yılından itibaren ise, siyasal ve askeri anlamı çok büyük sembolik hedeflere yönelmeye başladı. Mesela 2009'un son günlerinde CIA merkezinde en üst düzey yetkili de dahil olmak üzere 7 CIA yöneticisini öldürmeyele sonuçlanan intihar saldırısı, ABD'nin son 30 yılda karşılaştığı en etkili saldırı olarak tanımlanıyor. Keza, Taliban'ın tanımadığı seçimlerin arkasından kurulan yeni işbirlikçi hükümetin bakanlarının yemin ederek göreve başlayacakları gün, Kabil'de, en iyi korunan bina olan meclis binasına 20 intihar bombacısı tarafından gerçekleştirilen intihar saldırısı, Afganistan'da işgalciler ve işbirlikçiler için hiçbir yerin “güvenli” olmadığını anlatıyordu.

ABD bu savaşı kazanabilmek için, Taliban'la gizli görüşmeler yapmak da dahil olmak üzere, pek çok yöntem kullandı. Afganistan'daki asker sayısını artırdı, NATO ülkelerini daha fazla asker göndermeye zorladı, işbirlikçisi savaş ağalarını besledi, ülkenin altyapısını güçlendireceğini açıkladı vb. vb... Ancak bunların hiçbirini, kitlelerde işgale duyulan tepkiyi ve bu sayede güçlenen Taliban'ı durdurmaya yetmedi. Özellikle NATO askerleri tarafından sürekli ve dizginsiz biçimde gerçekleştirilen “yanlışlıkla” sivil

ölümleri, devasa boyutlara ulaşan yolsuzluklar ve uyuşturucu kaçakçılığı, kitlelerin her geçen gün biraz daha büyüyen yoksullaşması, Taliban’a desteği artırdı. Taliban başlangıçta sadece güney eyaletlerinde güçlü iken, giderek kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Pakistan’ın kuzey bölgelerini lojistik merkez haline getirdiler ve başkente kadar girdiler.

ABD, Pakistan’daki Taliban gücünü bahane ederek Pakistan’ı da bu savaşa dahil etti ve “Af-Pak savaşı” ismini vererek iki savaşı birleştirdi. Pakistan’daki işbirlikçi hükümetin güçsüzlüğü, ABD’nin doğrudan müdahalesini getirdi; 2008 yılının Eylül ayında, ilk kez ABD ve NATO güçleri Pakistan topraklarında operasyonlar düzenlemeye başladılar.

Ancak bu durum kitlelerin tepkisini de Taliban’ın gücünü de büyüttü. **Pakistan’ın kuzey bölgeleri neredeyse tamamen Taliban’ın kontrolüne geçti.** Zaten yolsuzluk batağına batmış ve kitleler nezdinde güven kaybetmiş olan hükümet, bir bölgeyi (Svat vadisi) Taliban’ın kontrolüne bırakmak zorunda kaldı. Taliban bu bölgede şariat kurallarının geçerli olduğu bir yönetim kurdu. Ve Pakistan içinde yayılmaya, daha geniş bir alanda etkisini artırmaya devam etti. Bir taraftan ABD karşıtlığı, diğer taraftan yanbaşılarındaki Taliban direnişi, kitlelerin dinci gerici Taliban güçlerine kaymalarını kolaylaştırdı. ABD baskıyı arttırdıkça, Pakistanlı kitleleri kaybetti. Üstelik Pakistan uzun yıllar boyunca Çin tarafından desteklenen nükleer güce sahip bir ülke. Ve bugün ABD, Pakistan devletiyle birlikte bu nükleer gücün de Taliban’ın eline geçmesi korkusunu yaşıyor.

Bugün artık ABD’li stratejistler ve komutanlar, ne Afganistan’a daha fazla asker göndermenin, ne halka dönük demagojik propagandanın, ne de Taliban’ı satın alma çabasının bir sonuç sağlamayacağı, Afgan savaşını kazanmanın mümkün olmadığı yolunda görüşlerini ifade etmekten çekinmez hale geldiler.

“ABD’nin savaşı” sonuç vermiyor

ABD emperyalizmi, 11 Eylül saldırılarının arkasından “önleyici savaş doktrini”ni açıkladığında, daha önce yaşanmış iki emperyalist paylaşım savaşından çıkarıldığı en önemli sonucu ortaya koyuyordu. Diğer emperyalist paylaşım savaşlarında, geriden gelmekte olan ve güçlenen yeni emperyalist ülke, kurulu düzene başkaldırıyor, kendi pazar alanlarını yaratmak üzere harekete geçiyordu. Ve böylece başlayan emperyalist paylaşım savaşları, kurulu düzeni bozarak, eski hegemonyacı ülkeyi güçten düşürerek, yeni emperyalistlerin pazarlarını genişletmesini sağlayarak son buluyordu.

Çin’in giderek büyüyen gücü karşısın-

İran, Irak savaşının başlamasından bu yana, Ortadoğu dengeleri içinde her geçen gün biraz daha güç kazanıyor. En başta, Iraklı Şiilerin “hamisi” haline geldi, Şiilerin liderleri İran’a sayısız kez gidip geldiler, burada eğitim gördüler ve ABD’ye karşı siyasi ve askeri savaşı, İran’la bağlantı içinde yürüttüler. İran, hem Irak’lı Şiilere hem de Hizbullah’a verdiği destekle, bölgede Şiilerin birleşme noktası ve lideri oldu. Hamas ise, Şii olmamasına rağmen, bu saflarda yerini aldı.

da, ABD emperyalizmi de gelecekte yaşanacak bir savaşı öngörebiliyor, stratejistleri bu konuda sayısız raporlar yayınlıyorlardı. **ABD’nin hesabı, Çin yeterince güçlenerek kendi payını istemek üzere harekete geçmeden önce, “ilk saldıran” avantajını kullanmak, “önleyici vuruş” ile Çin’i daha büyümeden güçsüzleştirmekti. Ancak bu plan dahilinde ABD’nin attığı her adım, sonrasında kendisini vuran bir bumeranga dönüştü.**

En başta, dünya genelinde Müslüman kesimlerde dinci gericiğin büyümesine yol açtı. Ancak bu büyüme, “soğuk savaş” döneminde olduğu gibi ABD’nin bilinçli bir tarzda yürüttüğü “yeşil kuşak” projesinden farklı olarak, ABD karşıtı bir içerik taşıyordu. Müslümanlar için ABD karşıtlığı ile birleşen, radikal-silahlı ve çok gerici bir dinci-gericilikti bu. Ortadoğu’da Irak ve Filistin, Ön Asya’da Afganistan ve Pakistan’dan başlayıp, Endonezya’dan Somali’ye kadar uzanan çok geniş bir coğrafyada, dinci-gerici dalganın yükselmesine, kitleselleşmesine ve eylem gücünün artmasına neden oldu. Ve bu güç, açıkça ABD’yi hedef alıyordu. Üstelik de, Pakistan üzerinden, nükleer silahlara erişimi olanak dahiline girmişti.

İkincisi; Ortadoğu’da İsrail gibi son derece önemli bir aracısının-müttefikinin-Ortadoğu’nun bağrına saplanmış hançerinin güç ve etkinliği azaldı. İsrail gibi, bütün Ortadoğu ülkelerinin belli bir temkinlilikle yaklaştığı, karşısına almak istemediği, askeri gücü “yenilmez” görünen bir ülke, Hizbullah gibi “yarı aşiret-yarı ilkel” gördüğü bir güce yenildi. 2006 yılı Haziran ayında gerçekleşen savaşta, yenilen İsrail oldu, ama güçlenen İran’dı.

Üçüncüsü; Irak savaşı başladığından bu yana yaklaşık 7 yıldır bütün çabalarına rağmen İran’ı hedefe çakmayı, İran’a saldırmayı başaramadı. İran’a dönük siyasi bombardımanı bu süre boyunca sürekli inişler-çıkışlar yaşadı, ancak ne BM ve NATO gibi ülkeleri ikna edebildi, ne de kendisinde İran’a tek başına saldıracak gücü görebildi. İran ise, Filistin’de Hamas’a, Irak’taki Şiilere ve Lübnan’da Hizbullah’a verdiği destekle, Ortadoğu’da son derece etkili bir Şii direniş hattı (Hamas Şii olmamasına rağmen bu cephede yer aldı) kurdu ve Ortadoğu dengelerinde Suudi Arabistan’dan bile daha etkili olma gücüne ulaştı.

Dördüncüsü; ABD Irak’ta belli bir yol almış ve direnişi zayıflatmış gibi görünse bile, ülkeyi kontrol altına alamadı. Kürt bölgesi ve petrol yatakları gibi son derece önemli bir konuda bir yengeç sepeti oluşturdu. Ne ülkeyi birleştirebildi,

ne de Kürt bölgesini koparmak gibi, Irak’ı cehenneme çevirecek bir adıma cesaret edebildi; bu kargaşa nedeniyle, Irak konusunu sürüncemeye bıraktı. Üstelik ülkenin içinde İran’ın etkisi arttı. Saldırmayı düşündüğü İran, Irak’taki boşluktan yararlanmayı başardı.

Beşincisi; ABD işbirlikçilerini kaybetmeye başladı. Giriştiği savaşların tamamında direnişler yaşandığı için, asker gönderen bütün ülkelerde, kitlelerin savaş karşıtlığı ve tepkisi büyüdü. Bu durum her bir ülkenin yönetimini zor durumda bıraktı, birçoğunda yönetimler değiştirildi. İspanya gibi bazı ülkeler, tamamen ABD karşıtı saflara yerleştiler. İngiltere ve Avustralya’da hükümet değişiklikleri yaşandı; yeni gelen yönetimler, kitle hareketinin tepkisinden dolayı, açıktan ABD’ci görünmeme çabasına girdiler. Fransa ve Almanya’da yapılan seçimlerde, ABD’ye daha yakın duran klikler seçimleri kazandı; ancak savaşın dengeleri, onları da her konuda ABD’nin yanında yer almaktan alıkoydu, ABD’nin kararları ve talepleri konusunda fazla atak davranmadılar. Başarısız savaşlar, ABD’nin müttefiklerini zor durumda bıraktı, birçoğu ABD ile arasına mesafe koydu. Bugün artık ABD, yeni bir savaşa başka ülkelere asker bulmakta, uluslararası emperyalist kurumlara dayanarak yeni bir ülkeye savaş başlatma kararı almakta son derece büyük sıkıntı yaşıyor.

Altıncısı; Gürcistan savaşında Rusya’ya karşı “yenilmiş” olması, güç ve prestij kaybına neden oldu. ABD, 11 Eylül’den bu yana giriştiği bütün savaşlarda, işgal ettiği bütün ülkelerde, o ülkenin halkına karşı savaşıyordu ve halkın direnişiyle karşılaşılıyordu. Gürcistan savaşında ise, ABD ilk defa başka bir emperyalist ülkeyle, Rusya’yla, açıktan savaşa girişmekle karşı karşıya kaldı ve geri çekildi; Gürcistan’ı Rusya karşısında güçsüz bıraktı. Bu savaş, ABD’ye bağımlı ülkelerin bir tedirginlik yaşamasına neden oldu. ABD ile başka ülkelerin çıkar çatışması yaşandığı bağımlı ülkeler, Gürcistan savaşından sonra ABD’ye çok da fazla güvenmemeleri gerektiğini öğrenmiş oldular.

Elbette ABD, kendisine bağımlı ülkeleri artırmak, daha fazla ülkeyi kendisine tabi hale getirmek için durmaksızın uğraştı. Mesela Myanmar ve Tayland’da darbe girişimlerinde bulundu. Sincan’ı karıştırarak Çin’e zarar vermeye uğraştı. Türkiye’yi kazanmak için AKP üzerinden başlattığı “Ergenekon” operasyonları ile Türkiye’deki “Avrasyacı” klikleri zayıflatmayı hedefledi. Polonya ve Çek Cumhuriyeti ile füze kalkanının kurulmasına ilişkin anlaşmalar imzaladı. Ancak bütün bu adımlar, hem kesin olarak bu ülkeleri kendi saflarına-hegemonya alanına çeken sonuçlar

yaratmadı; hem de bu ülkelerin hepsini kendisine tabi kılmış olsa bile, kaybettiklerinin yanında, kazancı kayda değmeyecek kadar küçük kaldı.

Yedincisi; ABD'nin "imaj değiştirme" çabaları da başarısızlıkla sonuçlandı. Savaşın ve ABD'nin güç kaybının bütün faturası Bush'a ve Bush dönemi politikacılarına çıkartıldı. Ancak yerine Obama getirildikten sonra da ABD'nin durumu değişmedi. Obama yine savaş politikalarını savundu, yine Afganistan'a asker gönderme kararı aldı, yine İran'ı hedefe çaktı. Üstelik Obama, diğer ülkeleri ikna edebilmek için "yumuşak güç" kullanma adına, düşük ve zayıf bir görünüm, geriden bir profil çizmeye başladı. Suudi Arabistan kralı ile Japon imparatorunun karşısında yerlere kadar eğilmiş bir Obama fotoğrafı, günlerce basını meşgul etti.

Sekizincisi; ABD'nin Kafkaslar'a dönük "seçim bahanesiyle kadife darbeler" planı genel olarak başarısız oldu. Bu darbelerin ilk provası, '99 Kosova savaşı sonrası 2000 yılında Sırbistan'da yapılmış, parlamento binası önünde gerçekleştirilen kitle gösterileriyle, seçim sonuçları değiştirilmişti. Arkasından BDT içinde ABD yanlısı ayrı bir blok oluşturan GUU-AM (Gürcistan, Ukrayna, Özbekistan, Azerbaycan ve Moldova) ülkelerine sıra gelmişti. Bu blok içinde isim sırasına göre darbeler başladı. 2003 yılının Kasım ayında Gürcistan'da ve bir yıl sonra 2004 Kasımında Ukrayna'da gerçekleştirilen "kadife darbeler"le ABD yanlısı başkanlar seçtirildi; Özbekistan ve Kırgızistan'da ise darbe girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı. Ancak Gürcistan ve Ukrayna'da da işler, ABD'nin istediği gibi gitmedi. Ukrayna, Rusya'nın gerek doğalgaz, gerekse diğer ekonomik-siyasi baskıları sonucunda, aşamalı olarak yeniden Rusya'nın çekim alanına girdi, nihayet 2010 yılının başlarında gerçekleştirilen son seçimle, yeniden Rus yanlısı başkan adayının kazanmasına tanıklık etti. Gürcistan ise, Rusya karşıtlığının bedelini, fahiş doğalgaz fiyatları ve kendi topraklarında Rusya'ya yenilerek toprak kaybı ile ödedi. ABD'nin düzenlediği "kadife darbe"lerin bir başka sonucu ise, Orta Asya cumhuriyetlerindeki askeri üslerini kaybetmesi oldu. Bir ABD darbesi ile karşı karşıya kalan Özbekistan ve Kırgızistan, Afgan savaşı başladığından beri ABD'nin hizmetine açtıkları askeri üsleri kapattılar, ABD askerlerini ülkelerinden kovdular.

Ekonomik-siyasi-askeri güç kaybı

ABD'nin ekonomik, siyasi ve askeri olarak yaşadığı güç kaybı giderek daha gözle görülür hale geliyor.

ABD, dünyada ekonomik üstünlüğünü kaybetti. Son ekonomik krizin özellikle

ABD, dünyada ekonomik üstünlüğünü kaybetti. Son ekonomik krizin özellikle de ABD'den başlamış ve tüm dünyayı etkilemiş olması, krizin sorumlusu olarak ABD'nin hedefe oturtulmasına neden oldu; ABD'nin ekonomik modelini de tartışmalı hale getirdi, yeni arayışları artırdı. Diğer yandan 11 Eylül sonrasında girdiği bütün savaşları kaybetmiş olması, ABD'nin askeri gücünü de tartışmalı hale getirdi. Silahlanmaya ayırdığı bütçe ne kadar büyük olursa olsun, ABD, Irak'ta ve Afganistan'da "ilkel" gördüğü direnişçiler karşısında askeri üstünlük sağlayamadı.

Ekonomik ve askeri olarak yaşadığı güç kaybı, siyasi olarak da ABD'nin sözünün dinlenirliğini ortadan kaldırdı, siyasi gücünü de zayıflattı. Katrina kasırgası sırasında, ABD'nin devlet olarak yaşadığı "çaresizlik" ve felaketten etkilenenlere yardım bile ulaştırmayacak kadar büyük bir beceriksizlik ise, işin toplumsal yanını oluşturdu.

bunun üzerinde çalışmaya başladı. Genel olarak ABD-Rusya ilişkilerinin daha "uzlaşmacı" seyrettiği dönemlerde bile, füze kalkanı gündeme geldiğinde bir anda kılcıklar çekildi.

ABD'nin bu kalkana ilişkin olarak öne sürdüğü temel amaç; Rusya'dan ya da Çin'den fırlatılacak bir füzeyi, daha yola çıktığı anda tespit ederek, havadayken imha edebilmek. Bu gerekçeyle ABD, kalkanı kendi topraklarına değil, tehdit unsuru olarak gördüğü ülkelerin burnunun dibine kuruyor. **Gerçek amaç ise, sadece bir füze saldırısını engellemek değil, sözkonusu ülke topraklarının yüzlerce kilometrelik alanını sürekli kontrol altında tutmak.** Çünkü kalkan iki bölümden oluşuyor. Bir bölümü radarla sürekli füze kontrolü yapıyor, -ki bu aynı zamanda her türden elektronik takibi de kolaylaştıracak bir sistem oluyor. Diğer bölümü ise, fırlatılan füzeyi havada imha edecek füzelerin durduğu bir platform oluşturuyor. Radar sistemi ile füze platformu, iki farklı ülkeye kuruyor.

ABD'nin kalkan için hedeflediği yerler, Güney Kore, Tayvan, Çek Cumhuriyeti, Polonya, Bulgaristan, Türkiye, Romanya gibi ülkeler. Ancak ABD'nin planları gerçeğe uymuyor, bu ülkeler, ABD'nin planlarını sorunsuz uygulayamıyor. Çin, Tayvan ile 1949 yılındaki devrimden bu yana yaşadığı sorunları belli düzeylerde çözmeye başladığı için, kalkan için Tayvan adı artık eskisi kadar çok geçmiyor. Balkan ülkeleri ise, ABD ile bu ilişkiyi kurmayı istemelerine rağmen, bir taraftan kendi halklarının anti Amerikan tepkileri, diğer taraftan Rusya'nın baskısı nedeniyle bu konuda somut bir adım atamıyorlar. Rusya, kalkan için adı gündeme gelen her Balkan ülkesini tehdit ediyor, kalkan kurulsun, en başta bu ülkelere füze göndereceğini açıkça ilan ediyor. Bu durumda, ABD'nin füze kalkanı projesi ilerleme kaydedemiyor.

ABD, Rusya'yı rahatlatmak amacıyla, kalkanın hedefinin İran olduğunu, başka bir ülkenin hedeflenmediğini açıklıyor. Ancak füzelerin kurulması için belirlenen yerler İran'ı değil, Rusya'yı işaret ediyor.

ABD'nin savunma bütçesine ayırdığı pay, yıllık 800 milyar doların üzerinde. Rusya'nın ayırdığı pay ise, sadece 200 milyar dolar civarında. Buna rağmen Rusya'nın askeri gücü, ABD'yi tedirgin ediyor ve önlemini bu kalkanı kurarak almak istiyor.

Tam da böylesine sancılı tartışmaların olduğu bir dönemde, 2007 yılı yaz aylarında Rusya menzili 5 bin 500 km olan yeni füzeler geliştirdiğini açıklayarak ABD'nin korkularını büyüttü. Bu açıklamanın hemen arkasından, Rusya, AKKA anlaşmasından çekildiğini de duyurdu. AKKA an-

laşması, (Avrupa Konvansiyonel Silahlar Anlaşması) NATO ile Varşova Paktları arasında '90 yılında imzalanmıştı ve Rusya'nın ABD karşısındaki yenilgisini simgeliyordu. Anlaşma Rusya'nın BDT ülkelerinde silah ve asker konuşlandırmasını, NATO'nun ise, Rusya'nın sınırındaki ülkeleri silahlandırmasını sınırlıyordu. Ancak bu anlaşma NATO ülkelerinden çok Rusya üzerinde yaptırım getiren bir anlaşmaydı. En başta, Rusya tarafından imzalanmış olan bu anlaşma, NATO üyesi ülkeler tarafından imzalanmamıştı. Keza, Gürcistan ve Moldova'daki askerlerini çekmesi için Rusya sürekli uyarılırken ve Rus ordusunun kendi toprakları üzerindeki hareketinin, silahlı kuvvetlerinin sevkiyatının sınırlandırılması dayatılırken, Rusya sınırındaki ülkeler NATO'ya alınmış, yani NATO Rusya'nın sınırlarına kadar dayanmıştı. Hatta ABD, Gürcistan ve Ukrayna'nın da NATO'ya alınmasını istiyor, ancak Rusya'nın sert tepkisinden çekinen diğer NATO ülkelerinin muhalefeti nedeniyle bu adımı atamıyordu.

Rusya, kendisini zor durumda bırakan maddelerine rağmen bugüne kadar bu anlaşmadan çekilmeyi göze alamamıştı. Ancak bugünün daha güçlü ve kendine güvenli Rusya'sı, bu anlaşmadan çekildiğini ilan ederek, hem ABD'nin füze kalkanı projesine etkili bir yanıt vermiş, hem de ABD'ye meydan okumuş oldu.

2007 Şubat ayında Münih Konferansında siyasi olarak ABD'nin hegemonyacı gücünün karşısına dikilen Rusya, aynı yılın Temmuz ayında da askeri olarak ABD'nin tehditlerini dikkate almadığını gösteren bir adım atmıştı.

Gürcistan savaşının kaybedeni; ABD

Rusya'nın AKKA'dan ayrıldığını açıklamasından bir yıl sonra, ABD ile Rusya, askeri olarak karşı karşıya geldiler. Savaşın eşiğine kadar gelmişken, durumu yumuşatan ve saldırı aşamasına geçmeye cesaret edemeyen ülke ABD oldu.

Güney Osetya, Acarya ve Abhazya, Sovyetler Birliği'nin dağıldığı dönemde, diğer Cumhuriyetler gibi, 1991 ve '92 yıllarında bağımsızlıklarını ilan etmişlerdi. Ancak Gürcistan, bunların bağımsızlığını tanımamıştı. İçlerinden Acarya, geçtiğimiz yıllarda Gürcistan sınırlarına dahil olmayı kabul etti. Abhazya ile Güney Osetya'nın tartışmalı durumu ise, devam ediyordu.

8 Ağustos 2008 günü, Gürcistan ordusu Güney Osetya'ya girdi. 70 bin nüfuslu ve halkın yüzde 90'ı Rus pasaportu taşıyan dağlık G. Osetya'yı hızlı bir biçimde dize getireceğini düşünüyordu. Ancak Rusya, beklenmedik biçimde, sınırı aşarak G. Osetya'ya girdi, Gürcistan topraklarını

le de ABD'den başlamış ve tüm dünyayı etkilemiş olması, krizin sorumlusu olarak ABD'nin hedefe oturtulmasına neden oldu; ABD'nin ekonomik modelini de tartışılabilir hale getirdi, yeni arayışları artırdı.

Diğer yandan 11 Eylül sonrasında girdiği bütün savaşları kaybetmiş olması, ABD'nin askeri gücünü de tartışılabilir hale getirdi. Silahlanmaya ayırdığı bütçe ne kadar büyük olursa olsun, ABD, Irak'ta ve Afganistan'da "ilkel" görüldüğü direnişçiler karşısında askeri üstünlük sağlayamadı.

Ekonomik ve askeri olarak yaşadığı güç kaybı, siyasal olarak da ABD'nin sözünün dinlenirliğini ortadan kaldırdı, siyasal gücünü de zayıflattı. Katrina kasırgası sırasında, ABD'nin devlet olarak yaşadığı "çaresizlik" ve felaketten etkilenenlere yardım bile ulaştıramayacak kadar büyük bir beceriksizlik ise, işin toplumsal yanını oluşturdu. Benzer biçimde, Haiti'de 2010 başlarında yaşanan depremin arkasından, insani yardım ve gıda değil, asker göndermesi, havaalanını işgal etmesi, Fransa'dan gelen yardım uçaklarının inmesine izin vermemesi ve yardım bekleyen depremzedeler üzerinde terör estirmesi ile "insanlığın sonu" değerlendirmelerinin yapılmasına neden oldu. Ve onyıllar boyunca yaratılan ABD mitinin, ABD hayat tarzına ilişkin ideolojik bombardımanın kasırgaya kapılıp savrulmasına, enkazın altında yokolmasına yol açtı.

ABD, 11 Eylül sonrasında attığı her adımda başarısız oldu. Tarih kendi kurallarını işletti ve Çin'in "önlenebilir" yükselişi sürdü. "Önleyici savaş" ise, ABD'yi güçten düşüren, zayıflatan, dünya genelinde güç ve prestij kaybı yaşatan bir savaşa dönüştü.

ABD, bütün bunlara rağmen, arayışlarını, çıkış yolu bulma çabalarını sürdürmeye devam ediyor. Somali'den Yemen'e kadar kendisine yeni hedefler belirliyor; yeni savaş hazırlıkları yapıyor. Haiti gibi bir ülkeyi işgal etmek için deprem felaketinin yarattığı "savunmasız" durumu kullanıyor. Çin ile yakınlaşmakta olan ülkeleri yanına çekmek için tavizler veriyor, tehdit ediyor, satın almaya çalışıyor. Obama'yı başkan seçerek ve ona Nobel "barış" ödülü verdirerek, ülkenin imajını değiştirmek, dünya halklarının sempatisini kazanmak istiyor. Stratejistleri sayısız araştırmalar yapıyor, raporlar hazırlıyor, planlar kurguluyor.

"Sermaye, kar olmaması ya da çok küçük bir kar olması halinde dehşete kapılır. Münasip bir kar olsun aslan kesilir. Yüzde 10'luk emin bir karla her yere gider, her işe girer. Yüzde 20 ile canlanır. Yüzde 50 ile cüreti mutlaklaşır. Yüzde 100 ile bütün kanunları ayaklar altına alır. Yüzde 300 için işlemeyeceği cinayet yoktur." diyor Marks. (Aktaran, Alman Emperyalizminin Türkiye'ye girişi, Belge Yayınları, sf. 83) Hiçbir hegemon güç, kolayca yenilgiyi kabul etmez; pazar alanlarını başka bir emperyaliste sorunsuz biçimde devretmez. Hiçbir emperyalist tekel son ana kadar savaşmaksızın karından vazgeçmez. ABD de bu savaşı vermek, karını cengaverce savunmak, pazar alanlarını ne pahasına olursa olsun elinde tutmaya çalışmak zorunda. Bu nedenle yenilgiyi kabullenmiyor, değişik çıkış yolları bulmaya, bunların her birini denemeye çalışıyor. Ama Çin de aynı biçimde kar ve hegemonya savaşı veriyor. Yaşlanmış ve güçten düşmüş bir emperyalist ile genç, canlı ve sağlam bir ekonomik altyapıya sahip bir emperyalist arasındaki pazar paylaşımı savaşı yaşanıyor.

Tarihi geriye çevirebilmek mümkün olsaydı, ne Roma imparatorluğu yıkılırdı, ne de "toprakları üzerinde güneş batmayan" büyük Britanya İmparatorluğu... Bugün de tarih, kendisinden sonra imparatorluk tahtına oturmaya hazırlanan Çin karşısında ABD'nin gerilemesine tanıklık ediyor.

Köklerimiz Toprakta

Tarihden Geliyor

Derleyen: Devrim Zafer

Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasfiyeciliğin çözümü...

İlk Kurşun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, işçisi cunta ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaş'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında işçisi yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükümü Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş günceleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezal Ekinçi

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karaçalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç

3 Kasım Seçimleri

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı...

Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karınıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası

Derleyen: Selma Aybal

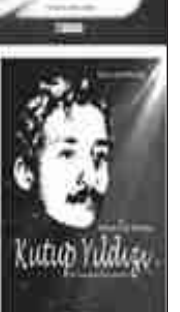
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

*"Acayipleşti havalar
Bir güneş, bir yağmur, bir kar
Atom bombası denemelerinden diyorlar*

*Stronsiyum 90 yağıyormuş
Ata, ite, ota
Umuda, hürriyete
Kapısını çaldığımız büyük hasrete*

*Kendi kendimizle yarışmadayız
Ya ölü yıldızlara götüreceğiz hayatı
Ya dünyamıza inecek ölüm..."*

12 MART 2011 - JAPONYA

DEPREM, TSUNAMİ, NÜKLEER PATLAMA...

*İnsanlığa en büyük felaketler doğadan değil,
kapitalizmin kar hirsundan geliyor!*